

ЦАРИНСКИ ЗАКОН

-пречишћен текст-

(„Службени гласник РС”, бр. 18/2010, 111/2012 и 29/2015)

ДЕО ПРВИ ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

ГЛАВА I ПРЕДМЕТ И ДЕФИНИЦИЈЕ ПОЈМОВА

Садржај и примена закона

Члан 1.

Овим законом уређују се општа правила и поступци који се примењују на робу која се уноси и износи из царинског подручја Републике Србије.

Овај закон:

1) примењује се на промет робе између царинског подручја Републике Србије и других царинских подручја уз прописе из осталих области који се односе на трговину робом;

2) уређује царинске радње и поступке, као и права и обавезе лица и царинског органа, који из тих радњи и поступака проистичу;

3) примењује се јединствено на целом царинском подручју Републике Србије, осим ако није другачије прописано овим законом, другим законом или међународним споразумом који је потврдила Република Србија.

Царински прописи обухватају:

3) овај закон и прописе донете на основу овог закона ради његовог спровођења;

4) Закон о Царинској тарифи и прописе донете ради његовог спровођења;

5) међународне споразуме и прописе донете ради њиховог спровођења.

Закони, други прописи и мере у вези с царином, осим у службеном гласилу, могу се објављивати и у другим средствима информисања, укључујући и електронска средства.

Циљ закона

Члан 2.

Циљ овог закона је:

- 1) заштита економских, фискалних и финансијских интереса Републике Србије;
- 2) заштита Републике Србије од незаконите и илегалне трговине;
- 3) безбедност и заштита људи и животне средине;
- 4) олакшавање међународне трговине.

Царински орган контролише међународни промет робе, доприносећи слободној трговини, спровођењу спољашњих аспеката домаћег тржишта и принципа који се односе на трговину, као и општој безбедности у ланцу трговине.

Ради обављања прописаних радњи, царински орган може вршити све контролне радње за обезбеђивање правилне примене овог закона и осталих прописа. Ове радње и активности могу се вршити ван царинског подручја Републике Србије само ако је то утврђено међународним споразумом.

Царинско подручје Републике Србије

Члан 3.

Царинско подручје Републике Србије обухвата територију и територијалне воде Републике Србије, као и ваздушни простор изнад Републике Србије и ограничено је царинском линијом која је истоветна с границом Републике Србије.

Информационе технологије

Члан 4.

Царински орган уводи и примењује информационе технологије када је то исплативо и ефикасно за Управу царина, као и за привреду уопште, при чему примењује међународно прихваћене стандарде.

Информациона технологија подразумева и:

- 1) методе електронске трговине као алтернативу методама заснованим на документацији;
- 2) електронске методе за утврђивање исправности, као и методе засноване на документацији;
- 3) право царинских органа да задрже информацију за сопствену употребу, и да размене такву информацију са другим царинским управама и свим другим правно заинтересованим странама.

Царински орган одређује услове под којима привредни субјекти могу да се обраћају том органу електронским путем.

Дефиниције

Члан 5.

Поједини појмови у смислу овог закона, имају следећа значења:

1) *лице* је физичко лице или правно лице, удружење лица и предузетник коме је у складу с прописима призната способност предузимања правних радњи;

2) *лице с пребивалиштем или седиштем у Републици Србији је:*

– држављанин Републике Србије с пребивалиштем у Републици Србији или страни држављанин којем је одобрен стални боравак у Републици Србији у складу са законом,

– правно лице које има седиште, регистрован огранак, представништво или сталну пословну јединицу на територији Републике Србије;

3) *царински орган* је Управа царина, царинарница и њене организационе јединице надлежне за примену царинских и осталих прописа, као и овлашћени царински службеник;

4) *царински статус робе* је статус робе у царинском поступку, као домаће или стране;

5) *домаћа роба* је:

– роба у целини добијена или произведена на царинском подручју Републике Србије, која не садржи робу увезену из држава или с територија ван царинског подручја Републике Србије,

– роба увезена из држава или с територија ван царинског подручја Републике Србије која је стављена у слободан промет,

– роба добијена или произведена на царинском подручју Републике Србије само од робе из алинеје друге, или од робе из алинеје прве и друге;

6) *страна роба* је сва роба која нема статус домаће робе, као и роба која је изгубила статус домаће робе. Домаћа роба губи тај статус када стварно иступи из Републике Србије, осим у случајевима из члана 126. овог закона;

7) *царински дуг* је обавеза лица да плати износ на име увозних дажбина (царински дуг приликом увоза), односно извозних дажбина (царински дуг приликом извоза) које се утврђују за одређену робу према прописима Републике Србије;

8) *увозне дажбине* су:

– царинске дажбине и друге дажбине које имају исто дејство, које се плаћају при увозу робе,

– увозне дажбине које се утврђују у оквиру мера пољопривредне политике, а плаћају се при увозу робе;

9) *извозне дажбине су:*

– царинске дажбине и друге дажбине које имају исто дејство, које се плаћају при извозу робе,

– извозне дажбине које се утврђују у оквиру мера пољопривредне политике, а плаћају се при извозу робе;

10) *дужник* је свако лице које је дужно да плати царински дуг;

11) *царински надзор* је скуп мера које предузима царински орган у циљу примене царинских и других прописа на робу која подлеже царинском надзору;

12) *царинска контрола* су одређене радње које спроводи царински орган у вези с робом, као што су: преглед робе, контрола постојања, исправности и веродостојности докумената; преглед књиговодствених и других докумената, преглед и претрес превозних средстава, преглед и претрес личног пртљага и друге робе коју лица носе са собом или на себи и спровођење службених поступака и осталих сличних радњи у циљу обезбеђивања правилне примене царинских и других прописа;

13) *царински дозвољено поступање с робом или употреба робе* је:

– стављање робе у царински поступак,

– уношење робе у слободну зону или у слободно складиште,

– поновни извоз робе из царинског подручја Републике Србије,

– уништавање робе,

– уступање робе у корист државе;

14) *царински поступак* је:

– стављање робе у слободан промет,

– транзит робе,

– царинско складиштење робе,

– активно оплемењивање робе,

– прерада робе под царинском контролом,

– привремени увоз робе,

– пасивно оплемењивање робе,

– извоз робе;

15) *царинске формалности* су активности које предузимају лица и царински орган у циљу примене царинских прописа;

16) *царинска декларација* (у даљем тексту: декларација) је изјава или радња којом лице, у прописаној форми и на прописан начин, захтева да се роба стави у одређени царински поступак;

17) *сажета декларација* (улазна сажета декларација и излазна сажета декларација) је изјава или радња којом лице, пре или у време уношења робе или изношења робе из царинског подручја Републике Србије, у прописаној форми и на прописан начин, обавештава царински орган да ће роба бити унета или изнета из царинског подручја Републике Србије;

18) *декларант* је лице које подноси декларацију у своје име или лице у чије име се подноси декларација;

19) *допремање робе царинарници* је на прописан начин обавештавање царинског органа о приспећу робе царинском органу или у место које је одредио или одобрио царински орган;

20) *пуштање робе* је радња царинског органа којом се роба ставља на располагање уз услове и у сврхе одређене царинским поступком у који је роба стављена;

21) *носилац царинског поступка* је лице у чије име се подноси декларација или лице на које су пренета његова права и обавезе у вези с царинским поступком;

22) *носилац одобрења* је лице које је добило одобрење у складу с царинским прописима;

23) *елементи за обрачун дажбина* су стопа царине и износ дажбина у складу са Царинском тарифом и сврставањем робе по тарифи, порекло робе, царинска вредност робе, као и количина, врста и стање робе;

24) *царињење* је свака званична радња стављања робе у царински поступак или вршење царинских формалности у вези с поновним извозом робе у редовном поступку или у поједностављеном поступку у складу са овим законом;

25) *подношење декларације* је подношење декларације надлежном царинском органу, у прописаној форми и на прописан начин, у циљу спровођења царинског поступка;

26) *прихватање декларације* је прихватање декларације која је поднета у складу са чл. 87. и 88. овог закона што утврђује царински орган и њено уношење у прописану евиденцију;

27) *држалац робе* је лице које је власник робе или лице које има право да је користи или употребљава или лице у чијем се физичком поседу налази роба;

28) *мере трговинске политике* су мере које прописују државни органи, а нису утврђене Царинском тарифом, и које утичу на извоз и увоз робе, укључујући заштитне мере, квантитативна ограничења и забране;

29) *ризик* је вероватноћа настајања догађаја у вези с уношењем, изношењем, транзитом, преносом или крајњом употребом робе, као и у вези с робом која нема статус домаће робе, и може да има једну од следећих последица:

– спречавање правилне примене царинских и других прописа,

– угрожавање финансијских интереса Републике Србије,

– да представља претњу по безбедност Републике Србије и њених грађана, по јавни морал, здравље људи, животиња и биљака, национално благо историјске, уметничке или археолошке вредности, права интелектуалне својине, права потрошача, животну средину и др.;

30) *управљање ризиком* је систематско утврђивање ризика и примена свих неопходних мера за умањење ризика и обухвата радње као што су прикупљање података о ризику, анализу и процену ризика, прописивање мера, редован надзор над њиховом применом и разматрање резултата мера предузетих на основу извора и стратегија царинске службе и других надлежних служби у Републици Србији, као и на основу међународних извора и стратегија;

31) *комерцијални документ* су пословне књиге, регистри, фактуре, рачуноводствени налози за исплату и уплату, превозни и пратећи документи, рачуни, финансијски извештаји, као и годишњи и периодични извештаји, ревизорски протоколи и извештаји, евиденција о производњи и квалитету и преписка која обухвата електронску пошту која се односи на пословну делатност лица, као и трговински подаци у било ком облику, укључујући и податке сачуване у електронском облику.

ГЛАВА II

ОПШТЕ ОДРЕДБЕ КОЈЕ СЕ ОДНОСЕ НА ПРАВА И ОБАВЕЗЕ ЛИЦА У ОДНОСУ НА ЦАРИНСКЕ ПРОПИСЕ

ОДЕЉАК 1

ПРАВО ЗАСТУПАЊА

Заступање

Члан 6.

Свако лице може, под условима предвиђеним чланом 89. ст. 2 и 3. овог закона, именовати свог заступника за предузимање свих или само неких радњи у поступку који води царински орган.

Лице које нема седиште или пребивалиште у Републици Србији, а учествује у царинском поступку мора именовати посредног заступника који поступа у своје име а за рачун лица које нема седиште или пребивалиште у Републици Србији.

Заступање може бити:

- 1) непосредно, ако заступник иступа у име и за рачун другог лица;
- 2) посредно, ако заступник иступа у своје име а за рачун другог лица.

Заступник мора имати седиште или пребивалиште у Републици Србији, осим у случајевима из члана 89. став 3. тач. 1) и 2) овог закона.

Заступник се мора изјаснити пред царинским органом које лице заступа, да ли је заступање непосредно или посредно, а на захтев царинског органа мора поднети веродостојну исправу са овлашћењем за заступање у царинском поступку. Сматра се да лице иступа у своје име и за свој рачун ако се пред царинским органом не изјасни да

иступа у име или за рачун другог лица или се изјасни да иступа у име и за рачун другог лица, али не може о томе поднети веродостојну исправу.

Царински орган може да захтева од лица које се изјаснило да иступа у име или за рачун другог лица да поднесе доказ о овлашћењу да предузима радње као заступник.

Посредно заступање

Члан 7.

Посредно заступање у царинском поступку у смислу члана 6. овог закона може да обавља правно лице:

- 1) које има регистровано седиште на царинском подручју Републике Србије,
- 2) које је регистровано за послове међународне шпедиције,
- 3) које има најмање једног запосленог са дозволом за царинско заступање.

Дозвола за царинско заступање може се издати физичком лицу запосленом код правног лица које има овлашћење за посредно заступање у царинском поступку:

- 1) ако је радило на пословима царинења најмање шест месеци,
- 2) ако има најмање средњу стручну спрему,
- 3) ако је положило посебан стручни испит за заступање у царинском поступку, и
- 4) ако није правноснажно осуђивано или кажњавано за кривична дела или прекршаје спољнотрговинских, девизних, царинских или пореских прописа.

Министар надлежан за послове финансија (у даљем тексту: министар) утврђује програм и садржину посебног стручног испита за заступање у царинском поступку, * као и поступак издавања и одузимања дозвола за заступање у царинском поступку.

Посебни стручни испит за заступање у царинском поступку полаже се пред испитном комисијом коју образује министар на предлог директора Управе царина.

Управа царина издаје и одузима дозволе за заступање у царинском поступку. Против ове одлуке може се изјавити жалба министарству надлежном за послове финансија (у даљем тексту: министарство).

Управа царина одузима дозволу за заступање у царинском поступку лицу које заступање обавља на незаконит, неисправан и непрофесионалан начин, под условом да је царински заступник обавештен о овоме у писменом облику и да постоје основи за такво упозорење у смислу незаконитог, неисправног и непрофесионалног обављања активности заступања у последње три године.

Управа царина одузима дозволу за царинско заступање лицу ако се после издавања дозволе измене околности из става 2. тачка 4) овог члана.

Управа царина неће издати дозволу за заступање у царинском поступку царинском службенику који је добио отказ. Царинском службенику који је дао отказ или је пензионисан Управа царина може издати дозволу за заступање у царинском поступку

после истека две године након напуштања службе или одласка у пензију у складу са условима из става 2. овог члана.

Када се дозвола за царинско заступање одузме у складу са ставом 6. овог члана, лица којима је дозвола одузета стичу право да поново полажу стручни испит за заступање у царинском поступку по истеку две године од дана одузимања дозволе. Лице којем је дозвола одузета два пута нема право да поново полаже стручни испит за заступање у царинском поступку, на шта Управа царина пази по службеној дужности.

ОДЕЉАК 2

ОВЛАШЋЕНИ ПРИВРЕДНИ СУБЈЕКТИ

Члан 8.

Лице које има регистровано седиште на царинском подручју Републике Србије и које испуњава услове прописане овим законом може затражити статус „овлашћеног привредног субјекта”.

Царинарница, по прибављеном мишљењу Управе царина а, по потреби, у сарадњи с другим надлежним органима додељује статус овлашћеног привредног субјекта.

Овлашћени привредни субјекат може користити олакшице у вези са царинском контролом које се односе на сигурност и безбедност и/или поједностављења предвиђена царинским прописима.

Овлашћени привредни субјекат дужан је да обавести царински орган о свим околностима које настану након што му је додељен статус овлашћеног привредног субјекта а могу да утичу на суштину тог статуса.

Критеријуми за добијање статуса овлашћеног привредног субјекта

Члан 9.

Критеријуми који морају бити задовољени ради добијања статуса овлашћеног привредног субјекта су следећи:

- 1) придржавање царинских прописа у претходном периоду;
- 2) задовољавајуће вођење пословне евиденције, и по потреби, евиденције о превозу робе, која омогућава одговарајућу царинску контролу;
- 3) финансијска ликвидност;
- 4) по потреби, испуњавање одговарајућих стандарда за безбедност и сигурност у међународној трговини робом.

Прописивање услова ради примене критеријума

Члан 10.

Влада ради примене критеријума из члана 9. овог закона прописује:

- 1) услове за одобравање статуса овлашћеног привредног субјекта;
- 2) услове за учесталост преиспитивања статуса овлашћеног привредног субјекта;
- 3) услове за давање овлашћења за коришћење поједностављеног поступка;
- 4) врсту и обим олакшица које се могу одобрити у вези са царинском контролом које се односе на сигурност и безбедност, узимајући у обзир мере за процену и управљање ризиком;
- 5) услове под којима се статус овлашћеног привредног субјекта може укинути, као и поступак укидања тог статуса.

ОДЕЉАК 3

ОДЛУКЕ КОЈЕ СЕ ОДНОСЕ НА ПРИМЕНУ ЦАРИНСКИХ ПРОПИСА

Доношење одлука

Члан 11.

Лице које од царинског органа захтева доношење одлуке која се односи на примену царинских прописа мора изнети све чињенице и околности и поднети исправе и друге доказе значајне за доношење одлуке.

Првостепену одлуку у управном поступку доноси царинарница, осим ако овим законом није другачије прописано.

Одлука се доноси и саопштава подносиоцу захтева без одлагања и у складу са одредбама закона који уређују општи управни поступак.

Одлука коју доноси царински орган у писменој форми, било да је том одлуком одбијен захтев или да је неповољна по лице на које се односи, мора да садржи разлоге на основу којих је донета и право на жалбу из члана 12. овог закона.

Ако царински орган прихвати захтев у потпуности, одобрење захтева може дати на захтеву.

На поступак пред царинским органом примењују се одредбе закона који уређује општи управни поступак, осим ако није другачије предвиђено овим законом.

Жалба на одлуку и одлагање извршења одлуке

Члан 12.

Против првостепене одлуке коју у управном поступку донесе царинарница може се уложити жалба Комисији за жалбе Управе царина. Комисију чине председник и четири члана. Председник и чланови Комисије могу имати заменике. Председника, чланове Комисије и њихове заменике, на предлог директора Управе царина, именује министар. Комисија доноси пословник.

Жалба не одлаже извршење одлуке.

Изузетно од става 2. овог члана, царинарница која је донела првостепену одлуку у управном поступку може одложити извршење одлуке у целини или делимично не дуже од 180 дана, ако приложени докази и чињенице указују на то да је одлука у супротности са царинским прописима и да постоји опасност од доношења велике штете лицу које извршава одлуку, због чега је одлагање извршења оправдано. Када се одлука односи на обрачун увозних или извозних дажбина, одлагање извршења може бити одобрено само ако се положи одговарајуће обезбеђење. Полагање обезбеђења неће се захтевати ако би то за дужника представљало непримерено велико оптерећење, односно нанело велику економску штету.

Управни спор

Члан 13.

Против другостепене одлуке која је донета у управном поступку може се, у складу са одредбама Закона о управним споровима, покренути управни спор пред надлежним судом.

Поништавање одлуке

Члан 14.

Одлука, која је повољна за лице на које се односи, поништава се ако је донета на основу нетачних и непотпуних података и ако:

1) је подносилац захтева знао или је требало да зна да су подаци нетачни или непотпуни, и

2) таква одлука не би могла да се донесе на основу тачних или потпуних података.

Одлука из става 1. овог члана доставља се без одлагања лицу на које се односи.

Поништење производи правно дејство од дана доношења поништене одлуке.

Укидање или измена одлуке

Члан 15.

Одлука која је повољна за лице на које се односи укида се или мења, осим у случајевима који су наведени у члану 14. овог закона, ако један или више услова предвиђених за њено доношење нису били испуњени или нису више испуњени.

Одлука која је повољна за лице на које се односи може се укинути ако лице не испуни обавезу која му је одређена одлуком.

Одлука о укидању или измени доставља се без одлагања лицу на које се односи.

Одлука о укидању или измени производи правно дејство од дана достављања лицу на које се односи, а када оправдани интереси лица на које се одлука односи то захтевају, царински орган може одложити дан од када донета одлука производи правно дејство.

ОДЕЉАК 4

ПРИМЕНА ОСТАЛИХ ПРОПИСА

Примена међународних уговора

Члан 16.

Одредбе овог закона не примењују се на плаћање увозних дажбина за робу која се увози, као и на спровођење царинског поступка ако је то друкчије уређено међународним уговором.

Примена прописа који уређују наплату увозних и извозних дажбина, осталих дажбина, пореза и такса

Члан 17.

Царински орган наплаћује увозне и извозне дажбине, као и остале дажбине, порезе, акцизе и таксе у складу са прописима који уређују њихову наплату.

Ако поступак царинског органа у вези са наплатом и полагањем обезбеђења за дажбине, порезе и таксе није утврђен прописима из става 1. овог члана, царински орган примењује царинске прописе.

ОДЕЉАК 5

ОБАВЕШТЕЊА О ПРИМЕНИ ЦАРИНСКИХ ПРОПИСА

Члан 18.

На писмени захтев заинтересованог лица царински орган издаје обавештење о примени царинских прописа, без накнаде и у року од 30 дана од дана подношења захтева

Захтев може бити одбијен ако се не односи на стварно намераван увоз или извоз.

Обавезујуће обавештење о сврставању робе и о пореклу робе

Члан 19.

На писмени захтев заинтересованог лица Управа царина издаје обавезујуће обавештење о сврставању робе (у даљем тексту: ООС) по Царинској тарифи и обавезујуће обавештење о пореклу робе (у даљем тексту: ООП). Захтев за издавање обавезујућег обавештења Управа царина одбиће у случају када се не односи на намеравану употребу ООС, односно ООП у царинском поступку.

ООС, односно ООП обавезује царински орган само у вези са тарифним сврставањем робе, односно утврђивањем порекла робе. Ова обавештења обавезују царински орган у односу на лице којем су издата само у вези са робом над којом су царинске формалности обављене након што су обавештења издата. Обавештења обавезују лице коме су издата у односу на царински орган само од дана када су му достављена или се сматра да су му достављена.

ООС, односно ООП важи три године од дана издавања.

На захтев царинског органа, ради примене ООС, односно ООП у царинском поступку, лице коме је издато обавезујуће обавештење мора да докаже:

1) у случају ООС, да декларисана роба у потпуности одговара роби наведеној у обавезујућем обавештењу;

2) у случају ООП, да предметна роба и околности на основу којих се одређује порекло робе у потпуности одговарају роби и околностима наведеним у обавезујућем обавештењу.

ООС, односно ООП поништава се, у складу с чланом 14. овог закона, ако је засновано на нетачним или непотпуним подацима, које је дао подносилац захтева.

ООС, односно ООП биће укинута, у складу с чланом 15. овог закона.

Обавезујуће обавештење не може да буде измењено.

Управа царина доноси одлуку о престанку важења обавезујућег обавештења:

1) у случају ООС:

а) ако због измене прописа више није у складу с важећим прописима;

б) ако више није у складу с тумачењем једне од номенклатура наведених у члану 30. овог закона:

– због измена и допуна коментара царинске тарифе;

– због измена Коментара Хармонизованог система назива и шифарских ознака робе или због Мишљења о сврставању, које је донела Светска царинска организација, основана 1952. године под називом „Савет за царинску сарадњу” или због измена Допунског коментара Комбиноване номенклатуре или због одлука о сврставању, објављених у „Службеном листу Европске уније”;

2) у случају ООП:

а) ако због измене прописа или потврђивања међународног уговора више није у складу са прописима, односно међународним уговором;

б) ако више није у складу:

– са актом министра у погледу порекла робе;

– са Споразумом о правилима о пореклу Светске трговинске организације (у даљем тексту: СТО) или са мишљењима о пореклу која су усвојена за тумачење тог споразума од стране надлежног тела СТО;

3) У случајевима из тач. 1. и 2. овог става издата обавештења престају да важе на дан почетка примене донетог прописа или међународног уговора, односно од дана објављивања Коментара, Допунског коментара, односно мишљења о сврставању и мишљења о пореклу.

Лице коме је издато обавезујуће обавештење које је престало да важи на основу става 8. тачка 1. под а), односно тачка 2. под а) овог члана може да користи то обавештење шест месеци од дана престанка његове важности, ако је пре престанка његове важности закључило купопродајни уговор за одређену робу на основу њега. У случају увоза, односно извоза робе за коју се приликом обављања царинских формалности подносе потврде које су биле издате на основу тих обавезујућих обавештења, та обавештења важе у року важења потврде.

Изузетно од става 9. овог члана, ако је прописом Владе или међународним уговором утврђен други рок, тај рок се примењује.

Обавезујуће обавештење под условима прописаним у ст. 9. и 10. овог члана, може се употребити искључиво за потребе:

1) утврђивања износа увозних или извозних дажбина;

2) обрачуна извозних накнада, односно обрачуна других давања за увоз или извоз у вези са спровођењем пољопривредне политике;

3) коришћења потврда за увоз или извоз које се подносе приликом обављања формалности ради прихватања декларације за одређену робу, под условом да су те потврде биле издате на основу тих обавештења.

Против одлуке из става 1. овог члана подносилац захтева може изјавити жалбу министарству.

Прописивање ближих услова за издавање обавештења и обавезујућих обавештења

Члан 20.

Влада прописује ближе услове за издавање обавезујућих обавештења и других обавештења о примени царинских прописа.

ОДЕЉАК 6

ОСТАЛЕ ОДРЕДБЕ

Накнада за услуге царинског органа

Члан 21.

Царински орган не наплаћује накнаду за обављање царинске контроле, као и у осталим случајевима примене царинских прописа за време редовног радног времена.

Царински орган наплаћује накнаде или захтева надокнаду трошкова за пружање посебних услуга, и то:

1) за излазак на терен, на захтев лица, овлашћеног царинског службеника ван редовног радног времена или у просторијама које нису царинске просторије;

2) за анализу или стручни налаз у вези с робом и за поштанске трошкове за враћање робе подносиоцу захтева, нарочито у погледу обавештења издатих у складу са чланом 18. став 1. или обавезујућих обавештења која су издата у складу са чланом 19. овог закона;

3) за преглед или узорковање робе ради њене провере, као и за уништавање робе, када трошкови који настају радом царинских службеника прелазе редовне трошкове;

4) за посебне мере контроле које су неопходне имајући у виду природу робе или могући ризик.

5) за организовање обуке за полагање посебног стручног испита и за полагање тог испита;

6) за услуге чије је пружање уговорено са физичким и правним лицима.

Влада прописује врсту, висину и начин плаћања накнаде из става 2. овог члана.

Управи царина припадају накнаде по основу обављања услуга из става 2. тач. 1) – 5) овог члана, као и приходи по основу обављања делатности по основу уговора.

Царинска контрола, анализа ризика, сарадња органа

Члан 22.

Царински органи могу предузимати све мере царинске контроле које сматрају неопходним.

Мере царинске контроле могу обухватити преглед робе, узимање узорака, проверу података наведених у декларацији, као и проверу веродостојности докумената, преглед рачуна и других евиденција привредних субјеката, преглед превозних средстава, путничког пртљага и друге робе коју лица носе са собом или на себи, као и спровођење службених испитивања и других сличних радњи.

Царинска контрола, осим насумичних провера, првенствено треба да се врши на основу анализе ризика, уз употребу електронске обраде података, у циљу утврђивања и процене ризика, као и у циљу развоја неопходних заштитних мера на основу критеријума развијених (утврђених) на националном и, где је то могуће, на међународном нивоу.

Царински органи развијају, управљају и примењују заједнички оквир управљања ризиком, на основу размене информација о ризику и анализи ризика између царинских служби, у циљу утврђивања, између осталог, критеријума за процену заједничког ризика, мера заштите и приоритетних области контроле. Контроле засноване на добијеним информацијама и критеријумима вршиће се са осталим контролама предузетим у складу са ст. 2. и 3. овог члана или у складу са осталим прописима.

Влада утврђује критеријуме и приоритетне области контроле, врсте информација о ризику, као и анализи ризика које ће царински органи Републике Србије размењивати са царинским органима других држава, односно територија.

Када други надлежни органи, над истом робом спроводе контролу, царински орган ће, у сарадњи са тим органима, настојати да се та контрола врши, где год је то могуће, у исто време и на истом месту као и царинска контрола („јединствени шалтер”), уз координирајућу улогу царинског органа.

У оквиру контрола из овог члана, царински и други надлежни органи могу, када је то неопходно у циљу смањења ризика и борбе против превара, размењивати податке у вези са увозом, извозом, транзитом, преносом, складиштењем и крајњом употребом робе, као и податке у вези са присуством стране робе.

Обавеза подношења исправа

Члан 23.

Лица која учествују или су у вези са прометом робе, дужна су да царинском органу на његов захтев, ставе на располагање исправе и податке, у било ком облику да се налазе, и пруже сваку другу помоћ потребну за примену царинских прописа.

Обавеза вођења књиговодствене евиденције

Члан 24.

Лица која учествују или су у вези са прометом робе и која су дужна да воде књиговодствену евиденцију у складу са законом, ту евиденцију, исправе и остала средства за чување података мора да води на такав начин да су права и обавезе датог лица у вези са извозом и увозом робе као и подаци о увозним и извозним дажбинама у сваком тренутку јасни и прецизни.

Податак сачуван на медијуму за чување података може се пренети и сачувати на другом медијуму за чување података, под условом да се податак преноси на такав начин да остане прецизан и потпун, као и да је расположив током читавог периода за који се податак чува.

Лица, која су у складу са царинским прописима дужна да воде евиденцију, морају да је воде на такав начин да обезбеде приступ подацима о извозним, увозним и осталим дажбинама, као и да обезбеде приступ осталој евиденцији из става 1. овог члана.

Царинске исправе сматрају се евиденцијом на коју се односе обавезе из става 3. овог члана.

Евиденција се води, организује и чува тако да је доступна царинском органу ради контроле. Лица која су задужена за вођење евиденције дужна су да обезбеде неопходну помоћ царинском органу, као и неопходан увид у структуру, организацију и начин рада рачуноводственог система лица из става 1. овог члана.

Тајност података

Члан 25.

Царински орган чува као службену тајну податке који су по својој природи поверљиви или су прибављени у тајности и не сме их даље саопштавати без писмене сагласности лица или овлашћеног органа који их је дао.

Саопштавање поверљивих података дозвољено је у случајевима кад је царински орган дужан или овлашћен да то учини, у складу с прописима који се односе на заштиту података, или су у вези са одређеним судским поступком.

Чување исправа

Члан 26.

Лице које учествује у промету робом дужно је да чува исправе из члана 23. овог закона ради контроле коју спроводи царински орган, у року утврђеним прописом, а најмање три календарске године, без обзира на медијум који се користи за чување података. Тај период почиње да тече:

1) за робу која је стављена у слободан промет, осим робе из тачке 2) овог става, као и за робу за коју је поднета извозна декларација, од последњег дана календарске године у којој је прихваћена декларација за стављање робе у слободан промет, односно извозна декларација;

2) за робу која је стављена у слободан промет без плаћања царине или по стопи царине нижој од стопе утврђене у Царинској тарифи, од последњег дана календарске године у којој је окончан царински надзор над том робом;

3) за робу која је стављена у други царински поступак, од последњег дана календарске године у којој је окончан царински поступак;

4) за робу која је била смештена у слободну зону или слободно складиште, од последњег дана календарске године у којој је окончана ова употреба робе.

Не искључујући примену одредбе члана 256. ст. 1. и 3. овог закона, у делу који се односи на рок за достављање обавештења о царинском дугу, када контрола коју царински орган обавља у вези са царинским дугом показује да се одређени унос података у књиговодствену евиденцију мора исправити, рок из става 1. овог члана продужава се за време које је потребно да се исправка унесе и поново провери.

Период, датум или рок

Члан 27.

Ако је царинским прописима утврђен период, датум или рок примене, период и рок се не могу продужити, а датум променити, осим ако је то тим прописима изричито предвиђено.

Поједностављење царинских формалности и контрола

Члан 28.

Влада прописује у којим се случајевима и под којим условима могу поједноставити царинске формалности и контрола.

ОДЕЉАК 7

ОБАВЕШТАВАЊЕ О ЦАРИНСКОЈ РОБИ

Обавеза других државних органа у вези са царинском робом

Члан 29.

Државни органи (судови, инспекцијски органи, органи унутрашњих послова и др.) дужни су да најближем царинском органу пријаве робу и превозна средства која се код

њих налазе, која су привремено задржана или коначно одузета, а постоји основана сумња да се ради о роби над којом није спроведен царински поступак у складу са одредбама овог закона.

Роба и превозна средства из става 1. овог члана не могу се предати другом лицу пре него што се плате увозне дажбине. Државни органи из става 1. овог члана дужни су да уплате увозне дажбине пре предаје робе купцу или другом лицу коме су робу уступили.

Увозне дажбине плаћају се пошто се измире трошкови настали у вези са робом из става 2. овог члана (трошкови чувања, продаје и сл.).

ДЕО ДРУГИ

ЕЛЕМЕНТИ НА ОСНОВУ КОЈИХ СЕ ОБРАЧУНАВАЈУ УВОЗНЕ ИЛИ ИЗВОЗНЕ ДАЖБИНЕ, КАО И ОСТАЛЕ МЕРЕ ПРЕДВИЂЕНЕ У ТРГОВИНИ РОБОМ

ГЛАВА I

ОБЈЕДИЊЕНА ЦАРИНСКА ТАРИФА И ТАРИФНО СВРСТАВАЊЕ РОБЕ

Царинска тарифа

Члан 30.

Увозне и извозне дажбине утврђују се на основу Царинске тарифе.

Мере предвиђене прописима који уређују трговину робом, ако је могуће, примењују се у складу с тарифним сврставањем робе.

Обједињена царинска тарифа, у смислу овог закона, обухвата:

- 1) номенклатуру робе прописану Законом о Царинској тарифи и прописима донетим на основу тог закона;
- 2) другу номенклатуру која се у целости или делимично заснива на номенклатури из тачке 1) овог става којом се врши додатна подела, ради примене тарифних мера које се односе на трговину робом;
- 3) стопу царине и износ дажбина који се примењују на робу обухваћену номенклатуром из тачке 1) овог става;
- 4) преференцијалне тарифне мере садржане у међународним уговорима;
- 5) преференцијалне тарифне мере које је Република Србија једнострано донела, у односу на друге државе, групе држава или територије;
- 6) аутономне мере којима се предвиђа смањење царинских дажбина на одређену робу или изузимање одређене робе од плаћања царинских дажбина;

7) повлашћен тарифни третман одређен за поједину робу, због њене врсте или крајње употребе, у оквиру мера из тач. од 3) до 6) и тачке 8) овог става;

8) друге тарифне мере предвиђене прописима.

Мере наведене у ставу 3. тач. од 4) до 7) овог члана примењују се на захтев подносиоца декларације уместо стопе царине и износа дажбина наведених у ставу 3. тачка 3) овог члана, када та роба испуњава предвиђене услове, а изузетно примена тих мера може бити одобрена ретроактивно, под условом да се врши у роковима и под условима утврђеним прописом о тим мерама и овим законом.

Када је примена мера наведених у ставу 3. тач. од 4) до 7) овог члана или изузеће од мера наведених у ставу 3. тачка 8) овог члана ограничена укупним обимом увоза, односно извоза, оне престају да се примењују:

1) у случају тарифних квота, чим се достигне предвиђени укупан обим увоза, односно извоза;

2) у случају тарифних максимума, у складу с прописом којим су ти максимуми утврђени.

Влада прописује услове, поступак и начин примене аутономних мера из става 3. тачка 6) овог члана за робу која се не производи у Републици Србији или се не производи у довољним количинама или не задовољава потребе домаће привреде и тржишта. Ове мере могу се утврдити на одређен временски период, као и за ограничене и неограничене количине робе.

Ако стопе царине за пољопривредне производе у одређеном периоду не обезбеђују стабилност домаће производње и домаћег тржишта, Влада, поред прописаних стопа царине, може да пропише и сезонске стопе царине, не више од 20 % од царинске вредности, уз временско ограничење њихове примене.

Тарифно сврставање робе

Члан 31.

Ради примене Царинске тарифе роба се систематизује у тарифне бројеве и тарифне подбројеве, у складу са Законом о Царинској тарифи.

Ради примене нетарифних мера, роба се систематизује утврђивањем тарифног става за ту робу, у складу са Законом о Царинској тарифи, односно у складу с другом номенклатуром која се у целости или делимично заснива на Царинској тарифи, а којом се може вршити и додатна подела тарифних подбројева.

Систематизовање, односно додатна подела тарифних подбројева извршена у складу са ставом 2. овог члана, користи се за примену мера из тог става.

ГЛАВА II ПОРЕКЛО РОБЕ

ОДЕЉАК 1 НЕПРЕФЕРЕНЦИЈАЛНО ПОРЕКЛО РОБЕ

Члан 32.

Непреференцијално порекло робе прописује се ради:

- 1) примене Царинске тарифе, са изузетком мера наведених у члану 30. став 3. тач. 4) и 5) овог закона;
- 2) примене мера које нису тарифне, а које су утврђене прописима којима се уређује трговина робом;
- 3) припреме и издавања уверења о пореклу.

Роба у потпуности добијена или произведена

Члан 33.

Робом пореклом из одређене државе сматра се роба која је у потпуности добијена или произведена у тој држави.

Робом пореклом из одређене државе сматрају се:

- 1) минерали извађени у тој држави;
- 2) биљни производи који су добијени у тој држави (убрани, пожњевени, извађени и др.);
- 3) животиње окоћене, излежене и узгојене у тој држави;
- 4) производи добијени од живих животиња које су у тој држави узгојене;
- 5) производи добијени ловом и риболовом у тој држави;
- 6) производи добијени морским риболовом и други производи извађени из мора изван територијалних вода неке државе, са пловилима која су регистрована или уписана у регистар у тој држави и која плове под заставом те државе;
- 7) производи добијени или произведени на бродовима – фабрикама од производа наведених у тачки б) пореклом из те државе, ако су ти бродови – фабрике регистровани или уписани у регистар у тој држави и плове под заставом те државе;
- 8) производи извађени са морског дна (подморја) или из слоја земље испод тог морског дна, изван територијалних вода, ако та држава има искључива права експлоатације морског дна (подморја) или из слоја земље испод тог морског дна;

9) остаци и отпаци производа добијених као резултат производних процеса у тој држави и употребљаваних предмета ако су прикупљени у њој, а могу се користити само за поновно добијање сировина;

10) роба произведена на територији те државе искључиво од производа наведених у тач. од 1) до 10) овог става или од њихових деривата (секундарних производа), у било којој фази производње.

Под појмом држава, за примену става 2. овог члана, подразумевају се и територијалне воде те државе.

Последња битна прерада или обрада

Члан 34.

Роба, у чијој су производњи учествовале две или више држава, сматра се да је пореклом из оне државе у којој је обављена последња битна, економски оправдана прерада или обрада, у привредном друштву опремљеном за ту прераду или обраду, и чији је резултат нови производ или која представља битну фазу производње.

Недовољна прерада или обрада

Члан 35.

Свака прерада или обрада за коју се утврди или за коју се основано сумња, да јој је једини циљ био да се избегну прописи који се у Републици Србији примењују на робу из одређених држава, не може се сматрати прерадом или обрадом на основу које би добијени производ, у смислу члана 34. овог закона, добио статус производа пореклом из државе у којој је она извршена.

Влада прописује додатна правила за утврђивање порекла робе у смислу члана 34. овог закона, начин доказивања порекла робе, начин издавања уверења о пореклу робе, и одређује органе за издавање уверења и за давање мишљења о пореклу робе.

Исправа о пореклу робе и додатни докази

Члан 36.

Царинским или другим прописима може се предвидети обавеза подношења исправе којом се доказује порекло робе.

Царински орган може, у случају оправдане сумње, иако је исправа о пореклу робе поднета, захтевати додатни доказ о пореклу робе у складу с правилима утврђеним одговарајућим прописима.

ОДЕЉАК 2

ПРЕФЕРЕНЦИЈАЛНО ПОРЕКЛО РОБЕ

Члан 37.

Правилима о преференцијалном пореклу утврђују се услови за стицање порекла које роба мора да испуни ради остваривања права на повластице предвиђене чланом 30. став 3. тачка 4) или 5) овог закона.

Правила из става 1. овог члана су:

1) правила утврђена у међународним уговорима из члана 30. став 3. тачка 4) овог закона, за робу која је обухваћена тим уговорима;

2) правила која прописује Влада за робу која има право повластице на основу преференцијалних тарифних мера наведених у члану 30. став 3. тачка 5) овог закона.

Влада прописује начин доказивања порекла робе, начин издавања уверења о пореклу робе, и одређује органе за издавање уверења и за давање мишљења о пореклу робе.

ГЛАВА III

ЦАРИНСКА ВРЕДНОСТ РОБЕ

Сврха одређивања царинске вредности

Члан 38.

Царинска вредност утврђује се ради примене Царинске тарифе, као и нетарифних мера утврђених посебним прописима којима се уређује трговина робом.

Трансакцијска вредност

Члан 39.

Царинска вредност увезене робе је трансакцијска вредност, односно стварно плаћена цена или цена која треба да се плати за робу која се продаје ради извоза у Републику Србију, а по потреби усклађена са одредбама чл. 46. и 47. овог закона, под условом да:

1) нема ограничења за купца у погледу располагања робом или њеном употребом, осим ограничења која:

– су уведена или се захтевају на основу закона или која захтевају државни органи Републике Србије,

– ограничавају географско подручје на ком роба може поново да се прода, или

– битно не утичу на вредност робе;

2) продаја или цена нису предмет неких услова или неког ограничења чија вредност не може да се утврди у односу на вредност односне робе;

3) никакав приход од накнадне препродаје, располагања робом или њене употребе од стране купца неће утицати непосредно или посредно на продавца, осим ако може да се изврши одговарајуће усклађивање у складу са чланом 46. овог закона; и

4) купац и продавац нису међусобно повезани или, ако су повезани, да је трансакцијска вредност прихватљива за царинске органе у смислу става 2. овог члана.

Ради процене услова из става 1. тачка 4. овог члана, примењује се следеће:

1) приликом утврђивања да ли се трансакцијска вредност може прихватити, чињеница да су купац и продавац међусобно повезани неће сама по себи бити довољан разлог да се трансакцијска вредност сматра неприхватљивом. Царински орган, по потреби, испитаће околности под којима је извршена продаја и прихватиће трансакцијску вредност, ако тај однос није утицао на цену. Ако на основу података које је добио од декларанта или на основу других података, царински орган сумња да је тај однос утицао на цену, о томе ће обавестити декларанта и даће му могућност да одговори. Царински орган, на захтев декларанта, навешће разлоге и доставити одговор у писменој форми;

2) када се продаја врши између међусобно повезаних лица, прихватиће се трансакцијска вредност и вредност робе ће се утврдити у складу са ставом 1. овог члана, кад год декларант докаже да је та вредност приближно једнака једној од следећих вредности која је важила у исто или приближно исто време:

– трансакцијској вредности истоветне или сличне робе ради извоза у Републику Србију, код продаје између купца и продавца који нису међусобно повезани,

– царинској вредности истоветне или сличне робе, према одредбама члана 43. овог закона, и

– царинској вредности истоветне или сличне робе, према одредбама члана 44. овог закона.

3) Приликом примене критеријума из тачке 2) овог става води се рачуна о постојећим разликама између комерцијалних нивоа, количине, елемената набројаних у члану 46. овог закона, као и о трошковима продавца приликом продаје у којој продавац и купац нису међусобно повезани, а који нису урачунати од стране продавца приликом продаје у којој су он и купац међусобно повезани.

4) критеријуми наведени у тач. 2) и 3) овог става примењују се на захтев декларанта само ради поређења, при чему се не могу утврђивати друге вредности.

Под стварно плаћеном ценом или ценом коју треба платити подразумевају се сва плаћања која је извршио или која треба да изврши купац продавцу или у корист продавца за увезену робу и обухвата сва плаћања која је купац извршио или која треба да изврши, као услов за продају увезене робе, продавцу или некој трећој страни да би се испунила обавеза продавца. Није неопходно да облик плаћања буде пренос новчаних средстава. Плаћање може да се изврши акредитивима или преносивим инструментима плаћања и може да се изврши непосредно или посредно.

Стварно плаћена цена или цена која треба да се плати односи се на цену увезене робе. Пренос дивиденди или друге исплате купца продавцу, које се не односе на увезену робу, нису део царинске вредности.

Маркетинг и друге активности које предузима купац на сопствени рачун, осим оних за које је чланом 46. овог закона предвиђено усклађивање вредности, не сматрају се посредним плаћањем продавцу, чак и ако се могу сматрати да су у корист продавца или да су предузете у договору са продавцем, и њихови трошкови неће бити обухваћени ценом која је стварно плаћена или коју треба платити код утврђивања царинске вредности увезене робе.

Истоветна роба

Члан 40.

Када се царинска вредност не може утврдити применом члана 39. овог закона, царинском вредношћу сматра се трансакцијска вредност истоветне робе, која је продата ради извоза у Републику Србију и извезена у исто или у приближно исто време када и роба чија се вредност утврђује.

За одређивање царинске вредности из става 1. овог члана примењује се трансакцијска вредност истоветне робе продате на истом комерцијалном нивоу и у приближно истој количини као и роба која се вреднује. Кад нема такве продаје, може се користити трансакцијска вредност истоветне робе продате на различитом комерцијалном нивоу, односно у различитим количинама, уз потребна усклађивања разлика које проистичу из комерцијалних нивоа, односно количине, ако се таква усклађивања могу спровести на основу поднесених доказа о примерености и тачности усклађивања, независно од тога да ли се због тог усклађивања повећава или смањује вредност.

Када су трошкови из члана 46. став 1. тачка 5) овог закона обухваћени трансакцијском вредношћу, мора се извршити усклађивање да би се обухватиле значајне разлике у тим трошковима и ценама између увезене робе и истоветне робе које могу настати због разлика у удаљености и врсти превоза.

Ако се приликом примене овог члана утврди да постоји више од једне трансакцијске вредности истоветне робе, примењује се најнижа од тих трансакцијских вредности.

Слична роба

Члан 41.

Ако се царинска вредност увезене робе не може утврдити у складу са чл. 39. и 40. овог закона, царинском вредношћу сматра се трансакцијска вредност сличне робе која је продата ради извоза у Републику Србију и извезена у исто или у приближно исто време када и роба чија се вредност утврђује.

За одређивање царинске вредности из става 1. овог члана примењује се трансакцијска вредност сличне робе продате на истом комерцијалном нивоу и у приближно истој количини као и роба која се вреднује. Кад нема такве продаје, може се користити трансакцијска вредност сличне робе продате на различитом комерцијалном нивоу, односно у различитим количинама, уз потребна усклађивања разлика које проистичу из комерцијалних нивоа, односно количине, ако се таква усклађивања могу спровести на основу поднесених доказа о примерености и тачности усклађивања, независно од тога да ли се због тог усклађивања повећава или смањује вредност.

Када су трошкови из члана 46. став 1. тачка 5) овог закона обухваћени трансакцијском вредношћу, мора се извршити усклађивање да би се обухватиле значајне разлике у тим трошковима и ценама између увезене робе и сличне робе које могу настати због разлика у удаљености и врсти превоза.

Ако се приликом примене овог члана утврди да постоји више од једне трансакцијске вредности сличне робе, примењује се најнижа од тих трансакцијских вредности.

Други начини утврђивања царинске вредности

Члан 42.

Ако се царинска вредност увезене робе не може утврдити у складу са чл. 39, 40. и 41. овог закона, царинска вредност се утврђује у складу са чланом 43. овог закона.

Ако се царинска вредност увезене робе не може утврдити у складу са чланом 43. овог закона, царинска вредност се утврђује у складу са чланом 44. овог закона, осим у случају када подносилац декларације затражи да се промени редослед примене одредаба чл. 43. и 44. овог закона.

Јединична цена (метод дедукције)

Члан 43.

Ако се увезена роба или истоветна или слична увезена роба продаје у Републици Србији у истом стању у каквом је увезена, царинска вредност робе за коју се утврђује царинска вредност, утврђује се на основу јединичне цене по којој се највећи број јединица истоветне или сличне увезене робе продаје у исто или приближно исто време као и роба за коју се утврђује царинска вредност, и то лицима која нису повезана са лицима од којих ту робу купују, под условом да се цена умањи за износ:

1) уобичајене провизије која је плаћена или коју треба платити или уобичајеног увећања ради остваривања добити и покрића општих трошкова продаје у Републици Србији укључујући и директне и индиректне трошкове рекламирања робе, који настају за увезену робу исте врсте или групе производа;

2) уобичајених трошкова превоза и осигурања робе и других пратећих трошкова који настају у Републици Србији;

3) увозних и других дажбина које се плаћају у Републици Србији приликом увоза или продаје робе.

Ако се у исто или приближно исто време увоза робе за коју се утврђује царинска вредност не продаје ни увезена нити истоветна или слична увезена роба, царинска вредност робе на коју се примењују одредбе става 1. овог члана, утврђује се према јединичној цени по којој се увезена или истоветна или слична роба продаје у Републици Србији у истом стању у каквом је и увезена, и то у најкраћем року после увоза робе која се процењује, при чему тај рок не може бити дужи од 90 дана од дана увоза.

Ако се у Републици Србији не продаје ни увезена, нити истоветна или слична увезена роба у истом стању у каквом је увезена, царинска вредност, ако то увозник захтева, утврђује се према јединичној цени по којој се увезена роба после даље прераде продаје у највећој укупној количини лицима у Републици Србији која нису повезана са лицима од којих купују такву робу, с тим што се узима у обзир вредност која је додата прерадом и одбици из става 1. овог члана.

Обрачуната вредност

Члан 44.

Царинска вредност увезене робе, у складу са одредбама овог члана, утврђује се на основу обрачунате вредности, која представља збир следећих елемената:

1) вредности материјала употребљеног у производњи или другој врсти прераде, као и трошкова производње, односно друге врсте прераде увезене робе;

2) износа добити и општих трошкова који одговара уобичајеном износу који се остварује при продаји робе исте врсте или групе као што је роба која се процењује и коју је произвео произвођач у држави извоза за извоз у Републику Србију;

3) трошкова из члана 46. став 1. тачка 5) овог закона.

Лице које нема седиште или пребивалиште на територији Републике Србије није дужно да омогући преглед или дозволи приступ било ком рачуну или другој евиденцији ради одређивања обрачунате вредности. Царински орган може, ради утврђивања царинске вредности у другој држави, проверавати обавештења добијена од произвођача робе уз његов пристанак, под условом да су органи те државе благовремено обавештени и да се не противе тој провери.

Утврђивање царинске вредности на други одговарајући начин

Члан 45.

Царинска вредност увезене робе која се не може утврдити у складу са одредбама чл. 39. до 44. овог закона, утврђује се на основу расположивих података у Републици Србији, уз примену метода усклађених с принципима и одредбама:

1) Споразума о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године,

2) члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године,

3) овог закона.

Царинска вредност, у складу са одредбама овог члана, неће се одређивати према:

1) продајној цени робе која се производи у Републици Србији;

2) систему који омогућава да се у царинске сврхе прихвати виша од две могуће вредности;

3) цени робе на домаћем тржишту државе извознице;

4) трошковима производње, осим обрачунате вредности која се утврђује за истоветну или сличну робу у складу са одредбама члана 44. овог закона;

5) цени робе намењене извозу у другу државу, а не за тржиште Републике Србије;

6) минималним царинским вредностима;

7) произвољним или непостојећим вредностима.

Увозник ће, на сопствени захтев, бити обавештен у писменом облику о царинској вредности која је утврђена у складу са одредбама овог члана и методама који су примењени за њено утврђивање.

Царинска вредност утврђена у складу са одредбама овог члана треба да се у највећој могућој мери заснива на претходно утврђеним царинским вредностима. Методи вредновања, који се примењују у складу са овим чланом, су методи наведени у чл. 40. до 44. овог закона, а разумна одступања у њиховој примени морају да буду у складу с принципима и одредбама наведеним у ставу 1. овог члана.

Трошкови и издаци који улазе у царинску вредност

Члан 46.

Приликом утврђивања царинске вредности, у складу са одредбама члана 39. овог закона, цени која је стварно плаћена или коју треба платити за увезену робу додају се:

1) трошкови до износа који сноси купац, а који нису обухваћени стварно плаћеном ценом или ценом коју треба платити за робу, и то:

– провизије и накнаде посредовања, осим куповне провизије (односно накнаде које увозник плаћа агенту за услуге заступања у иностранству приликом куповине робе за коју се утврђује царинска вредност);

– трошкови амбалаже, која се ради царинења сматра јединственим делом предметне робе,

– трошкови паковања (радна снага и материјал);

2) одговарајући део вредности робе и услуга које је купац испоручио непосредно или посредно, без наплате или по сниженој цени, ради производње и продаје ради извоза у Републику Србију до степена до кога та вредност није обухваћена стварно плаћеном ценом или ценом коју треба платити:

– материјала, компонената, делова и сл. садржаних у увезеној роби;

– алата, матрица, калупа и сл. коришћених у производњи увезене робе;

– других материјала утрошених у производњи увезене робе и

– пројектовања, развоја, уметничког рада, обликовања, планова и цртежа урађених ван Републике Србије неопходних за производњу увезене робе;

3) накнаде за коришћење ауторског права и лиценчне накнаде за увезену робу чија се вредност утврђује, а које купац мора да плати, било непосредно или посредно, као услов за продају робе чија се вредност утврђује, ако те накнаде нису урачунате у стварно плаћену цену или цену коју треба платити;

4) вредност сваког дела прихода од даље препродаје, располагања или коришћења увезене робе, који продавац непосредно или посредно остварује, и

5) трошкове превоза и осигурања увезене робе до места уласка у царинско подручје Републике Србије и трошкове утовара, истовара и манипулативне трошкове у вези с превозом увезене робе до места уношења у царинско подручје Републике Србије.

Додаци на стварно плаћену цену или на цену која треба да се плати урачунавају се у складу са одредбама овог члана, само на основу објективних и мерљивих података.

Приликом утврђивања царинске вредности, у цену која је стварно плаћена или коју треба платити, не урачунавају се никакви додаци, осим оних који су прописани овим чланом.

Изузетно од става 1. тачка 3) овог члана у стварно плаћену цену или цену коју треба платити за увезену робу приликом утврђивања царинске вредности не урачунавају се:

1) накнада за право репродукције робе која је увезена у Републику Србију;

2) плаћања која је извршио купац на име права дистрибуције или даље продаје увезене робе, ако та плаћања нису услов продаје робе за извоз у Републику Србију.

Трошкови и издаци који не улазе у царинску вредност

У царинску вредност, ако су исказани одвојено од стварно плаћене цене или цене коју треба платити, не урачунавају се:

1) трошкови превоза робе након њеног приспећа у место уласка у царинско подручје Републике Србије;

2) трошкови изградње, монтаже, склапања, одржавања и техничке помоћи, настали након увоза индустријских постројења, машина и опреме;

3) камате на основу финансијског аранжмана који је закључио купац, а у вези с куповином увезене робе, без обзира да ли је финансирање обезбедио продавац или неко друго лице, ако је тај финансијски аранжман сачињен у писменој форми и ако купац може, ако се захтева, да докаже:

– да је роба стварно продата по цени која је пријављена као стварно плаћена цена или цена коју треба платити,

– да каматна стопа не прелази уобичајену висину за такве трансакције у време и у држави у којој је обезбеђено финансирање;

4) трошкови за право репродукције робе увезене у Републику Србију;

5) куповне провизије, односно накнаде које је увозник платио за услуге посредовања и заступања приликом куповине робе чија се царинска вредност утврђује;

6) увозне дажбине и друге накнаде које се наплаћују у Републици Србији приликом увоза или продаје робе;

7) дажбине и таксе које се наплаћују у држави извоза, од којих је увезена роба ослобођена или може бити ослобођена применом система повраћаја.

Утврђивање царинске вредности носача података

Члан 47а

Царинска вредност носача података који садрже податке или програмска упутства за употребу опреме за обраду података (у даљем тексту: програмска подршка) не обухвата цену или вредност програмске подршке, ако је та вредност или цена исказана одвојено од вредности носача података.

Програмском подршком из става 1. овог члана не сматрају се интегрисана кола, полупроводници и слични уређаји или производи који садрже таква кола или уређаје.

Подацима и програмским упутствима из става 1. овог члана не сматрају се звучни, кинематографски или видео снимци или упутства.

Снижења и готовински попусти

Члан 48.

Приликом утврђивања царинске вредности увезене робе прихватају се уговорена умањења цене, као и готовински попусти уобичајени за истоветну или сличну увезену робу.

Роба увезена без плаћања противвредности, привремено увезена роба, роба увезена по основу закупа или лизинга, оштећена роба

Члан 49.

Царинска вредност робе увезене без плаћања противвредности, као и царинска вредност за привремено увезену робу утврђује се у складу са одредбама чл. 40. до 45. овог закона.

Ако се за робу која се увози по основу закупа или лизинга царинска вредност не може утврдити у складу са одредбама чл. од 40. до 45. овог закона и за коју уговором није предвиђена могућност куповине, царинска вредност се утврђује на основу износа закупнине, односно лизинга по потреби усклађеног са одредбама чл. 46. и 47. овог закона.

Царинска вредност робе која се оштети пре пуштања подносиоцу декларације, утврђује се на основу одговарајуће уговорене цене умањене за проценат оштећења.

Царински орган утврђује проценат оштећења из става 3. овог члана.

Обавештење увозника

Члан 50.

Царински орган је дужан да увознику, на његов захтев, достави писмено образложење о начину на који је утврђена царинска вредност увезене робе.

Обавезе декларанта, односно увозника

Члан 51.

Декларант је дужан да у декларацији наведе податке о томе да је за робу која се увози уговорена обавеза плаћања трошкова, накнада, дела вредности испоручене робе и услуга или дела прихода из члана 46. став 1. тач. 2), 3) и 4) овог закона.

Увозник је дужан да пријави царинском органу сваку препродају, располагање или коришћење увезене робе из којих произлази обавеза плаћања одређеног износа

продавцу, у складу са чланом 46. став 1. тачка 4 овог закона, најкасније у року од 30 дана од датума плаћања.

Испорука више врста робе које подлежу различитим стопама царине

Члан 52.

Када се испорука састоји од више врста робе која подлеже царинењу по различитим стопама царине, укупан износ трошкова који се односе на продају робе, као и трошкови превоза, осигурања и испоруке обрачунавају се сразмерно вредности појединачне врсте робе.

Изузетно од става 1. овог члана, царински орган може, на захтев декларанта, додати трошкове из става 1. овог члана који се односе на неколико врста робе у једној испоруци, на вредност робе за коју су увозне дажбине највеће.

Права и обавезе царинског органа који утврђује царинску вредност

Члан 53.

Царински орган може да захтева од декларанта да поднесе све исправе и податке који су му потребни за утврђивање царинске вредности, у складу са чл. 39. до 49. овог закона.

Царински орган може да провери веродостојност и тачност било које изјаве, исправе или декларације која се подноси за потребе утврђивања царинске вредности.

Ако се из оправданих разлога уз декларацију не поднесе фактура, односно ако царински орган основано сумња да вредност робе наведена у фактури није у складу са одредбама овог закона, царинска вредност се утврђује на основу одредаба чл. од 40. до 45. овог закона.

Прерачунавање стране валуте

Члан 54.

Ако је за утврђивање царинске вредности неопходно да се износ у иностраној валути прерачуна у динаре, страна валута се прерачунава у динаре према званичном средњем курсу утврђеном последњег радног дана недеље која претходи недељи у којој се утврђује царинска вредност.

Пуштање робе пре коначног утврђивања царинске вредности

Члан 55.

Ако је неопходно одложити коначно утврђивање царинске вредности увезене робе, увезена роба се може предати декларанту ако положи обезбеђење за плаћање царинског дуга у износу који одговара висини могућег износа царинског дуга.

Посебна правила

Члан 56.

Одредбе чл. 39. до 55. овог закона неће се примењивати на одређивање царинске вредности робе, која је пре стављања у слободан промет била предмет других облика царински дозвољеног поступања или употребе, ако је одредбама овог закона и прописима донетим на основу овог закона, прописан другачији начин одређивања царинске вредности робе која се ставља у слободан промет.

Ближи услови и начин утврђивања царинске вредности

Члан 57.

Влада прописује ближе услове и начин утврђивања царинске вредности робе.

ДЕО ТРЕЋИ

СТАТУС УВЕЗЕНЕ РОБЕ ОД УЛАСКА У ЦАРИНСКО ПОДРУЧЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ОДРЕЂИВАЊЕ ЦАРИНСКИ ДОЗВОЉЕНОГ ПОСТУПАЊА ИЛИ УПОТРЕБЕ

ГЛАВА I

УЛАЗАК РОБЕ У ЦАРИНСКО ПОДРУЧЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Гранични прелази

Члан 58.

Роба се може унети у царинско подручје Републике Србије преко граничних прелаза у време када су они отворени за промет.

За пројектовање, изградњу и реконструкцију службених просторија на граничним прелазима, потребна је сагласност министра, уз претходно прибављено мишљење директора Управе царина.

Промет робе која подлеже фитосанитарној, ветеринарској и другим прописаним контролама, дозвољен је само преко оних граничних прелаза, који су у складу са одговарајућим прописима намењени за уношење и изношење такве робе.

У изузетним случајевима, као што су деловање више силе, веће нарушавање јавног реда и безбедности Републике Србије, Влада може прописати да уношење и изношење робе може да се обавља само преко одређених граничних прелаза.

Уношење робе у царинско подручје

Члан 59.

Роба која се уноси у царинско подручје Републике Србије мора бити обухваћена сажетом декларацијом, осим робе која се без заустављања превози кроз ваздушни простор Републике Србије.

Министар прописује образац сажете декларације, која мора да садржи податке који су неопходни за обављање анализе ризика и одговарајућу примену царинске контроле, пре свега за потребе безбедности и заштите, уз примену, где је то могуће, међународних стандарда и пословне праксе.

Сажета декларација се подноси улазном царинском органу, који може одобрити да се сажета декларација поднесе другом царинском органу, под условом да му тај други царински орган одмах, електронским путем, проследи или учини доступним све неопходне податке.

Царински орган може прихватити да се уместо сажете декларације поднесе обавештење привредног субјекта и омогући приступ подацима неопходним за сажету декларацију у компјутерском систему тог субјекта.

Сажета декларација подноси се или ставља на располагање надлежном царинском органу, пре него што се роба унесе у царинско подручје Републике Србије, осим ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није другачије прописано.

Влада, у изузетним случајевима и за поједине врсте промета робе и транспорта, одређене привредне субјекте, а имајући у виду и међународне споразуме који предвиђају посебне сигурносне поступке, прописује:

- 1) ближе услове под којима се захтева подношење сажете декларације и одређује царински орган који може прихватити сажету декларацију;
- 2) рок за подношење сажете декларације;
- 3) услове у погледу изузећа и измену рока из тачке 2) овог става;
- 4) услове под којима се може одустати од захтева за подношење сажете декларације, односно услове под којима се тај захтев може изменити.

Подношење сажете декларације

Члан 60.

Сажета декларација подноси се електронским путем. Комерцијални, лучки и транспортни документи могу се користити ако садрже неопходне податке. Царински орган може, у изузетним случајевима, да прихвати сажету декларацију у писменој форми, ако је могуће да се примени исти ниво управљања ризиком који се примењује на сажете декларације које се подносе електронским путем и ако се такви подаци могу размењивати са другим царинарницама.

Сажету декларацију подноси лице које уноси робу или које преузме одговорност за унос робе у царинско подручје Републике Србије.

Поред лица из става 2. овог члана, сажету декларацију може поднети и једно од следећих лица:

- 1) лице у чије име лице из става 2. овог члана иступа;
- 2) лице које надлежном царинском органу пријави или може да пријави робу која се уноси;
- 3) заступник лица из става 2. овог члана или лица из тач. 1) и 2) овог става.

Измена и допуна сажете декларације

Члан 61.

Лицу које поднесе сажету декларацију биће, на његов захтев, дозвољено да измени или допуни један или више података из декларације након њеног подношења.

Царински орган неће одобрити измене, односно допуне из става 1. овог члана ако је захтев за измену, односно допуну поднет након што је царински орган:

- 1) обавестио лице које је поднело сажету декларацију да намерава да изврши преглед робе;
- 2) установио да су подаци чија се измена тражи нетачни;
- 3) дозволио премештање робе.

Поступање у изузетним случајевима

Члан 61а

Царински орган може одустати од захтева за подношењем сажете декларације за робу за коју је декларација поднета пре истека рока из члана 59. ст. 5. или 6. овог закона, ако

декларација садржи најмање оне податке који се захтевају за сажету декларацију и, док се декларација не прихвати у складу с чланом 88. овог закона, она има статус сажете декларације.

Царински орган може дозволити да се декларација поднесе увозном царинском органу, под условом да тај царински орган одмах, електронским путем, улазном царинском органу проследи или учини доступним све неопходне податке.

Ако декларација није поднета електронском разменом података, царински орган мора применити исти ниво управљања ризиком, као и за декларације које се подносе електронском разменом података.

Царински надзор и контрола

Члан 62.

Роба која се уноси у царинско подручје Републике Србије ставља се под царински надзор од момента њеног уноса и царински орган може обавити њену контролу.

Роба остаје под царинским надзором колико је потребно да се утврди њен царински статус. У случају стране робе, укључујући и случајеве из члана 108. овог закона, роба остаје под царинским надзором док се њен царински статус не промени, док се не унесе у слободну зону или слободно складиште, односно док не буде извезена или уништена у складу са чланом 209. овог закона.

Превоз робе од царинске линије до места допремања

Члан 63.

Лице које уноси робу у царинско подручје дужно је да робу пријави и без одлагања превезе, путем, на начин и у року који одреди царински орган:

- 1) до царинарнице или другог места које је одобрио царински орган, или
- 2) у слободну зону, ако се роба уноси у слободну зону непосредно:

– пловним или ваздушним путем,

– копном без проласка кроз неки други део царинског подручја, ако се слободна зона граничи с копненом границом између Републике Србије и треће државе.

Лице које преузме одговорност за превоз робе која је унета у царинско подручје, због претовара или сл., одговорно је за испуњење обавеза из става 1. овог члана.

Роба која се налази ван царинског подручја Републике Србије може да се подвргне царинској контроли у складу са прописима и међународним уговорима и с њом се поступа на исти начин као са робом унетом у царинско подручје Републике Србије.

Одредба става 1. тачка 1) овог члана не искључује примену прописа из путничког, пограничног и поштанског саобраћаја, ако се применом тих прописа не угрожава могућност спровођења царинског надзора и царинске контроле.

Одредбе ст. 1. до 4. овог члана и одредбе чл. од 64. до 78. овог закона не примењују се на робу која је привремено напустила царинско подручје Републике Србије крећући се пловним или ваздушним путем између две тачке тога подручја под условом да се превоз обавља у редовном линијском ваздушном или бродском саобраћају без заустављања ван царинског подручја Републике Србије.

На робу у ваздухоплову, који прелеће ваздушни простор Републике Србије, а коме као одредишно место није предвиђено ваздухопловно пристаниште у Републици Србији, не примењују се одредбе става 1. овог члана.

Непредвиђене околности или виша сила

Члан 64.

Ако због непредвиђених околности или више силе, обавезе прописане у члану 63. став 1. овог закона не могу да буду испуњене, лице које је дужно да испуни те обавезе или друго лице које је преузело одговорност за испуњење тих обавеза, дужно је да без одлагања обавести надлежни царински орган о таквим околностима. Ако непредвиђене околности или виша сила не проузрокују тотални губитак робе, царински орган мора бити обавештен о месту где се роба налази.

Кад је ваздухоплов из члана 63. став 6. овог закона због непредвиђених околности или више силе приморан да се заустави или привремено задржи на царинском подручју Републике Србије, а да при том није могуће испунити обавезе из члана 63. став 1. овог закона, заповедник ваздухоплова или лице које је преузело његове обавезе дужно је да о томе одмах обавести царински орган.

Царински орган одређује мере које ће се предузети како би се омогућио царински надзор над робом из става 1. овог члана, као и над робом у ваздухоплову, из става 2. овог члана, уз могућност да, ако је то потребно, роба накнадно буде допремљена царинском органу или превезена на неко друго место које је царински орган одредио или одобрио.

ГЛАВА II

ДОПРЕМАЊЕ РОБЕ ЦАРИНАРНИЦИ

Допремање робе

Члан 65.

Робу која се уноси у царинско подручје Републике Србије, царинарници допрема лице које је унело робу у царинско подручје или лице које је преузело одговорност за превоз робе пошто је она унета у царинско подручје Републике Србије.

Лице које допрема робу царинарници наводи податке о сажетој декларацији или декларацији претходно поднетој за ту робу.

Примена прописа

Члан 66.

Одредбе члана 65. овог закона сходно се примењују и на робу:

- 1) коју са собом носе путници;
- 2) која је стављена у одређени царински поступак без обавезе допремања робе царинарници.

Претходни преглед робе

Члан 67.

По допремању робе царинарници роба се на захтев лица које је овлашћено да роби одреди царински дозвољено поступање или употребу, а уз одобрење царинског органа може прегледати или узорковати, како би се за њу одредило царински дозвољено поступање или употреба.

ГЛАВА III

ИСТОВАР РОБЕ КОЈА ЈЕ ДОПРЕМЉЕНА ЦАРИНАРНИЦИ

Члан 68.

Брисан.

Члан 69.

Брисан.

Члан 70.

Брисан.

Истовар или претовар робе

Члан 71.

Роба се може истоварити или претоварити из превозног средства на основу одобрења царинског органа, на месту које одреди или одобри царински орган.

Одобрење из става 1. овог члана неће се захтевати у случају непосредне опасности због које је потребан хитан истовар, све робе или дела робе, о чему царински орган мора бити обавештен без одлагања.

Царински орган може, ради прегледа робе и превозног средства којим се она превози, у сваком тренутку захтевати да се роба истовари и распакује.

Премештање робе

Члан 72.

Роба се не сме премештати с места где је првобитно стављена, без одобрења царинског органа.

ГЛАВА IV

ОБАВЕЗА ДА СЕ ЗА РОБУ КОЈА ЈЕ ДОПРЕМЉЕНА ЦАРИНСКОМ ОРГАНУ ОДРЕДИ ЦАРИНСКИ ДОЗВОЉЕНО ПОСТУПАЊЕ ИЛИ УПОТРЕБА

Одређивање царински дозвољеног поступања или употребе

Члан 73.

За страну робу која му је допремљена царински орган одређује царински дозвољено поступање или употребу.

Рокови за одређивање царински дозвољеног поступања или употребе

Члан 74.

Царинске формалности које су потребне да се за робу обухваћену сажетом декларацијом одреди царински дозвољено поступање или употреба морају се спровести у року од 20 дана од дана подношења сажете декларације.

Изузетно од става 1. овог члана, када то околности налажу, царински орган може одредити краћи рок или одобрити продужење рока, које не може да буде дуже од стварно потребног времена, у складу са тим околностима.

ГЛАВА V

ПРИВРЕМЕНИ СМЕШТАЈ РОБЕ

Привремени смештај допремљене робе

Члан 75.

Роба допремљена царинском органу има статус робе у привременом смештају све док јој се не одреди царински дозвољено поступање или употреба (у даљем тексту: роба у привременом смештају).

Место и обезбеђење привременог смештаја

Члан 76.

Роба у привременом смештају може бити смештена на месту и под условима које је одобрио царински орган.

Царински орган може да захтева од држаоца робе да положи обезбеђење за наплату царинског дуга који може настати на основу члана 239. или члана 240. овог закона.

Поступање с робом у привременом смештају

Члан 77.

Над робом у привременом смештају могу се предузимати само радње којима би се она очувала у непромењеном стању, без мењања њеног изгледа или техничких карактеристика.

Поступање с робом ако је прекорачен рок

Члан 78.

Ако, у року из члана 74. став 1. овог закона нису спроведене неопходне формалности ради одобравања царински дозвољеног поступања или употребе робе, царински орган ће без одлагања предузети све мере за поступање са робом, укључујући и њену продају.

Царински орган може робу из става 1. овог члана, на ризик и о трошку држаоца робе да премести на друго место које је под његовим надзором, до регулисања даљег поступања са робом, односно до њене продаје.

ГЛАВА VI

ОДРЕДБЕ КОЈЕ СЕ ПРИМЕЊУЈУ КОД ПРЕВОЗА СТРАНЕ РОБЕ У ТРАНЗИТУ

Одредбе за робу у транзиту

Члан 79.

Одредбе члана 63. став 1. тачка 1) и чл. од 64. до 78. овог закона не примењују се на робу која се уноси у царинско подручје Републике Србије, а која је већ стављена у транзитни поступак.

Одредбе за допремање стране робе у транзитном поступку

Члан 80.

Када страна роба која је у транзитном поступку, стигне у одредиште у царинском подручју Републике Србије и допреми се царинарници, примењују се одредбе чл. од 67. до 78. овог закона.

ГЛАВА VII

ОСТАЛЕ ОДРЕДБЕ

Уништење допремљене робе

Члан 81.

Царински орган може, када то околности захтевају, да одреди да се допремљена роба уништи и о томе је дужан да обавести држаоца робе, који сноси трошкове уништења робе.

Неовлашћени унос робе

Члан 82.

Ако царински орган утврди да је роба неовлашћено унета у царинско подручје Републике Србије или да није била под царинским надзором, предузима неопходне мере, у циљу регулисања даљег поступања са робом, укључујући и продају робе.

Трошкови предузетих мера укључујући и трошкове уништења робе, сноси држалац робе.

ДЕО ЧЕТВРТИ

ЦАРИНСКИ ДОЗВОЉЕНО ПОСТУПАЊЕ ИЛИ УПОТРЕБА РОБЕ

ГЛАВА I

ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Одређивање царински дозвољеног поступања или употребе

Члан 83.

За робу може да се, у складу са одредбама овог закона, одреди царински дозвољено поступање или употреба, без обзира на њену врсту или количину, порекло, одредиште или начин отпреме, ако овим законом није друкчије одређено.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, царинско дозвољено поступање или употреба робе неће се одредити ако је то у супротности с мерама утврђеним ради заштите јавне безбедности и морала, здравља или живота лица, заштите животиња и биљака, очувања животне средине, заштите природних реткости, културног наслеђа, уметничке, историјске, археолошке, етнолошке или технолошке вредности, заштите ауторских права и других сродних права, права индустријске својине и сл.

ГЛАВА II

ЦАРИНСКИ ПОСТУПЦИ

ОДЕЉАК 1

СТАВЉАЊЕ РОБЕ У ЦАРИНСКИ ПОСТУПАК

Обавеза подношења декларације

Члан 84.

Роба над којом треба да се спроведе царински поступак мора да буде обухваћена декларацијом за тај царински поступак.

Домаћа роба пријављена за извоз, пасивно оплемењивање, транзит или за поступак царинског складиштења, биће под царинским надзором од тренутка прихватања декларације па до тренутка док не напусти царинско подручје Републике Србије, док не буде уништена или док се не поништи декларација.

Царински органи за царињење одређених врста робе

Члан 85.

Министар може да одреди царинске органе за царињење одређених врста робе или спровођење одређених поступака.

Облици декларације

Члан 86.

Декларација се подноси:

- 1) у писменој форми;
- 2) електронском разменом података, ако то допуштају техничке могућности и ако употребу електронских средстава одобри царински орган;
- 3) усмено или другим радњама којима држалац робе захтева стављање робе у царински поступак, ако је таква могућност предвиђена прописима.

А. Декларација у писменој форми

1. Редован поступак

Попуњавање декларације

Члан 87.

Декларација, са исправама потребним ради примене прописа којима је уређен царински поступак за који се роба пријављује, у писменој форми подноси се на прописаном обрасцу, мора да буде потписана од стране њеног подносиоца, и мора да садржи податке неопходне за примену прописа којима је уређен царински поступак за који се роба пријављује.

Министар прописује облик, садржину и начин подношења и попуњавања декларације и других образаца који се употребљавају у царинском поступку.

Прихватање декларације

Члан 88.

Царински орган одмах прихвата декларацију која је поднета у складу са одредбама члана 87. овог закона, ако је роба за коју се подноси декларација допремљена царинарници.

Декларант

Члан 89.

Декларацију, са исправама потребним ради примене прописа којима је уређен царински поступак за који је роба пријављена, може да поднесе свако лице које је у могућности да допреми робу царинарници или лице које оно овласти, у складу са одредбама члана 6. овог закона.

Када прихватање декларације намеће посебне обавезе за одређено лице, декларацију мора да поднесе то лице или друго лице у његово име и за његов рачун.

Декларант мора да има седиште или пребивалиште у Републици Србији, осим лица које:

- 1) пријављује робу за транзит или привремени увоз;
- 2) само повремено пријављује робу, ако то царински орган сматра оправданим.

Измена и допуна декларације

Члан 90.

После прихватања декларације, декларант може на сопствени захтев, уз одобрење царинског органа, да измени или допуни један или више података у декларацији, с тим да се измене и допуне односе само на робу за коју је првобитно била поднесена та декларација.

Царински орган не одобрава измене и допуне декларације ако је захтев за измену, односно допуну поднет након што је царински орган:

- 1) обавестио декларанта да намерава да изврши преглед робе;
- 2) утврдио да су подаци чија се измена тражи нетачни;
- 3) пустио робу декларанту.

Поништавање декларације

Члан 91.

Царински орган, на захтев декларанта, поништава прихваћену декларацију, ако декларант достави доказе да је роба грешком пријављена за царински поступак обухваћен том декларацијом или да, због посебних околности, спровођење царинског поступка за који је та роба пријављена није више оправдано.

Ако је царински орган обавестио декларанта да ће да изврши преглед робе, захтев за поништење декларације неће бити прихваћен док се преглед не изврши.

Декларација се не може поништити после пуштања робе декларанту, осим у случајевима које пропише Влада.

Поништење декларације не искључује примену казних одредаба овог закона.

Примена прописа

Члан 92.

У спровођењу царинског поступка за који је роба декларисана примењују се прописи који важе на дан прихватања декларације, ако није друкчије прописано.

Провера декларације

Члан 93.

Царински орган може ради контроле прихваћене декларације да:

1) прегледа декларацију и исправе обухваћене декларацијом, као и исправе које су приложене уз декларацију и да од декларанта захтева да достави и друге исправе како би утврдио тачност података у декларацији;

2) прегледа робу и узме узорке ради анализе или детаљног прегледа.

Преглед робе и узимање узорака

Члан 94.

Превоз робе до места прегледа робе или узимања узорака, као и свако руковање робом, обавља декларант или друго лице на одговорност декларанта. Трошкове који из тога настану сноси декларант.

Декларант има право да присуствује прегледу робе или узимању узорака. Царински орган може, ако сматра да је то потребно, да захтева да декларант или његов заступник присуствује прегледу робе или узимању узорака ради пружања неопходне помоћи у циљу олакшања прегледа или узимања узорака.

Ако су узорци узети у складу с прописима, царински орган није у обавези да плати накнаду за узете узорке, али сноси трошкове анализе и прегледа.

Министар прописује начин узимања узорака и одређује методе анализе узорака.

Делимични преглед робе

Члан 95.

Ако је прегледан део робе која је обухваћена декларацијом, резултати тог делимичног прегледа примењују се на сву робу обухваћену том декларацијом.

Декларант може да затражи поновни преглед робе ако сматра да резултати делимичног прегледа не одговарају преосталој роби обухваћеној декларацијом.

Ако декларација обухвата два или више наименовања, сматра се да подаци који се односе на свако наименовање представљају посебну декларацију.

Резултати провере

Члан 96.

Ако је декларација контролисана, утврђене чињенице су основ за примену прописа који уређују царински поступак у који је роба стављена.

Ако декларација није контролисана, подаци које је декларант навео у декларацији су основ за примену прописа који уређују царински поступак у који је роба стављена.

Мере за обезбеђење истоветности робе

Члан 97.

Царински орган дужан је да предузме потребне мере како би се обезбедила истоветност робе, ако је идентификација робе неопходна да би се испунили услови који уређују царински поступак за који је наведена роба декларисана.

Царинска обележја стављена на робу или на превозно средство може уклонити или уништити само царински орган, а друго лице само уз одобрење царинског органа, осим када се услед непредвиђених околности или дејства више силе морају уклонити или уништити да би се заштитила роба или превозно средство.

Пуштање робе

Члан 98.

Царински орган пушта робу декларанту ако су испуњени услови за стављање робе у одређени царински поступак и ако роба није предмет мера ограничења или забрана, кад податке у декларацији провери и прихвати, или их прихвати без провере.

Царински орган, под условима из става 1. овог члана, пушта робу декларанту и кад се декларација не може проверити у примереном року и када ради провере декларације није неопходно да роба буде на месту где се проверава декларација.

Роба обухваћена једном декларацијом пушта се истовремено.

У случају из става 3. овог члана, ако је декларацијом обухваћено више врста робе, сматра се да је за сваку врсту робе поднета посебна декларација.

Обезбеђење царинског дуга пре пуштања робе

Члан 99.

Ако прихватањем декларације настане царински дуг, роба обухваћена том декларацијом неће бити пуштена декларанту ако царински дуг није плаћен или обезбеђен.

У поступку привременог увоза са делимичним ослобођењем од плаћања увозних дажбина, роба обухваћена декларацијом неће бити пуштена док се не положи обезбеђење за плаћање царинског дуга, у складу са одредбама овог закона и прописа донетих на основу овог закона.

Ако царински орган, у складу са одредбама овог закона којима је уређен поступак за који је роба декларисана, захтева полагање обезбеђења за плаћање царинског дуга који би могао да настане, роба се пушта кад буде положено обезбеђење.

Враћање робе у иностранство, одузимање и продаја робе

Члан 100.

Царински орган може да предузме потребне мере, укључујући враћање робе у иностранство, одузимање робе и њену продају:

1) ако роба не може бити пуштена декларанту зато што:

– није било могуће почети преглед робе или наставити с прегледом робе у року који је одредио царински орган, из разлога које је проузроковао декларант;

– нису биле поднете све исправе потребне да би се роба ставила у одређени царински поступак;

– царински дуг није плаћен или није положено обезбеђење за плаћање тог дуга у прописаном року;

– роба подлеже забранама или ограничењима;

2) ако роба није преузета у примереном року након што је оцарињена и пуштена декларанту.

II. Поједностављени поступци

Поједностављене декларације

Члан 101.

Царински орган, у случајевима и на начин које пропише Влада, ради поједностављења поступка, одобрава да:

1) декларација не садржи неке податке или да се уз њу не прилажу неке од исправа из члана 87. овог закона;

2) нека од трговинских или службених исправа приложених уз захтев за стављање робе у царински поступак замени декларацију;

3) се роба стави у одређени поступак на основу књиговодствене исправе, и тада може да ослободи декларанта обавезе допремања робе.

Поједностављена декларација, трговинска, службена или књиговодствена исправа морају да садрже податке неопходне за идентификацију робе, а књиговодствена исправа и датум књижења.

Декларант је дужан да, у року који одреди царински орган, поднесе допунску декларацију која може бити општа, периодична или збирна.

Влада може да пропише случајеве у којима се не подноси допунска декларација.

Допунска декларација и поједностављена декларација чине целину на коју се примењују прописи који важе на дан прихватања поједностављене декларације.

Прихватање књиговодствене исправе из става 1. тачка 3) овог члана има исто правно дејство као и прихватање декларације из члана 87. овог закона.

Влада може да пропише поједностављен поступак за транзит робе.

Б. Остале декларације

Примена закона приликом подношења других облика декларација

Члан 102.

Ако се декларација подноси електронском разменом података, усмено или на други начин, сходно се примењују одредбе чл. од 87. до 101. овог закона.

Ако се декларација подноси електронском разменом података, царински орган може одобрити да се уз декларацију не подносе исправе из члана 87. став 2. овог закона, с тим да су те исправе доступне царинском органу.

В. Накнадна контрола декларације

Члан 103.

Царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту.

Царински орган, после пуштања робе, може да изврши контролу рачуноводствених и комерцијалних исправа и података у вези са увозом или извозом те робе или у вези с накнадним комерцијалним пословима с том робом, да би утврдио тачност података који су наведени у декларацији.

Контрола може да се обави у просторијама декларанта, у просторијама било ког другог лица које је непосредно или посредно пословно укључено у поменуте радње или у просторијама било ког другог лица које поседује наведене исправе и податке. Царински орган може, такође, да изврши преглед и узме узорке робе ако је она још увек доступна.

Царински орган може да направи копије исправа из става 2. овог члана и да захтева да му се доставе делови или копије тих исправа. Лица из става 3. овог члана су у обавези да пруже царинском органу сву захтевану помоћ.

Ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади с новоутврђеним околностима.

ОДЕЉАК 2

СТАВЉАЊЕ РОБЕ У СЛОБОДАН ПРОМЕТ

Члан 104.

Стављањем робе у слободан промет, страна роба стиче царински статус домаће робе.

Стављање робе у слободан промет, подразумева примену мера трговинске политике, испуњавање осталих формалности у вези са увозом робе и плаћање свих прописаних увозних дажбина, пореза, акциза и других накнада у складу с царинским и другим прописима.

Нижа стопа царине

Члан 105.

Изузетно од одредбе члана 92. овог закона, декларант може да захтева да се примени повољнија стопа царине, ако након прихватања декларације, али пре пуштања робе декларанту, дође до смањења стопе царине, осим када робу није било могуће пустити из разлога које је проузроковао декларант.

Заједничка стопа царине

Члан 106.

Ако се пошиљка састоји од робе која се сврстава у више тарифних ознака, при чему би сврставање сваке робе појединачно, да би се сачинила декларација, изискивало рад и трошкове несразмерне обрачунатој царини, царински орган може, на захтев

декларанта, дозволити да се царина за целу пошиљку обрачуна на основу сврставања у тарифну ознаку оне робе чија је стопа царине највиша.

Јединствена стопа царине

Члан 107.

Изузетно од члана 30. став 1. овог закона, роба намењена за коришћење у сопственом домаћинству коју физичка лица уносе у путничком промету или примају из иностранства у поштанском саобраћају, осим робе која је у складу са одредбама овог закона ослобођена обавезе плаћања увозних дажбина, царини се по јединственој стопи царине у висини од 10%.

Изузетно од става 1. овог члана, путник или прималац пошиљке може да захтева да се роба царини према стопи која је прописана у Царинској тарифи.

Влада утврђује врсту и вредност робе на коју се примењује јединствена стопа царине из става 1. овог члана.

Царински надзор над робом стављеном у слободан промет по сниженој стопи царине или без плаћања увозних дажбина

Члан 108.

Роба која се ставља у слободан промет по сниженој стопи царине или без плаћања увозних дажбина, због своје употребе у одређене сврхе, остаје под царинским надзором све док постоје разлози због којих је одобрена снижена стопа царине или због којих увозне дажбине нису плаћене, док се роба не извезе или не уништи или док се не дозволи њена употреба у другачије сврхе од оних које су прописане за примену снижене стопе царине, односно без плаћања увозних дажбина, ако су плаћене увозне дажбине.

На робу из става 1. овог члана сходно се примењују одредбе чл. 115. и 117. овог закона.

Када роба губи статус домаће робе

Члан 109.

Роба која је стављена у слободан промет губи царински статус домаће робе:

1) ако је декларација за стављање робе у слободан промет поништена пошто је роба пуштена декларанту;

2) ако је износ увозних дажбина који се за робу плаћа враћен или ако је дуг отпуштен:

– у поступку активног оплемењивања уз примену система повраћаја,

– зато што роба има недостатке, или не одговара условима из уговора, под условима из члана 275. овог закона, или

– у случајевима који су наведени у члану 276. овог закона, када је повраћај или отпуст дуга условљен извозом или поновним извозом или стављањем робе у неки други одговарајући царински дозвољен поступак или употребу.

ОДЕЉАК 3

ЦАРИНСКИ ПОСТУПЦИ СА ОДЛАГАЊЕМ И ЦАРИНСКИ ПОСТУПЦИ СА ЕКОНОМСКИМ ДЕЈСТВОМ

А. Заједничке одредбе

Царински поступци са одлагањем и царински поступци са економским дејством

Члан 110.

Царински поступак са одлагањем је поступак:

- транзита;
- царинског складиштења;
- активног оплемењивања уз примену система одлагања;
- прераде под царинском контролом;
- привременог увоза.

Царински поступак са економским дејством је поступак:

- царинског складиштења;
- активног оплемењивања;
- прераде под царинском контролом;
- привременог увоза;
- пасивног оплемењивања.

Увозна роба је роба која је стављена у царински поступак са одлагањем и роба над којом је, на основу поступка активног оплемењивања уз примену система повраћаја, спроведен поступак стављања у слободан промет, уз испуњење формалности предвиђених чланом 156. овог закона.

Роба у непромењеном стању је увозна роба која у поступку активног оплемењивања, или у поступку прераде под царинском контролом, није била предмет неке обраде или прераде.

Влада доноси прописе за примену царинских поступака са одлагањем и царинских поступака са економским дејством, за поједностављења тих поступака, као и за примену одредаба које се односе на мере трговинске или пољопривредне политике.

Одобрење за царински поступак са економским дејством

Члан 111.

Царински поступак са економским дејством може да се примени само на основу одобрења које издаје царински орган.

Услови за давање одобрења

Члан 112.

Царински орган одобрава царински поступак са економским дејством само:

- 1) лицима која пруже све потребне гаранције да ће правилно спроводити поступак;
- 2) ако царински орган има могућност надзора и контроле над одобреним поступком.

Садржај одобрења

Члан 113.

У одобрењу за царински поступак са економским дејством морају бити наведени услови под којима се спроводи тај поступак.

Носилац одобрења мора да обавести царински орган о свим чињеницама које настану после издавања одобрења и утичу на његову даљу примену или садржину.

Роба добијена од робе стављене у царински поступак са одлагањем

Члан 114.

За све производе и робу добијене од робе стављене у царински поступак са одлагањем сматра се да су стављени у исти поступак.

Изузетно од става 1. овог члана, Влада може да пропише услове под којима роба која се добија из робе која је стављена у царински поступак са одлагањем, стиче статус домаће робе.

Полагање обезбеђења

Члан 115.

Царински орган може да захтева да се за робу која је у царинском поступку са одлагањем положи обезбеђење да би се обезбедила наплата царинског дуга који би могао настати у вези с том робом.

Влада може да пропише начин полагања обезбеђења, као и висину обезбеђења, односно ослобођење од обавезе полагања обезбеђења за поједине царинске поступке са одлагањем.

Завршетак царинског поступка са економским дејством

Члан 116.

Царински поступак са економским дејством, окончаће се када се за робу која је била стављена у тај поступак, или за добијене или прерађене производе одреди нови царински дозвољени поступак или употреба.

Царински орган предузеће све неопходне мере ради регулисања статуса робе над којом поступак није окончан у складу са прописаним условима.

Пренос права и обавеза носиоца царинског поступка са економским дејством

Члан 117.

Права и обавезе носиоца царинског поступка са економским дејством могу да се, под условима које утврди царински орган, пренесу на друга лица која испуњавају услове за одговарајући поступак.

Б. Поступак транзита

И. Спољни транзит – Опште одредбе

Спољни транзит, транзит робе стављене у царински поступак са економским дејством

Члан 118.

Поступак спољног транзита је кретање робе између два места унутар царинског подручја Републике Србије, и то:

1) стране робе, без наплате увозних и других дажбина и примене мера трговинске политике, и

2) домаће и стране робе, када је то неопходно ради правилне примене одредаба које се односе на повраћај, односно отпуст царинског дуга.

Кретање робе из става 1. овог члана може бити:

1) у оквиру поступка транзита у складу са одредбама овог закона и прописа донетих на основу овог закона;

2) на основу ТИР карнета, (у складу са ТИР Конвенцијом), под условом:

– да то кретање почиње или се завршава ван царинског подручја Републике Србије, или

– да се то кретање односи на испоруку робе која мора бити истоварена у царинском подручју Републике Србије, а која се транспортује са робом коју треба истоварити у трећој држави, или

– да се то кретање обавља између два места у царинском подручју Републике Србије преко територије треће државе;

3) на основу АТА карнета који се користи као транзитни документ;

4) на основу документа прописаног међународним споразумима прихваћеним од стране Републике Србије;

5) у оквиру поштанског саобраћаја, у складу са актима Светског поштанског савеза када робу преноси ималац права и обавеза према тим актима или је за њега преноси неко друго лице.

Поступак спољног транзита примењује се и на кретање робе стављене у царински поступак са економским дејством не искључујући посебне одредбе које се примењују на тај поступак.

Носилац поступка спољног транзита (принципал), односно лице које само или преко овлашћеног заступника захтева спровођење царинског поступка транзита и одговорно је за извршење тог поступка у складу са прописима.

Завршетак поступка спољног транзита

Члан 119.

Допремањем робе и предајом транзитних докумената одредишној царинарници у складу са одредбама овог закона поступак спољног транзита завршава се и обавезе носиоца су испуњене.

Царински орган окончаће поступак када је у могућности да, поређењем података који су на располагању код улазне и одредишне царинарнице, утврди да је поступак завршен на прописан начин.

II. Спољни транзит – посебне одредбе

Поступак транзита на подручју треће државе

Члан 120.

Поступак спољног транзита из члана 118. став 2. тачка 1) овог закона примењује се на робу која пролази кроз подручје треће државе само ако:

- 1) је таква могућност предвиђена међународним уговорима, или
- 2) се превоз кроз ту државу врши на основу јединствене исправе за транзит сачињене на царинском подручју Републике Србије.

У случају из става 1. тачка 2) овог члана, поступак се сматра прекинутим док се роба налази на територији треће државе.

Полагање обезбеђења у транзитном поступку

Члан 121.

Принципал је дужан да положи обезбеђење за плаћање царинског дуга или других дажбина које би могле настати у вези са робом, осим ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није другачије прописано.

Обезбеђење може да буде:

- 1) појединачно обезбеђење, за један транзитни поступак, или
- 2) генерално обезбеђење, за више транзитних поступака, уз одобрење Управе царина за коришћење таквог обезбеђења.

Одобрење из става 2. тачка 2) овог члана даје се само лицу које:

- 1) има седиште у Републици Србији;
- 2) редовно користи поступак транзита и које Управи царина докаже да је у могућности да испуни своје обавезе у вези са поступцима транзита;
- 3) није теже прекршило или није понављало кршење царинских или пореских прописа.

Лице које је добило статус овлашћеног привредног субјекта као и друго лице које испуњава услове из става 3. овог члана, може да добије одобрење да користи генерално обезбеђење у умањеном износу или одобрење којим се изузима од обавезе полагања обезбеђења. Додатни критеријуми за добијање овог одобрења укључују:

- 1) правилну примену транзитног поступка у претходном периоду;
- 2) сарадњу са Управом царина, и
- 3) у случају изузећа од полагања обезбеђења, добар финансијски положај који омогућава наведеним лицима да испуне своје обавезе.

Одобрење о полагању обезбеђења у умањеном износу, односно о изузимању од обавезе полагања обезбеђења, у складу са ставом 4. овог члана не односи се на транзит робе која се, у случајевима које пропише Влада, сматра робом повећаног ризика.

Влада ће прописати додатне услове и поступак за полагање обезбеђења.

У случају настанка околности које су у супротности са условима или додатним критеријумима за издавање одобрења из ст. 3. и 4. овог члана Управа царина може укинути дата одобрења.

Случајеви у којима се не полаже обезбеђење

Члан 122.

Обезбеђење за плаћање царинског дуга се не полаже у случају:

- 1) превоза ваздушним саобраћајем;
- 2) преноса цевоводом или далеководом;
- 3) превоза који врши домаћа железница.

Одговорност принципала

Члан 123.

Принципал је одговоран за:

1) предају робе одредишној царинарници у непромењеном стању, у прописаном року и уз придржавање мера које је одредио царински орган ради обезбеђења истоветности робе и

2) придржавање одредаба које се односе на транзитни поступак.

Поред обавеза лица из става 1. овог члана, превозник или лице које прими робу знајући да је роба у поступку транзита, такође је одговоран за предају робе одредишној царинарници у непромењеном стању, у прописаном року и уз придржавање мера које је одредио царински орган ради обезбеђења истоветности робе.

Прописи за спровођење, поједностављени поступци

Члан 124.

Влада прописује спровођење поступка транзита, као и изузетке у спровођењу тог поступка.

Прописом из става 1. овог члана, под условом да је обезбеђена примена мера у односу на робу, може се уредити поједностављење поступка транзита:

1) ако је међународним уговорима предвиђено успостављање поједностављених поступака у складу са критеријумима који се односе на одређене врсте робе или одређена привредна друштва (компаније);

2) ако се кретање робе на царинском подручју Републике Србије, одвија без преласка на територију друге државе.

III. Унутрашњи транзит

Појам унутрашњег транзита, начин кретања робе

Члан 125.

Поступак унутрашњег транзита је кретање домаће робе од једног до другог места унутар царинског подручја Републике Србије без промене њеног царинског статуса при пролазу кроз територију треће државе. Ова одредба не утиче на примену члана 118. став 1. тачка 2) овог закона.

Кретање робе из става 1. овог члана може бити:

1) у оквиру поступка транзита, под условом да је таква могућност предвиђена међународним споразумом;

2) на основу ТИР карнета (у складу са ТИР Конвенцијом);

3) на основу АТА карнета који се користи као транзитни документ;

4) на основу документа прописаног међународним споразумима прихваћеним од стране Републике Србије;

5) у оквиру поштанског саобраћаја.

У случају из става 2. тачке 1) овог члана, на одговарајући начин примењују се одредбе чл. 119, 121, 122, 123. и 124. овог закона.

У случајевима из става 2. тач. 2) до 5) овог члана, роба задржава свој царински статус само ако је тај статус установљен под условима и на начин које прописује Влада.

Прописивање услова за кретање домаће робе

Члан 126.

Влада прописује услове за транзит домаће робе без спровођења царинског поступка из једног места у друго у царинском подручју Републике Србије, са преласком преко територије треће државе, без промене царинског статуса.

Примена поступка унутрашњег транзита

Члан 127.

Поступак унутрашњег транзита примењује се када је овим законом и прописима донетим на основу овог закона изричито предвиђена његова примена.

В. Поступак царинског складиштења

Роба која се складишти у царинском складишту

Члан 128.

Поступак царинског складиштења је смештај у царинско складиште:

- 1) стране робе, која у том случају не подлеже плаћању увозних дажбина и мерама трговинске политике;
- 2) домаће робе намењене извозу, која смештајем у царинско складиште подлеже примени мера које се, у складу са посебним прописима, примењују на извоз те робе.

Царинско складиште је место где се роба може сместити у складу са прописаним условима, које одобри царински орган и које је под царинским надзором.

Влада прописује доказе који се подносе царинском органу, за отварање и управљање царинским складиштем, врсте робе која се смешта у царинско складиште, као и случајеве у којима се роба из става 1. овог члана, која није смештена у царинско складиште, може ставити у поступак царинског складиштења.

Врсте царинских складишта, држалац и корисник складишта

Члан 129.

Царинско складиште може бити јавно складиште или приватно складиште.

Јавно складиште је царинско складиште које може да користи свако лице ради складиштења робе.

Приватно складиште је царинско складиште намењено складиштењу робе држаоца складишта.

Држалац складишта је лице коме је царинарница одобрила да управља царинским складиштем. Царинским складиштем може да управља и царински орган.

Корисник складишта је лице које је према декларацији обавезно да стави робу у поступак царинског складиштења или лице на које су пренета права и обавезе тог лица.

Одобрење за управљање царинским складиштем

Члан 130.

За управљање складиштем потребно је одобрење царинског органа, осим у случају кад царински орган управља царинским складиштем.

Лице које жели да управља царинским складиштем мора царинском органу да поднесе писмени захтев са подацима потребним за добијање одобрења, нарочито образлажући економску потребу за складиштењем робе. Одобрење садржи услове за управљање царинским складиштем у складу са прописима.

Одобрење за управљање царинским складиштем може се издати само лицима са седиштем у Републици Србији.

Обавезе држаоца складишта

Члан 131.

Држалац царинског складишта одговоран је:

- 1) да се роба смештена у царинском складишту не узима испод царинског надзора;
- 2) за испуњење обавеза које произилазе из поступка царинског складиштења робе;
- 3) за испуњење посебних услова садржаних у одобрењу за управљање складиштем.

Обавезе корисника складишта

Члан 132.

Изузетно од одредаба члана 131. овог закона, у одобрењу за управљање јавним складиштем може се одредити да је за обавезе из члана 131. став 1. тач. 1) или 2) овог закона одговоран искључиво корисник складишта.

Корисник складишта је у сваком тренутку дужан да испуњава обавезе које настају стављањем робе у поступак царинског складиштења.

Преношење права и обавезе држаоца складишта

Члан 133.

Права и обавезе држаоца складишта могу се, уз сагласност царинског органа, пренети на друго лице.

Полагање обезбеђења

Члан 134.

Царински орган, поред обезбеђења из члана 115. овог закона, може да захтева од држаоца складишта да положи обезбеђење да ће испунити обавезе из члана 131. овог закона.

Вођење евиденције

Члан 135.

Држалац царинског складишта дужан је да води евиденцију о роби која се налази у поступку царинског складиштења на начин који одобри царински орган. Ово одобрење није потребно ако царински орган управља тим складиштем.

Роба која се налази у поступку царинског складиштења мора се евидентирати чим се унесе у царинско складиште.

Царински орган може да ослободи држаоца складишта обавезе вођења евиденције када одговорност из члана 131. тач. 1) и 2) овог закона сноси искључиво корисник складишта и када се роба смешта у царинско складиште на основу писмене декларације у редовном поступку или исправа из члана 101. став 1. тачка 2) овог закона.

Смештај у царинско складиште робе која није предмет поступка царинског складиштења

Члан 136.

Кад постоје оправдани економски разлози, а нема сметњи за спровођење царинског надзора, царински орган може да одобри:

1) да се у простору царинског складишта смести домаћа роба, осим робе наведене у члану 128. став 1. тачка 2) овог закона;

2) прераду стране робе у просторима царинског складишта, у оквиру поступка активног оплемењивања, у складу са условима за спровођење тог поступка, и

3) прераду стране робе у просторима царинског складишта, у оквиру поступка прераде под царинском контролом, у складу са условима за спровођење тог поступка.

У случајевима из става 1. овог члана над робом се не спроводи поступак царинског складиштења.

Царински орган може да захтева да се о роби из става 1. овог члана води евиденција у складу са одредбама члана 135. овог закона.

Рок држања робе у складишту

Члан 137.

Држање робе у поступку царинског складиштења није временски ограничено.

У изузетним случајевима, царински орган може одредити рок у коме корисник складишта мора за робу да одреди ново царински дозвољено поступање или употребу.

Министар може да пропише рокове држања у поступку царинског складиштења за робу из члана 128. став 1. тачка 2) овог закона на које се примењују заштитне мере пољопривредне политике.

Уобичајени облици поступања

Члан 138.

Увозна роба може бити предмет уобичајеног поступања које се обавља ради очувања робе, побољшања њеног изгледа или квалитета, односно припреме за тржиште или даљу продају.

Домаћа роба из члана 128. став 1. тачка 2) овог закона стављена у поступак царинског складиштења која је заштићена мерама пољопривредне политике може бити предмет само оних облика поступања који су изричито предвиђени за ту робу.

Радње из става 1. овог члана врше се под царинским надзором, уз претходно одобрење царинског органа.

Влада може да пропише уобичајене облике поступања са робом из ст. 1. и 2. овог члана, као и да на предлог министра надлежног за послове пољопривреде, шумарства и водопривреде одреди случајеве у којима је забрањено поступање из става 1. овог члана с робом на коју се примењују заштитне мере пољопривредне политике.

Привремено изношење робе

Члан 139.

Роба се може привремено изнети из царинског складишта, ако то захтевају посебне околности, уз претходно одобрење царинског органа и под условима које тај орган одреди.

За време док није у царинском складишту, роба може бити предмет уобичајених радњи из члана 138. овог закона.

Премештај робе

Члан 140.

Царински орган може одобрити да се роба која је стављена у поступак царинског складиштења пренесе из једног царинског складишта у друго.

Царинска вредност складиштене робе

Члан 141.

Ако је за увозну робу у поступку царинског складиштења настао царински дуг трошкови складиштења и одржавања робе који настану за време складиштења неће се урачунати у царинску вредност робе, под условом да су ти трошкови приказани одвојено од стварно плаћене цене, односно цене коју треба платити за ту робу.

Ако је увозна роба била предмет уобичајених радњи у смислу члана 138. овог закона, приликом утврђивања увозних дажбина на захтев декларанта, прихватиће се врста, царинска вредност и количина робе каква је била у време настанка царинског дуга, у складу са чланом 251. овог закона, као да роба није била предмет уобичајених радњи.

Ако се увозна роба ставља у слободан промет у складу са чланом 101. став 1. тачка 3) овог закона, у циљу примене члана 251. овог закона, прихватиће се врста, царинска вредност и количина робе каква је била у тренутку стављања робе у поступак царинског складиштења.

Одредбе става 3. овог члана примењују се ако је као царинска вредност прихваћена вредност робе у тренутку стављања робе у поступак царинског складиштења, осим ако декларант захтева да се прихвати царинска вредност утврђена у тренутку настанка царинског дуга.

Накнадна контрола из члана 103. овог закона може се вршити и за робу из става 3. овог члана.

Домаћа роба заштићена мерама пољопривредне политике

Члан 142.

Домаћа роба из члана 128. став 1. тачка 2) овог закона која је заштићена мерама пољопривредне политике, а стављена је у поступак царинског складиштења, мора бити извезена или се за њу мора одредити неки други поступак или употреба која је предвиђена посебним прописом.

Д. Активно оплемењивање

1 Опште одредбе

Поступак активног оплемењивања

Члан 143.

Поступак активног оплемењивања у царинском подручју Републике Србије уз примену једног или више процеса оплемењивања, не искључујући примену члана 144. овог закона, може се одобрити за:

1) страну робу, за коју се не плаћа царина нити роба подлеже мерама трговинске политике, а намењена је поновном извозу из царинског подручја у облику добијених производа (систем одлагања);

2) страну робу која је стављена у слободан промет уз плаћање дажбина, за коју се може одобрити повраћај царинског дуга или отпуст царине, ако се роба извезе из царинског подручја у облику добијених производа (систем повраћаја).

Процес оплемењивања у смислу овог закона је:

- обрада производа, укључујући монтажу, склапање и уградњу у други производ;
- прерада производа,
- поправка робе, укључујући њену рестаурацију и довођење у исправно стање или
- употреба одређене робе, коју пропише Влада, која није садржана у добијеним производима, али која омогућава или олакшава производњу тих производа, чак и ако је у потпуности или делимично искоришћена у производњи;

Добијени производи су сви производи који се добију као резултат оплемењивања.

Еквивалентна роба је домаћа роба која се користи уместо увозне робе у производњи добијених производа.

Норматив је количина или проценат производа који су добијени оплемењивањем дате количине увозне робе.

Употреба еквивалентне робе

Члан 144.

Царински орган, у складу са одредбама овог члана, одобрава да се:

- 1) добијени производи произведу од еквивалентне робе;
- 2) да се добијени производи произведени од еквивалентне робе могу извести из царинског подручја Републике Србије пре увоза увозне робе.

Еквивалентна роба мора да буде истог квалитета и истих својстава као и увозна роба.

У случају из става 1. овог члана, увозна роба ће се, за царинске сврхе, сматрати еквивалентном робом, а еквивалентна роба увозном робом.

Влада може да пропише мере којима се забрањује, одређују додатни услови или се олакшава примена става 1. овог члана, као и да одреди случајеве у којима царински орган може одобрити да еквивалентна роба буде у вишој фази обраде него увозна роба.

Ако се добијени производи произведени од еквивалентне робе извозе из царинског подручја Републике Србије пре увоза увозне робе, а такви производи подлежу плаћању извозне царине, ако се не извозе или поново извозе у оквиру поступка активног оплемењивања, носилац одобрења је дужан да положи обезбеђење за плаћање извозне царине, која би се наплатила ако се не би увезла увозна роба у прописаном року.

II. Давање одобрења

Давање одобрења

Члан 145.

Царински орган даје одобрење на писмени захтев лица које врши или организује активно оплемењивање.

Одобрење из става 1. овог члана може се дати само:

1) лицима са седиштем или пребивалиштем у царинском подручју Републике Србије, а лицима са седиштем ван царинског подручја Републике Србије, ако врше увоз робе нетрговинске природе;

2) ако се увозна роба може препознати у добијеном производу, осим у случају употребе из члана 143. став 2. алинеја 4. овог закона, а у случају употребе еквивалентне робе у складу са условима из члана 144. овог закона;

3) ако се поступком активног оплемењивања постижу повољнији услови за извоз или поновни извоз добијених производа, под условом да нису угрожени основни интереси домаћих произвођача (економски услови). Влада прописује начин утврђивања испуњености економских услова из ове тачке, као и случајеве у којима се сматра да су ти услови испуњени.

III. Спровођење поступка

Рок за извоз или поновни извоз робе, прописи за спровођење

Члан 146.

Царински орган одређује рок у коме се добијени производи морају извести или се морају поновно извести, односно у коме се мора захтевати други царински дозвољен поступак или употреба. Приликом одређивања тог рока узима се у обзир време потребно за обављање активног оплемењивања и отпремања добијених производа.

Рок из става 1. овог члана почиње да тече од дана кад је страна роба стављена у поступак активног оплемењивања. Царински орган може да продужи тај рок на основу благовременог и оправданог захтева носиоца одобрења. Ради спровођења поједностављеног поступка, царински орган може одредити да се рок који почиње у

току календарског месеца или квартала завршава последњег дана наредног календарског месеца или квартала.

У случају из члана 143. став 1. тачка 2) овог закона, царински орган одређује рок у коме страна роба мора бити декларисана за поступак активног оплемењивања. Рок почиње да тече од дана прихватања декларације за извоз добијених производа израђених од еквивалентне робе.

Влада може да пропише посебне рокове за одређене процесе оплемењивања, као и за поједине врсте увозне робе.

Норматив

Члан 147.

Царински орган утврђује норматив или, по потреби, начин на који се тај норматив утврђује. Норматив се утврђује на основу стварних околности у којима се врши или треба да се врши активно оплемењивање.

Кад то околности дозвољавају, а посебно кад се активно оплемењивање обавља уз јасно одређене техничке услове с робом истих својстава, а добијени производи су уједначеног квалитета, царински орган може на основу претходно утврђених стварних података одредити стандардне нормативе.

Прописи за спровођење

Члан 148.

Влада прописује случајеве у којима и услове под којима ће се сматрати да су роба у непромењеном стању или производи добијени у поступку активног оплемењивања стављени у слободан промет.

Начин одређивања царинског дуга

Члан 149.

Ако за робу за коју је одобрен поступак активног оплемењивања настане царински дуг, износ тог дуга утврђује се на основу елемената за одређивање висине увозних дажбина који су важили за увозну робу на дан прихватања декларације за стављање те робе у поступак активног оплемењивања.

Ако је увозна роба, на дан прихватања декларације за стављање робе у поступак активног оплемењивања, испуњавала услове за примену преференцијалног царинског режима у оквиру квота или тарифног максимума, та роба испуњава услове за примену преференцијалног царинског режима који се примењује на истоветну робу и у тренутку прихватања декларације за стављање те робе у слободан промет.

Посебни случајеви одређивања царинског дуга

Члан 150.

Изузетно од одредаба члана 149. овог закона, добијени производи:

1) подлежу плаћању увозних дажбина које су на њих примењиве када:

– се стављају у слободан промет и налазе се на списку производа који утврди Влада, и то сразмерно делу извезених добијених производа који нису на наведеном списку. Изузетно, носилац одобрења може да захтева да се износ увозних дажбина за те производе утврди на начин из члана 149. овог закона;

– подлежу дажбинама утврђеним у оквиру пољопривредне политике, у складу са прописима.

2) подлежу плаћању увозних дажбина које се обрачунавају у складу са царинским и другим прописима који се примењују на одговарајући царински поступак или који се примењују на слободне зоне или слободна складишта, ако су ти производи били стављени у поступак са одлагањем или у слободну зону или у слободно складиште.

Изузетно:

– носилац одобрења може да захтева да се износ дажбина утврди у складу са одредбама члана 149. овог закона и

– у случајевима када је за добијене производе одређен неки од напред наведених царински дозвољених поступака или употреба, осим поступка прераде под царинском контролом, износ увозних дажбина треба да буде најмање једнак износу који је обрачунат у складу са чланом 149. овог закона;

3) подлежу правилима о обрачуну дажбина која су прописана за поступак прераде под царинском контролом, ако је увозна роба могла бити стављена у тај поступак;

4) подлежу примени повољније стопе царине због употребе у посебне сврхе, ако је такав повољнији третман предвиђен за идентичну увозну робу;

5) не подлежу плаћању увозних дажбина, ако је ослобођење од плаћања увозних дажбина, у складу са одредбама чл. 216. до 219. овог закона, предвиђено за увоз идентичне робе.

IV. Поступак оплемењивања ван царинског подручја

Оплемењивање ван царинског подручја Републике Србије и одређивање царинске вредности

Члан 151.

Добијени производи или роба у непромењеном стању, делимично или у целини, могу се привремено извозити ради даљег оплемењивања ван царинског подручја

Републике Србије, уз одобрење царинског органа, у складу са условима прописаним за поступак пасивног оплемењивања.

Ако настане царински дуг у вези са поново увезеним производима, наплатиће се:

1) увозне дажбине за добијене производе или робу у непромењеном стању из става 1. овог члана, обрачунате у складу с одредбама чл. 149. и 150. овог закона и

2) увозне дажбине за производе поново увезене, после оплемењивања ван царинског подручја Републике Србије, чији ће износ бити обрачунат у складу са одредбама које уређују поступак пасивног оплемењивања, под истим условима који би били примењени да су производи извезени у складу са тим поступком били стављени у слободан промет пре извоза.

V. Посебне одредбе за систем повраћаја

Услови за систем повраћаја

Члан 152.

Систем повраћаја може се применити на сву робу осим ако је у тренутку прихватања декларације за стављање робе у слободан промет:

- 1) увозна роба предмет количинских увозних ограничења,
- 2) увозна роба предмет тарифних квота,
- 3) за увозну робу у оквиру мера пољопривредне политике прописано подношење увозне или извозне дозволе или сертификата,
- 4) за добијене производе предвиђена извозна накнада или друга накнада при извозу.

У систему повраћаја, повраћај увозних дажбина није могућ ако у тренутку прихватања извозне декларације за добијене производе ти производи подлежу подношењу увозне или извозне дозволе или потврде у складу са мерама пољопривредне политике или је за њих одређена извозна или друга дажбина.

Прописом донетим на основу члана 110. став 5. овог закона може се одредити роба на коју се не примењују одредбе ст. 1. и 2. овог члана.

Означавање декларације

Члан 153.

У декларацију за стављање робе у слободан промет уноси се напомена да се примењује систем повраћаја и услови из датог одобрења.

Царински орган може захтевати да одобрење из члана 145. овог закона, буде приложено уз декларацију за стављање робе у слободан промет.

Одредбе које се не примењују

Члан 154.

У систему повраћаја не примењују се одредбе члана 144. став 1. тачка 2), ст. 3. и 5, члана 146. став 3, чл. 148. и 149. и члан 150. став 1. тачка 3) овог закона.

Шта се не сматра извозом

Члан 155.

Привремени извоз добијених производа који је обављен у складу са одредбом члана 151. став 1. овог закона не сматра се извозом у смислу одредбе члана 156. овог закона, осим ако у року који је одредио царински орган ти производи не буду поново увезени у царинско подручје Републике Србије.

Услови и начин повраћаја или отпуста увозних дажбина

Члан 156.

Носилац одобрења за поступак активног оплемењивања може захтевати повраћај (или отпуст од увозне царине) ако царинском органу докаже да је увезена роба која је била стављена у слободан промет у оквиру система повраћаја у облику добијених производа или робе у непромењеном стању:

1) извезена, или

2) стављена, у намери да се поновно извезе, у транзитни поступак, у поступак царинског складиштења, поступак привременог увоза или поступак активног оплемењивања у систему одлагања, или у слободну зону или слободно складиште, ако су испуњени остали прописани услови за стављање у предметни поступак.

У случају из тачке 2. овог става добијени производи и роба у непромењеном стању сматрају се страном робом.

Влада прописује рок у којем се може поднети захтев за повраћај увозних дажбина.

Не искључујући одредбу члана 150. став 1. тачка 2) овог закона, ако се добијени производи или роба у непромењеном стању, који су били стављени у царински поступак или у слободну зону или слободно складиште, у складу са ставом 1. овог члана, стављају у слободан промет, износ увозних дажбина који је враћен односно за који је извршен отпуст, сматраће се износом царинског дуга.

Ради утврђивања износа увозних дажбина које подлежу враћању или отпуштању, сходно се примењује одредба члана 150. став 1. тачка 1) овог закона.

Е. Поступак прераде под царинском контролом

Поступак прераде

Члан 157.

У поступку прераде под царинском контролом одобрава се употреба стране робе на царинском подручју Републике Србије, ради прераде којом се мења њена природа или стање али се не плаћају увозне дажбине нити се на њу примењују мере трговинске политике, а производи добијени у том поступку (прерађени производи) се могу ставити у слободан промет, уз обрачун увозних дажбина по стопи која је за њих утврђена.

Прописи за спровођење

Члан 158.

Влада прописује случајеве и ближе услове за одобравање поступка прераде под царинском контролом.

Давање одобрења

Члан 159.

Одобрење за прераду под царинском контролом издаје се на захтев лица које врши или организује прераду.

Услови за давање одобрења

Члан 160.

Одобрење за прераду под царинском контролом даје се:

- 1) лицима која имају седиште у Републици Србији;
- 2) ако се увозна роба може препознати у прерађеним производима;
- 3) ако није економски оправдано да се прерађени производ врати у првобитно стање;
- 4) ако се прерадом под царинском контролом не избегава примена правила о утврђивању порекла робе или количинска ограничења која се односе на увозну робу и
- 5) ако спровођење тог поступка помаже стварање и одржавање прерађивачке делатности у Републици Србији а које битно не нарушава суштинске интересе домаћих

произвођача сличне робе (економски услови). Влада може да утврди случајеве за које сматра да су испуњени економски услови.

Примена других одредаба

Члан 161.

Одредбе члана 146. ст. 1, 2. и 4. и члана 147. овог закона сходно се примењују и у поступку прераде под царинском контролом.

Утврђивање царинског дуга

Члан 162.

Ако у поступку прераде робе под царинском контролом настане царински дуг у вези са робом у непромењеном стању или за производе чија прерада није достигла степен обраде предвиђен у одобрењу, износ тог царинског дуга биће утврђен на основу прописа за одређивање износа увозних дажбина који су за увозну робу важили у време прихватања декларације којом је роба стављена у поступак прераде под царинском контролом.

Преференцијални тарифни третман

Члан 163.

Ако је, у време када је стављена у поступак прераде под царинском контролом увозна роба испуњавала услове за преференцијални тарифни третман, а такав се третман може применити и за производе идентичне прерађеним производима стављеним у слободан промет, увозне дажбине за прерађене производе биће обрачунате по стопи царине утврђене за тај повлашћени третман.

Ако преференцијални тарифни третман из става 1. овог члана у вези са увозном робом подлеже примени царинских квота или тарифних максимума, примена стопе царине из става 1. овог члана у вези са прерађеним производима подлеже услову да се наведени преференцијални тарифни третман примењује на увозну робу у време прихватања декларације за стављање у слободан промет. У том случају се количина увозне робе која је била стварно употребљена у производњи прерађених производа стављених у слободни промет отписује од царинских квота или тарифних максимума који су на снази у време прихватања декларације за стављање у слободан промет, а не отписују се количине од царинских квота или тарифних максимума за производе који су истоветни прерађеним производима.

Ђ. Поступак привременог увоза

Појам

Члан 164.

У поступку привременог увоза царински орган одобрава употребу у царинском подручју Републике Србије стране робе намењене поновном извозу у неизмењеном стању, осим уобичајеног смањења вредности због употребе, уз потпуно или делимично ослобођење од плаћања увозних дажбина и без примене мера трговинске политике.

Давање одобрења

Члан 165.

Царински орган, на писмени захтев лица које употребљава робу или лица које организује њену употребу, даје одобрење за привремени увоз.

Одбијање захтева

Члан 166.

Царински орган неће одобрити поступак привременог увоза ако није могуће утврдити истоветност увезене робе. Царински орган може одобрити поступак привременог увоза и у случајевима где није могуће утврдити истоветност увезене робе ако с обзиром на врсту робе или њену предвиђену употребу нису могуће злоупотребе поступка.

Рок

Члан 167.

Царински орган одређује рок у коме се увезена роба мора поновно извести или се мора одобрити ново царински дозвољено поступање или употребу те робе. Овај рок мора бити довољан за постизање сврхе привременог увоза.

Роба може остати у поступку привременог увоза најдуже 24 месеца, с тим да се прописом на основу члана 168. овога закона могу прописати посебни рокови. Царински орган може, у складу са околностима и у договору са носиоцем одобрења, одредити и краћи рок.

У изузетним случајевима, царински орган може, ради постизања сврхе привременог увоза носиоцу одобрења да продужи рок из ст. 1. и 2. овог члана.

Потпуно ослобођење од плаћања увозних дажбина

Члан 168.

Влада прописује случајеве и посебне услове и рокове за примену поступка привременог увоза са потпуним ослобођењем од плаћања увозних дажбина.

Делимично ослобођење од плаћања увозних дажбина

Члан 169.

Поступак привременог увоза уз делимично ослобођење од плаћања увозних дажбина одобрава се за робу на коју се не односе одредбе прописа који су донети у складу са чланом 168. овог закона или на коју се те одредбе односе, али та роба не испуњава све прописане услове за одобравање привременог увоза уз потпуно ослобођење.

Влада прописује услове за спровођење поступка из става 1. овог члана, као и робу за коју се не може одобрити спровођење тог поступка.

Обрачун делимичног ослобођења од плаћања увозних дажбина

Члан 170.

Износ увозних дажбина које се плаћају за робу у поступку привременог увоза са делимичним ослобођењем од плаћања увозних дажбина одређује се за сваки месец или за део месеца у којем се роба налазила у поступку у висини од 3% од износа увозних дажбина које би требало платити за робу кад би она била стављена у слободан промет, на дан прихватања декларације за стављање робе у поступак привременог увоза.

Износ увозних дажбина које се наплаћају не може бити већи од износа који би требало платити да је роба била стављена у слободан промет на дан кад је била стављена у поступак привременог увоза, с тим да у тај износ не улазе камате.

Пренос права и обавеза, које проистичу из поступка привременог увоза, не значи да се исто ослобођење мора применити за сваки период употребе привремено увезене робе.

Ако је пренос права и обавеза из става 3. овог члана извршен с делимичним ослобођењем за оба лица која имају одобрење за примену поступка током истог месеца, први корисник одобрења мора да подмири износ увозне царине за цео тај месец.

Обрачун царинског дуга

Члан 171.

Ако настане царински дуг за робу стављену у поступак привременог увоза, износ дуга одређује се на основу елемената за обрачун који се примењују на дан прихватања декларације за стављање робе у поступак привременог увоза, осим ако је прописом донетим на основу члана 168. овог закона предвиђено да се износ дуга утврђује на основу елемената за обрачун који се примењују на дан одређен у складу са чланом 251. овог закона.

Ако царински дуг за робу стављену у поступак привременог увоза са делимичним ослобођењем од плаћања увозних дажбина настане из других разлога а не због стављања робе у тај поступак, износ дуга биће разлика између износа увозних дажбина израчунатог у складу са одредбом става 1. овог члана и износа који треба платити у складу са одредбом члана 170. овог закона.

Е. Поступак пасивног оплемењивања

1. Опште одредбе

Појам

Члан 172.

Уз примену одредаба члана 151. и чл. 181. до 186. овог закона, поступак пасивног оплемењивања може се одобрити за домаћу робу која се привремено извози из царинскога подручја Републике Србије ради оплемењивања. Производи који настану у поступку пасивног оплемењивања могу се ставити у слободан промет са потпуним или делимичним ослобођењем од плаћања увозних дажбина.

На привремени извоз домаће робе примењују се извозне царине, мере трговинске политике и друге формалности предвиђене за извоз домаће робе из царинскога подручја Републике Србије.

Привремено извезеном робом сматра се роба стављена у поступак пасивног оплемењивања.

Процесом оплемењивања сматра се процес из члана 143. став 2. прва, друга и трећа алинеја овог закона.

Добијеним производима сматрају се производи настали као резултат процеса оплемењивања.

Нормативом сматра се количина или проценат добијених производа насталих оплемењивањем одређене количине привремено извезене робе.

Ограничења

Члан 173.

Поступак пасивног оплемењивања није дозвољен за домаћу робу:

- 1) чијим извозом се стиче право на повраћај или отпуст увозних дажбина,
- 2) која је пре извоза била стављена у слободан промет с потпуним ослобођењем од увозних дажбина због своје употребе у посебне сврхе, све док се примењују услови за одобравање тог ослобођења, осим ако се процес оплемењивања односи на поправку,
- 3) чији извоз даје право на доделу извозних накнада или за коју се због извоза, осим накнада, додељују друге финансијске погодности у оквиру мера пољопривредне политике.

Влада може да пропише у којим случајевима се не примењују одредбе става 1. тачка 2) овог члана.

II. Давање одобрења

Члан 174.

Царински орган даје одобрење на писмени захтев лица које организује пасивно оплемењивање.

Изузетно од става 1. овога члана одобрење за поступак пасивног оплемењивања може се дати и лицу које не организује извођење процеса оплемењивања ако се ради о роби домаћег порекла у смислу правила о непреференцијалном пореклу робе из чл. 32. до 36. овог закона и ако се процес оплемењивања састоји од уграђивања те робе у страну робу која ће се у Републику Србију увести као добијен производ, под условом да пасивно оплемењивање доприноси бољој продаји робе за извоз и да увоз добијенога производа не угрожава основне интересе српских произвођача таквих производа или производа сличних увезеним добијеним производима. Влада прописује случајеве и поступак примене овог става.

Услови за давање одобрења

Члан 175.

Одобрење се може дати:

- 1) лицима са седиштем у Републици Србији,
- 2) ако је могуће утврдити да су добијени производи произведени од привремено извезене робе,
- 3) ако давање одобрења озбиљно не угрожава основне интересе српских произвођача (економски услови).

Влада може да пропише у којим случајевима није потребно да услов из става 1. тачка 2) овог члана буде испуњен.

III. Спровођење поступка

Рок

Члан 176.

Царински орган одређује рок у којем се добијени производи морају поново увести у царинско подручје Републике Србије. Тај рок се може продужити на основу благовременог и оправданог захтева носиоца одобрења.

Царински орган утврђује норматив или метод утврђивања норматива за извоз и увоз роба у поступку пасивног оплемењивања.

Услови за одобравање потпуног или делимичног ослобођења од плаћања увозних дажбина

Члан 177.

Потпуно или делимично ослобођење од плаћања увозних дажбина у складу са одредбом члана 178. став 1. овог закона може се одобрити само кад се добијени производи декларишу за стављање у слободан промет у име или за рачун:

- 1) носиоца одобрења или
- 2) другог лица са седиштем у Републици Србији које има сагласност носиоца одобрења, а испуњени су услови из одобрења.

Неће се одобрити потпуно или делимично ослобођење од плаћања увозних дажбина из члана 178. овог закона ако није испуњен неки од услова или нека од обавеза у вези с поступком пасивног оплемењивања, осим ако се утврди да ти недостаци битно не утичу на правилно спровођење поступка.

Начин утврђивања потпуног или делимичног ослобођења од плаћања увозних дажбина

Члан 178.

Потпуно или делимично ослобођење од плаћања увозних дажбина прописано чланом 172. став 1. овог закона утврђује се тако што се од износа увозних дажбина обрачунатих за добијене производе који се стављају у слободан промет одбије износ увозних дажбина које би биле обрачунате на исти дан за привремено извезену робу ако би се она увозила у Републику Србију из државе у којој је била предмет оплемењивања или државе у којој је била у последњој фази оплемењивања.

Износ који се одбија у складу са одредбом става 1. овог члана израчунава се на основу количине и врсте робе на дан прихватања декларације за њено стављање у поступак пасивног оплемењивања и на основу осталих елемената за обрачун који важе за ту робу на дан прихватања декларације за стављање добијених производа у слободан промет.

Вредност привремено извезене робе је вредност која се прихвата за ту робу приликом одређивања царинске вредности добијених производа у складу са чланом 46. став 1. тачка 2) алинеја 1. овог закона или, ако се вредност не може утврдити на тај начин, вредност која одговара разлици између царинске вредности добијених производа и производних трошкова утврђених на објективан начин.

Изузетно од ст. 2. и 3. овог члана:

1) одређени трошкови се не узимају у обзир приликом одређивања износа који треба одбити, ако је прописима које је донела Влада то предвиђено;

2) ако је привремено извезена роба пре стављања у поступак пасивног оплемењивања била стављена у слободан промет са смањеном стопом царине због њене употребе у посебне сврхе, све док важе услови за примену смањене стопе царине, износ који треба одбити биће једнак износу увозних дажбина који је био наплаћен кад је роба стављена у слободан промет.

Ако би привремено извезена роба код стављања у слободан промет испуњавала услове за смањену или стопу царине нула због њене употребе у посебне сврхе, та стопа ће се применити за добијене производе, под условом да је роба у држави у којој се одвијала прерада или последња радња прераде била предмет радњи које су у складу с таквом употребом.

Ако је за добијене производе предвиђена примена мере преференцијалног режима у смислу члана 30. став 3. тач. 4) или 5) овог закона и ако се таква мера примењује на робу чија је тарифна ознака иста као и тарифна ознака за привремено извезену робу, стопа царине на основу које се утврђује износ који треба одбити у складу са одредбом става 1. овог члана је стопа која би била примењена на привремено извезену робу ако би испуњавала услове за примену мере преференцијалног режима.

Ако је међународним споразумом предвиђено делимично или потпуно ослобођење од плаћања увозних дажбина за добијене производе, одредбе овога члана неће се применити.

Поправка без плаћања

Члан 179.

Ако је поступак пасивног оплемењивања одобрен ради поправке привремено извезене робе, та роба може бити стављена у слободан промет с потпуним ослобођењем од плаћања увозних дажбина ако се царинском органу докаже да је роба бесплатно поправљена због уговорене или због законом прописане гарантне обавезе или због производне мане.

У случају кад је производна мана била установљена у време првог стављања робе у слободан промет, став 1. овог члана не примењује се.

Поправка уз плаћање

Члан 180.

Ако је поступак пасивног оплемењивања одобрен ради поправке привремено извезене робе уз плаћање поправке, роба се може делимично ослободити од плаћања увозних дажбина у смислу одредаба члана 172. овог закона. Износ увозних дажбина утврђује се на основу елемената за обрачун који важе за добијене производе на дан прихватања декларације за њихово стављање у слободан промет, при чему царинска вредност представља износ једнак висини трошкова поправке, под условом да ти трошкови представљају једино плаћање носиоца одобрења и да на та плаћања није утицао било који облик повезаности носиоца одобрења и лица које је извршило поправку.

Изузетно од члана 178. овог закона, Влада може да пропише случајеве и посебне услове под којима се трошкови оплемењивања примењују као основица за обрачун царинског дуга при стављању робе у слободан промет након поступка пасивног оплемењивања.

IV. Пасивно оплемењивање уз употребу система стандардне замене

Систем стандардне замене

Члан 181.

У поступку пасивног оплемењивања, у складу са одредбама чл. 181. до 186. овог закона, примењује се систем стандардне замене који омогућава да добијени производ буде замењен са увозним производом (у даљем тексту: производ за замену).

Царински орган може одобрити примену система стандардне замене ако се производна радња односи на поправку домаће робе која није предмет посебних прописа донесених у оквиру пољопривредне политике.

Одредбе које се примењују на добијене производе односе се и на производе за замену, осим одредаба наведених у члану 186. овог закона.

Царински орган може одобрити да се под прописаним условима производи за замену увезу пре него се извезе роба за коју је одобрен поступак (претходни увоз). У том случају мора се положити обезбеђење у висини износа увозних дажбина за производ за замену.

Производ за замену

Члан 182.

Производи за замену морају имати исту тарифну ознаку, исти квалитет и исте техничке карактеристике као привремено извезена роба када би на њој била обављена поправка.

Ако је привремено извезена роба била коришћена пре извоза, производи за замену морају бити коришћени, а не нови производи.

Царински орган може дозволити изузетке од примене става 2. овог члана ако се производи за замену испоручују бесплатно на основу уговорене или законске гарантне обавезе или због производног недостатка робе.

Одобравање система стандардне замене

Члан 183.

Систем стандардне замене може се одобрити само кад је могуће проверити да производ за замену испуњава услове из члана 182. овог закона.

Претходни увоз

Члан 184.

У случају претходног увоза роба за привремени извоз мора се извести у року од два месеца од дана кад је царински орган прихватио декларацију за стављање производа за замену у слободан промет.

Ако то налажу изузетне околности, царински орган може на основу благовременог захтева носиоца одобрења продужити рок из става 1. овог члана у примереним оквирима.

Износ која се одбија у случају претходног увоза

Члан 185.

У случају претходног увоза, када се примењују одредбе члана 178. овог закона износ који се одбија одређује се на основу елемената за обрачун који за робу за привремени извоз важе на дан прихватања декларације којом се роба ставља у поступак пасивног оплемењивања.

Одредбе које се не примењују

Члан 186.

Одредбе члана 174. став 2. и члана 175. став 1. тачка 2) овог закона не примењују се у оквиру система стандардне замене.

V. Остале одредбе

Мере трговинске политике

Члан 187.

У поступцима предвиђеним у оквиру пасивног оплемењивања примењују се мере трговинске политике.

ОДЕЉАК 4.

ПОСТУПАК ИЗВОЗА

Појам

Члан 188.

У поступку извоза царински орган одобрава изношење домаће робе из царинског подручја Републике Србије. У поступку извоза примењују се извозне формалности укључујући примену трговинских мера и обрачунава се извозна царина ако је прописана.

Домаћа роба намењена изношењу из царинског подручја Републике Србије ставља се у извозни поступак, осим у случају робе стављене у поступак пасивног оплемењивања или у поступак транзита у складу са чланом 125. овог закона.

Влада прописује случајеве и услове под којима се не подноси извозна декларација за робу која напушта царинско подручје Републике Србије.

Извозна декларација подноси се царинском органу надлежном према седишту или пребивалишту извозника или према месту у коме се роба пакује односно утовара за извоз.

Влада може прописати изузетке од става 4. овог члана.

Услови за извоз робе

Члан 189.

Пуштање робе за извоз одобрава се под условом да се роба извезе из царинског подручја Републике Србије у стању у коме је била у тренутку прихватања извозне декларације.

Привремени извоз робе

Члан 190.

Кад се роба привремено извози са намером да се поново увезе у непромењеном стању, сходно се примењују одредбе овог закона којим је уређен поступак привременог увоза.

ГЛАВА III

ДРУГИ ОБЛИЦИ ЦАРИНСКИ ДОЗВОЉЕНОГ ПОСТУПАЊА ИЛИ УПОТРЕБЕ РОБЕ

ОДЕЉАК 1

СЛОБОДНЕ ЗОНЕ И СЛОБОДНА СКЛАДИШТА

А. Опште одредбе

Појам

Члан 191.

Слободне зоне и слободна складишта су делови царинског подручја Републике Србије или простори који се налазе на том подручју и одвојени су од осталог дела царинског подручја, у којима се:

1) у сврху наплате увозних дажбина и примене увозних мера трговинске политике, за страну робу, сматра да није у царинском подручју Републике Србије, под условом да није стављена у слободан промет или да није стављена у други царински поступак или да се не користи или троши у слободној зони или слободном складишту под другим условима, а не под условима који су утврђени царинским прописима;

2) на домаћу робу намењену извозу, која смештајем у слободну зону или слободно складиште, испуњава услове предвиђене посебним прописима, примењују мере које се примењују код извоза робе.

Улаз и излаз у слободну зону или слободно складиште, изградња објеката у слободној зони

Члан 192.

Слободне зоне морају да буду ограђене. Царински орган одређује место улаза и излаза за сваку слободну зону или слободно складиште.

За изградњу објекта у слободној зони потребно је претходно одобрење царинског органа.

Царински надзор

Члан 193.

Подручје, место улаза и излаза из слободних зона и слободних складишта подлежу мерама царинског надзора.

Лица и превозна средства која улазе у или излазе из слободне зоне, односно слободног складишта подлежу царинској контроли.

Приступ слободној зони или слободном складишту може да се забрани лицима за које постоји сумња да се неће придржавати одредаба овог закона и других прописа.

Царински орган може прегледати робу и спровести друге мере царинског надзора над робом која улази, излази или остаје у слободној зони или у слободном складишту.

Б. Смештај робе у слободне зоне или у слободна складишта

Смештање робе у слободној зони и слободном складишту

Члан 194.

Домаћа роба, као и страна роба, може се сместити у слободну зону или у слободно складиште. Царински орган може да захтева да се опасна роба или роба због које може да се поквари друга роба или за коју је, из неких других разлога, потребно обезбедити посебне услове, смести у просторије које су посебно опремљене за њен смештај.

Допремање робе смештене у слободној зони или слободном складишту царинском органу

Члан 195.

Роба која директно улази у слободну зону или у слободно складиште, а да при томе уопште не улази у остали део царинског подручја Републике Србије, не мора да се допреми царинском органу, нити је потребно да се за њу поднесе декларација. На ту робу примењује се одредба члана 193. став 4. овог закона.

Роба се допрема царинском органу и подлеже прописаним царинским формалностима само у случају:

1) када је била стављена у царински поступак који се окончава када роба улази у слободну зону или у слободно складиште. Ако наведени царински поступак дозвољава изузеће од обавезе допремања робе, такво допремање се неће захтевати;

2) да је смештена у слободну зону или у слободно складиште на основу одлуке царинског органа да се за ту робу одобри повраћај или отпуст царинског дуга;

3) да испуњава услове за примену мера из члана 191. став 1. тачка 2) овог закона.

Царински орган може да захтева посебно евидентирање робе која подлеже плаћању извозних дажбина или на коју се примењују други прописи којима се регулише извоз.

На захтев заинтересованог лица, царински орган ће потврдити да ли је роба која је смештена у слободну зону или у слободно складиште домаћа или страна роба.

В. Рад слободних зона и слободних складишта

Рок

Члан 196.

Смештај робе у слободној зони или слободном складишту није временски ограничен.

За одређену робу, из члана 191. став 1. тачка 2) овог закона, могу се прописати посебни рокови смештаја.

Услови за обављање привредне делатности у слободној зони или слободном складишту

Члан 197.

У слободној зони или слободном складишту привредне делатности обављају се под царинским надзором, под условима који су прописани овим законом. Царински орган мора бити унапред обавештен о обављању привредних делатности у слободној зони или слободном складишту.

Царински орган може да уведе мере забране или ограничења у вези са обављањем привредне делатности у слободној зони или слободном складишту из става 1. овог члана, зависно од врсте предметне робе или захтева царинског надзора.

Царински орган одобрава обављање привредне делатности у слободној зони или слободном складишту лицима која пруже неопходне гаранције да је омогућено спровођење царинског надзора и контроле.

Делатности у зони

Члан 198.

Страна роба смештена у слободну зону или у слободно складиште, док се налази у слободној зони или у слободном складишту, може да се:

- 1) стави у слободан промет под условима који су прописани за тај поступак и уз примену члана 203. овог закона;
- 2) подвргне уобичајеним облицима поступања из члана 138. став 1. овог закона, без посебног одобрења;
- 3) стави у поступак активног оплемењивања, под условима који су прописани за тај поступак;
- 4) стави у поступак прераде под царинском контролом, под условима који су прописани за тај поступак;
- 5) стави у поступак привременог увоза, под условима прописаним за тај поступак;
- 6) уступи у корист државе у складу са чланом 209. овог закона;
- 7) уништи, под условом да одговорно лице пружи царинском органу све неопходне податке о роби.

У случају да је роба стављена у један од поступака из става 1. тач. 3), 4) или 5) овог члана, царински орган може, имајући у виду услове за рад и спровођење мера царинског надзора у слободним зонама или слободним складиштима, ако је потребно, тим условима прилагодити мере контроле.

Домаћа роба обухваћена посебним мерама пољопривредне политике

Члан 199.

Домаћа роба из члана 191. став 1. тачка 2) овог закона која је обухваћена посебним мерама пољопривредне политике може се у слободној зони или у слободном складишту подвргнути само таквим облицима поступања који су за ту робу изричито дозвољени чланом 138. став 2. овог закона. Ти поступци могу се предузимати без посебног одобрења.

Посебни услови

Члан 200.

Страна роба и домаћа роба из члана 191. став 1. тачка 2) овог закона не може се користити или употребљавати у слободним зонама или у слободним складиштима, осим у случајевима из чл. 198. и 199. овог закона.

Евиденција

Члан 201.

Лица која врше складиштење, оплемењивање или продају или куповину робе у слободној зони или у слободном складишту, дужна су да воде евиденцију о роби, на начин који одобри царински орган. Подаци о роби уносе се у евиденцију чим роба уђе у просторије тих лица. Евиденција мора да омогући царинском органу да идентификује робу и мора да садржи податке о кретању робе.

Ако се претовар робе обавља унутар слободне зоне, документа у вези са том радњом морају се дати на увид царинском органу. Краткотрајно смештање робе, због претовара, сматраће се саставним делом претовара.

Влада прописује начин вођења евиденције из става 1. овог члана и начин спровођења мера царинског надзора у слободној зони и у слободном складишту.

Г. Изношење робе из слободне зоне или слободног складишта

Изношење робе

Члан 202.

Роба која се износи из слободне зоне или слободног складишта може бити:

- 1) извезена или поново извезена из царинскога подручја Републике Србије, или
- 2) унета у други део царинскога подручја Републике Србије.

Одредбе чл. од 58. до 82. овог закона, осим чл. 73. до 78. ако се ради о домаћој роби, примењују се и при износу робе у преостали део царинскога подручја Републике Србије, осим робе која слободну зону напушта ваздушним путем без стављања у поступак транзита или неки други царински поступак.

Царинска вредност и обрачун царинског дуга

Члан 203.

Ако настане царински дуг за страну робу која се из слободне зоне или слободног складишта уноси у остали део царинскога подручја Републике Србије, а царинска вредност се утврђује на основу стварно плаћене цене, односно цене коју за ту робу треба платити, која укључује трошкове складиштења и одржавања робе док остаје у слободној зони или слободном складишту, ти трошкови не урачунавају се у царинску вредност ако су исказани одвојено од стварно плаћене цене, односно цене коју за робу треба платити.

Ако уносом у остали део царинскога подручја Републике Србије настане царински дуг за производ који је у слободној зони добијен у поступку активног оплемењивања, износ дуга утврдиће се на основу вредности увозне робе садржане у добијеним производима.

Ако је роба била предмет уобичајеног поступања из члана 138. став 1. овог закона декларант може да захтева, ако је такво поступање царински орган одобрио у складу са

чланом 138. став 4. овог закона, да се износ увозних дажбина утврди на основу врсте робе, царинске вредности и количине робе, на основу које би се износ утврдио у време настанка царинског дуга одређено у складу са чланом 251. овог закона да роба није била предмет таквог поступања. Влада може да пропише случајеве у којима се неће примењивати одредбе овог става.

Поступање са домаћом робом која подлеже мерама пољопривредне политике

Члан 204.

Домаћа роба из члана 191. став 1. тачка 2) овог закона која подлеже мерама пољопривредне политике може се ставити у неки од поступака или се може одобрити њена употреба ако уносом у слободну зону или слободно складиште испуњава услове прописане за извоз такве робе.

Ако се роба из става 1. овог члана врати у остали део царинског подручја Републике Србије, или ако у року прописаном у складу са чланом 196. став 2. овог закона, није одобрено неко од поступања или употребе из става 1. овог члана, царински орган ће предузети мере у складу са прописима који се односе на непоштовање одређеног поступања или употребе.

Доказ о статусу робе

Члан 205.

У случају уноса или враћања робе са подручја слободне зоне или слободног складишта у остали део царинског подручја Републике Србије или ако се роба ставља у царински поступак, потврда царинског органа из члана 195. став 4. овог закона може се употребити као доказ царинског статуса као домаће или стране робе.

Кад се за робу не може потврдом или на други начин доказати њен статус као домаће или стране робе, она ће се сматрати:

- 1) домаћом, у сврху плаћања извозних дажбина, добијања извозних дозвола (сертификата) и примене прописаних трговинских мера код извоза,
- 2) страном, у свим осталим случајевима.

Примена прописа

Члан 206.

Царински орган, када роба напушта царинско подручје Републике Србије из слободне зоне или слободног складишта, контролише примену одредаба које се односе на извоз, пасивно оплемењивање, поновни извоз, поступке с одлагањем или поступак унутрашњег транзита, као и примену одредаба чл. 210. до 214. овог закона.

Снабдевање ваздухоплова

Члан 207.

Ваздухоплов чија је крајња дестинација у иностранству може, под царинским надзором, узети залихе робе на коју се не плаћају увозне дажбине, и то:

1) храну или остале неопходне производе пропорционално броју путника, чланова посаде и трајању лета, и

2) производе неопходне за функционисање и одржавање ваздухоплова у количинама које су потребне за функционисање и одржавање ваздухоплова током лета.

Роба из става 1. тачка 1) овог члана може се продавати путницима у авиону.

У ваздухоплов који улази у државу може се унети роба из става 1. овог члана без плаћања царине, под условом да она остаје у ваздухоплову. Ако се таква роба истовари, мора се допремити царинском органу и за њу се мора одредити царинско поступање или употреба.

Роба из става 1. овог члана се на ваздухоплов допрема из посебног складишта на које се примењују одредбе о царинским складиштима.

Слободне царинске продавнице

Члан 208.

Слободне царинске продавнице могу се отворати на међународним аеродромима. У слободним царинским продавницама, путницима који напуштају царинско подручје Републике Србије, после царинске контроле, продаје се роба без плаћања царине.

Снабдевање слободних царинских продавница робом врши се из складишта на које се примењују одредбе о царинским складиштима.

Царински орган одобрава отварање слободних царинских продавница у складу са прописаним условима.

Влада прописује услове за отварање слободних царинских продавница и продају робе у тим продавницама.

ОДЕЉАК 2

ПОНОВНИ ИЗВОЗ, УНИШТЕЊЕ И УСТУПАЊЕ РОБЕ У КОРИСТ ДРЖАВЕ

Појам и услови

Члан 209.

Страна роба може да се:

- 1) поново извезе из царинског подручја Републике Србије,
- 2) уништи, или
- 3) уступи у корист државе.

На поновни извоз, кад је то потребно, на одговарајући начин примењују се прописане формалности за извоз робе, укључујући и примену трговинских мера.

Влада прописује случајеве у којима се за страну робу стављену у поступак активног оплемењивања са одлагањем неће примењивати трговинске мере при извозу из Републике Србије.

О намери поновног извоза или уништења робе мора се обавестити царински орган. Царински орган ће забранити поновни извоз робе ако је то прописано или то предвиђају мере из става 2. овог члана. Ако се роба која је стављена у поступак са економским дејством поново извози, за ту робу подноси се декларација у складу са чл. 83. до 103. овог закона. У тим случајевима примениће се члан 188. ст. 3. и 4. овог закона.

Влада прописује услове и начин на који се роба може уступити у корист државе.

Уништењем или уступањем робе не могу настати трошкови на терет државе.

За отпад и остатке настале уништењем одређује се царински дозвољено поступање или употреба прописана за страну робу.

Отпад и остаци остају под царинским надзором у складу са чланом 62. став 2. овог закона.

ДЕО ПЕТИ

РОБА КОЈА НАПУШТА ЦАРИНСКО ПОДРУЧЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Роба која напушта царинско подручје Републике Србије, рокови и услови

Члан 210.

За робу која напушта царинско подручје Републике Србије, осим робе која се без заустављања превози кроз ваздушни простор Републике Србије, мора бити поднета декларација или, ако се не захтева декларација – сажета декларација.

Влада, у изузетним случајевима и за поједине врсте промета робе и транспорта, одређене привредне субјекте, а имајући у виду и међународне споразуме који предвиђају посебне сигурносне поступке, прописује:

- 1) рок до којег декларација или сажета декларација мора бити поднета извозном царинском органу пре него што се роба изнесе са царинског подручја Републике Србије,
- 2) правила за изузеће од напред прописаног рока и промене рока,
- 3) услове под којима се може одустати од захтева за подношење сажете декларације или се захтев може изменити, и

4) случајеве у којима и услове под којима се за робу која напушта царинско подручје Републике Србије не подноси декларација, као ни сажета декларација.

Декларација

Члан 211.

Ако је роба која напушта царинско подручје Републике Србије стављена у неки од царински дозвољених поступака или употребе за које се на основу царинских прописа захтева декларација, ова декларација мора бити поднета извозном царинском органу пре него што се роба изнесе из царинског подручја Републике Србије.

Када се извозни и излазни царински орган разликују, извозни царински орган ће одмах електронским путем проследити или учинити доступним, све неопходне појединости излазном царинском органу.

Декларација мора да садржи најмање оне податке који су неопходни за сажету декларацију прописану чланом 213. став 1. овог закона.

Ако декларација није поднета електронском разменом података, царински орган мора применити исти ниво управљања ризиком, као и за декларацију која се подноси електронском разменом података.

Сажета декларација

Члан 212.

Ако роба која напушта царинско подручје Републике Србије није стављена у неки од царински дозвољених поступака или употребе за које се мора поднети декларација, сажета декларација мора бити поднета излазном царинском органу пре него што роба напусти царинско подручје Републике Србије.

Царински орган може дозволити да сажета декларација буде поднета и неком другом царинском органу под условом да тај царински орган, одмах, електронским путем излазном царинском органу проследи или учини доступним све неопходне податке.

Царински орган може прихватити да се уместо сажете декларације поднесе обавештење привредног субјекта и омогући приступ подацима неопходним за сажету декларацију у компјутерском систему тог субјекта.

Подношење сажете декларације

Члан 213.

Министар прописује образац сажете декларације и податке који се у њу уносе. Сажета декларација мора садржати податке који су неопходни за обављање анализе ризика и одговарајућу примену царинске контроле, пре свега за потребе безбедности и заштите, уз примену, где је то могуће, међународних стандарда и пословне праксе.

Сажета декларација подноси се електронским путем, а комерцијални, лучки и транспортни документи могу да се користе ако садрже неопходне податке. Царински орган може, у изузетним случајевима, да прихвати сажету декларацију у писменој форми, ако је могуће применити исти ниво управљања ризиком који се примењује на сажете декларације које се подносе електронском разменом података и ако се такви подаци могу размењивати са другим царинарницама.

Сажету декларацију подноси:

1) лице које износи робу или које преузима одговорност за изношење робе из царинског подручја Републике Србије; или

2) лице које надлежном царинском органу пријави или може да пријави робу која се износи, или

3) заступник једног од лица из тач. 1) или 2) овог става.

Царински орган, на захтев лица из става 3. овог члана, може да одобри измену или допуну поднете сажете декларације. Допуна, односно измена се не може одобрити након што је царински орган:

1) обавестио лице које је поднело сажету декларацију да намерава да прегледа робу, или

2) утврдио да су подаци чија се измена тражи нетачни, или

3) дозволио премештање робе.

Царински надзор над робом која напушта царинско подручје Републике Србије

Члан 214.

Роба која напушта царинско подручје Републике Србије подлеже царинском надзору и може бити предмет контроле царинског органа у складу са прописима. Роба напушта царинско подручје преко граничних прелаза из члана 58. овог закона путем који одређује царински орган уз примену поступка који одређује тај орган.

ДЕО ШЕСТИ

ЦАРИНСКЕ ПОВЛАСТИЦЕ

ГЛАВА I

ОСЛОБОЂЕЊЕ ОД ПЛАЋАЊА УВОЗНИХ ДАЖБИНА

Ослобођења од плаћања увозних дажбина за страна лица

Члан 215.

Ослобођени су од плаћања увозних дажбина:

- 1) шефови страних држава, изасланици шефова страних држава у специјалној мисији, као и чланови њихове пратње – на предмете намењене службеној и личној употреби;
- 2) међународне организације – на предмете намењене службеним потребама;
- 3) међународне и друге стране хуманитарне организације – на робу намењену пружању хуманитарне помоћи;
- 4) дипломатска и конзуларна представништва страних држава – на предмете намењене службеним потребама;
- 5) шефови страних дипломатских и конзуларних представништава и чланови њихових ужих породица – на предмете намењене личној употреби.

Ослобођени су од плаћања царине у складу са одредбама међународних уговора:

- 1) дипломатско особље страних дипломатских представништава и чланови њихових ужих породица – на предмете намењене личној употреби;
- 2) особље страних дипломатских и конзуларних представништава – на предмете домаћинства.

Предмети ослобођени од плаћања увозних дажбина из ст. 1. и 2. овог члана не могу се отуђити или другом лицу дати на употребу пре пријаве царинском органу и спроведеног поступка царињења.

Повластице из ст. 1. и 2. овог члана не могу користити домаћи држављани нити страни држављани стално настањени у Републици Србији.

Ослобођења од плаћања увозних дажбина за физичка лица

Члан 216.

Ослобођени су од плаћања увозних дажбина:

- 1) путници који долазе из иностранства – на предмете који служе њиховим личним потребама за време путовања (лични пртљаг), независно од тога да ли их носе са собом или су их дали на превоз возару;
- 2) домаћи путници, поред предмета личног пртљага – на предмете које уносе из иностранства, ако нису намењени препродаји;
- 3) страни држављани који су добили држављанство и страни држављани који су добили азил, односно одобрење за стално настањење у Републици Србији – на предмете за своје домаћинство, осим на моторна возила;

4) домаћи држављани – чланови посада домаћих бродова и домаћи држављани, који су по ма ком основу били на раду у иностранству непрекидно најмање две године – на предмете домаћинства, осим на моторна возила;

5) домаћи и страни држављани – на пошиљке мале вредности које бесплатно примају од физичких лица из иностранства, под условом да те пошиљке нису комерцијалне природе;

6) домаћи и страни држављани – на лекове за личну употребу које примају из иностранства у пошиљкама;

7) домаћи држављани и страни држављани стално настањени у Републици Србији – на предмете наслеђене у иностранству;

8) домаћи држављани, страни држављани стално настањени у Републици Србији, привредна друштва, заједнице и друге организације – на одликовања, медаље, спортске трофеје, и друге предмете које добијају у иностранству на такмичењима, изложбама и приредбама од међународног значаја;

9) научници, књижевници и уметници – на сопствена дела која уносе из иностранства;

10) домаћи држављани који живе у пограничном појасу – на производе земљорадње, сточарства, рибарства, пчеларства и шумарства добијене са својих имања која се налазе у пограничном појасу суседне државе, као и на приплод и остале производе добијене од стоке која се због пољских радова, испаша или зимовања налази на тим имањима;

11) возачи моторних возила – на гориво и мазиво у резервоарима који су фабрички уграђени у моторно возило;

12) особе са инвалидитетом – на ортопедска и друга помагала и на резервне делове и потрошни материјал за коришћење тих помагала која служе као замена телесних органа који недостају, односно оштећених телесних органа;

13) особе са инвалидитетом са телесним оштећењем од најмање 70%, војни инвалиди од прве до пете групе, цивилни инвалиди рата од прве до пете групе, слепа лица, лица оболела од дистрофије или сродних мишићних и неуромишићних обољења, од параплегије и квадриплегије, церебралне и дечије парализе и од мултиплекс склерозе, родитељи вишеструко ометене деце, која су у отвореној заштити, односно о којима родитељи непосредно брину – на путничке аутомобиле и друга моторна возила конструисана првенствено за превоз лица (осим оних из тар. броја 8702 Царинске тарифе), укључујући „караван” и „комби” возила, осим теренских, која унесу или приме из иностранства за личну употребу;

14) особе са инвалидитетом прве и друге групе, као и лица чији степен инвалидитета одговара инвалидитету прве и друге групе, који се после спроведене професионалне рехабилитације оспособе за одређену делатност – на опрему за вршење те делатности која се не производи у Републици Србији;

15) организације особа са инвалидитетом (глуви и наглуви, слепи и слабовидни, дистрофичари, параплегичари, оболели од неуромишићних болести и др.), односно чланови тих организација – на специфичну опрему, уређаје и инструменте и на њихове резервне делове и на потрошни материјал за коришћење те опреме који се не производе у Републици Србији;

16) грађани на специфичну опрему, уређаје и инструменте за здравство и на резервне делове и потрошни материјал за коришћење те опреме, за личну употребу, који се не производе у Републици Србији.

Ослобођења од плаћања увозних дажбина за правна и друга лица

Члан 217.

Ослобођени су од плаћања увозних дажбина:

1) организације Црвеног крста – на робу коју увезу из иностранства, која се не производи у Републици Србији, а која служи за извршавање њихових хуманитарних задатака;

2) ватрогасне и спасилачке организације и друштва – на опрему и делове те опреме који се не производе у Републици Србији, а намењени су за гашење пожара и за спасилачке делатности;

3) музеји и уметничке галерије – на збирке, делове збирки и појединачне предмете који су њима намењени, као и архиви – за архивски материјал;

4) лица, осим физичких, која се баве научном, образовном, културном, спортском, рекреативном, хуманитарном, верском делатношћу, техничком културом, уметношћу, делатностима заштите природе и културних добара и контролом квалитета животне средине – на робу која се не производи у Републици Србији, а служи непосредно за обављање тих делатности, осим алкохола и алкохолних пића, дуванских производа и путничких моторних возила;

5) лица, осим физичких – на робу коју бесплатно приме из иностранства за научне, просветне, културне, спортске, хуманитарне, верске, здравствене и социјалне сврхе, као и за заштиту животне средине, осим алкохола и алкохолних пића, дуванских производа и путничких моторних возила;

6) лица, осим физичких – на робу коју бесплатно приме из иностранства или је набаве од средстава која су добила из иностранства као новчану помоћ, ако је намењена отклањању последица проузрокованих елементарним непогодама (земљотреси, поплаве, суше, еколошки удеси и сл.), ратом или оружаним сукобом.

Право на ослобођење од плаћања увозних дажбина у складу са одредбом ове тачке, може се остварити ако Влада утврди да су последице елементарних непогода такве да за њихово отклањање треба дозволити увоз робе уз ослобођење од плаћања царине и ако се та роба увезе у року који одреди Влада;

7) привредна друштва у области здравства – на специфичну опрему, уређаје и инструменте за здравство и њихове резервне делове и на потрошни материјал за коришћење те опреме, као и за лекове који се користе у болничком лечењу, који се не производе у земљи и ако се увозе ради опремања и потреба тих привредних друштава у складу са програмима развоја здравства;

8) привредна друштва за професионално оспособљавање и запошљавање инвалида – на опрему и резервне делове који се не производе у земљи, а користе се за професионално оспособљавање и радно ангажовање инвалида;

9) лица, осим физичких – на опрему која се не производи у земљи, а служи непосредно за заштиту животне средине;

10) лица, осим физичких – на медаље и плакете које примају из иностранства ради додељивања на међународним такмичењима која се организују у Републици Србији.

Одредбе става 1. тач. 3. до 10. овог члана примењују се и на предузетнике.

Роба на коју се не плаћају увозне дажбине

Члан 218.

Увозне дажбине не плаћају се на:

1) нову опрему која се не производи у земљи, која се увози за нову или проширење постојеће производње, модернизацију производње, увођење нове односно осавремењавање постојеће технологије, осим путничких моторних возила и апарата за игре на срећу;

2) рекламни материјал и узорке који се бесплатно примају из иностранства;

3) предмете страних излагача који учествују на међународним сајмовима и продајним изложбама у земљи, које уносе и примају из иностранства ради уобичајене расподеле или потрошње за време одржавања сајмова, односно изложби;

4) жигове, патенте, моделе и пратеће исправе, као и пријаве и поднеске за признавање права, који се достављају организацијама за заштиту права интелектуалне својине;

5) пошиљке мале вредности, некомерцијалне природе.

Услови и поступак за остваривање права на ослобођење од плаћања царинских дажбина

Члан 219.

Влада може да утврди врсту, количину и вредност робе из чл. 215. до 218. овог закона на коју се не плаћају увозне дажбине, као и рокове, услове и поступак за остваривање права на ослобођење од плаћања увозних дажбина.

Располагање са робом која је ослобођена плаћања или на коју се не плаћају царинске дажбине

Члан 220.

Роба која је била ослобођена од плаћања увозних дажбина у складу са одредбама чл. 215. и 216. став 1. тач. 1), 3) и 4), чл. 217. и 218. овог закона, у року од три године од дана стављања у слободан промет, не може се отуђити, дати на коришћење другом

лицу или друкчије употребити, осим у сврхе за које је била ослобођена од плаћања увозних дажбина, пре него што се увозне дажбине плате. Ова роба не може се давати у залог, на позајмицу или као обезбеђење за извршење друге обавезе.

Одредба става 1. овог члана односи се и на употребљавана путничка моторна возила из члана 216. став 1. тачка 13. овог закона. Рок из става 1. овог члана за нова путничка моторна возила из члана 216. став 1. тачка 13. овог закона је пет година.

У случају да царински орган дозволи друкчију употребу робе, висина увозних дажбина утврђује се према стању робе и у складу са прописима који важе у моменту подношења захтева за плаћање увозних дажбина.

У случају поступања са робом супротно одредби става 1. овог члана, увозне дажбине обрачунавају се према стању робе и у складу са прописима који важе на дан доношења решења о наплати увозних дажбина.

ГЛАВА II

ПОВРАЋАЈ РОБЕ

Појам, рок, услови

Члан 221.

Домаћа роба која је била извезена из царинскога подручја Републике Србије и која се у року од три године враћа у царинско подручје Републике Србије и ставља у слободан промет на захтев декларанта ослобађа се од плаћања увозних дажбина.

Рок од три године царински орган може продужити, на захтев декларанта, ако за то постоје оправдани разлози. Ако је враћена роба, пре него што је извезена из царинскога подручја Републике Србије, била стављена у слободан промет уз смањену или стопу царине нула због њене употребе у посебне сврхе, изузеће од увозних дажбина из овог члана царински орган ће одобрити ако се роба поново увози у исте сврхе.

Ако се роба не увози поново у исте сврхе, износ увозних дажбина обрачунат за ту робу умањиће се за износ увозних дажбина плаћен приликом првог стављања робе у слободан промет. Ако је износ претходно плаћених увозних дажбина већи од износа који би требало платити при поновном увозу, повраћај увозних дажбина неће бити одобрен.

Одредбе става 1. овог члана не примењују се ако је:

1) роба извезена из царинскога подручја Републике Србије у оквиру поступка пасивног оплемењивања, осим ако је роба остала у истом стању у каквом је извезена,

2) роба била предмет посебних мера укључујући и извоз у треће државе, под условима које одреди Влада.

Услов увоза робе у истом стању, одступање

Члан 222.

Царински орган одобриће ослобођење од плаћања увозних дажбина у складу са чланом 221. овог закона за робу која се поново увози у истом стању у којем је извезена. Влада ће прописати под којим околностима и условима су могући изузеци од ове одредбе.

Роба из поступка активног оплемењивања

Члан 223.

Одредбе чл. 221. и 222. овог закона сходно се примењују на добијене производе претходно извезене или поново извезене након поступка активног оплемењивања.

Износ увозних дажбина за робу из става 1. овог члана одређује се на основу прописа за поступак активног оплемењивања, при чему се дан поновног извоза сматра даном стављања у слободан промет.

ГЛАВА III

ПРОИЗВОДИ МОРСКОГ РИБОЛОВА И ДРУГИ ПРОИЗВОДИ ИЗВАЂЕНИ ИЗ МОРА

Роба ослобођена од плаћања увозних дажбина

Члан 224.

Следећи производи, који се сагласно одредбама члана 33. став 2. тачка б) овог закона сматрају робом домаћег порекла, ослобођени су од плаћања увозних дажбина кад се стављају у слободан промет:

1) производи морског риболова и други производи извађени из територијалног мора других држава на бродовима регистрованим или уписаним у одговарајући регистар Републике Србије и који плове под њеном заставом;

2) производи добијени од производа из тачке 1) овог става на бродовима – фабрикама који испуњавају услове из те тачке.

ДЕО СЕДМИ

ЦАРИНСКИ ДУГ И ОБРАЧУН УВОЗНИХ ДАЖБИНА

ГЛАВА I

ОБЕЗБЕЂЕЊЕ ЗА НАПЛАТУ ЦАРИНСКОГ ДУГА

Полагање обезбеђења

Члан 225.

Ако царински орган у складу са царинским прописима захтева полагање обезбеђења за плаћање царинског дуга, то обезбеђење је дужан да положи дужник или лице које може постати одговорно за тај дуг. Обезбеђење за плаћање царинског дуга укључује и обезбеђење плаћања свих дажбина, такси и накнада које су царински органи посебним прописима дужни да наплаћују приликом увоза и извоза робе.

Царински орган може да захтева полагање једног обезбеђења за плаћање једног царинског дуга.

Царински орган може да одобри да друго лице положи обезбеђење за плаћање царинског дуга уместо лица чија је то обавеза.

Полагање обезбеђења неће се захтевати од органа државне управе.

Царински орган не мора да захтева полагање обезбеђења за плаћање царинског дуга који не прелази износ од 500 евра у динарској противвредности.

Влада може да пропише и друге случајеве у којима се неће захтевати полагање обезбеђења, или у којима ће се одобрити полагање обезбеђења у смањеном износу.

Други случајеви полагања обезбеђења

Члан 226.

Ако према царинским прописима полагање обезбеђења није обавезно, царински орган може да захтева полагање обезбеђења ако оцени да није сигурно да ће плаћање царинскога дуга или царинскога дуга који би могао настати бити благовремено извршена.

Обезбеђење за плаћање царинског дуга на основу става 1. овог члана може да се захтева:

- 1) у тренутку примене прописа којима се захтева полагање обезбеђења,
- 2) накнадно, у сваком тренутку ако царински орган утврди да царински дуг који је настао или би могао настати неће бити намирен у прописаноме року.

Заједничко обезбеђење

Члан 227.

На захтев лица из члана 225. ст. 1. и 3. овог закона царински орган може да одобри да се за два или више поступака у вези са којима је царински дуг настао или би могао настати положи заједничко обезбеђење.

Влада прописује ближе услове и поступак полагања обезбеђења из става 1. овог члана.

Висина обезбеђења

Члан 228.

Ако је полагање обезбеђења према царинским прописима обавезно, уз примену посебних одредаба које се односе на поступак транзита, царински орган утврђује износ обезбеђења у висини која одговара:

1) тачном износу царинског дуга или дугова за које се обезбеђење даје, ако се тај износ у тренутку у којем се полагање обезбеђења захтева може одредити;

2) у другим случајевима, највишем износу царинског дуга или дугова који су настали или који би могли настати.

У случају заједничког обезбеђења за више царинских дугова чија висина током осигураног периода подлеже променама, обезбеђење се утврђује у износу који обезбеђује наплату царинских дугова у сваком тренутку.

Ако царински орган захтева полагање обезбеђења кад према царинским прописима полагање обезбеђења за наплату царинског дуга није обавезно, износ обезбеђења не сме бити виши од износа утврђеног применом одредаба става 1. овог члана.

Облици обезбеђења

Члан 229.

Обезбеђење за плаћање царинског дуга полаже се депоновањем готовине или гаранцијом.

Влада може да пропише и друге облике обезбеђења осим оних из става 1. овог члана, ако пружају исти ниво обезбеђења наплате царинског дуга.

Депоновање готовине

Члан 230.

Депоновање готовине врши се у складу са прописима.

Депоновањем готовине сматра се и:

- 1) подношење чека, односно менице, чију наплативост гарантује лице на које је вучена, а који је прихватљив за царински орган;
- 2) подношење другог инструмента плаћања који је прихватљив за царински орган.

Гаранција

Члан 231.

Гарант се у писменој форми обавезује да ће у року доспелости, солидарно са дужником, платити износ царинског дуга обухваћеног гаранцијом, укључујући камате и трошкове настале у поступку наплате неплаћеног царинског дуга.

Гарант мора бити лице са пребивалиштем, односно седиштем у Републици Србији, а предложена гаранција прихватљива по оцени царинског органа.

Царински орган може да одбије гаранта или предложени облик гаранције, ако оцени да се тиме не обезбеђује благовремена наплата царинског дуга.

Избор облика обезбеђења

Члан 232.

Лице које има обавезу полагања обезбеђења слободно је при избору облика обезбеђења прописаних у складу са одредбом члана 229. овог закона.

Царински орган може да захтева да изабрани облик обезбеђења важи у одређеном временском периоду.

Одбијање обезбеђења

Члан 233.

Царински орган може да одбије предложено обезбеђење ако оцени да такав облик не обезбеђује са сигурношћу плаћање царинског дуга.

Додатно или ново обезбеђење

Члан 234.

Ако царински орган утврди да положено обезбеђење не обезбеђује или више није сигурно да ће обезбедити наплату царинског дуга у потпуности или благовремено, може да захтева да лице из члана 225. став 1. овог закона положи додатно обезбеђење или да претходно положено обезбеђење замени новим.

Раздуживање обезбеђења

Члан 235.

Обезбеђење за наплату царинског дуга се не раздужује све док се царински дуг не угаси или док не наступе околности због којих царински дуг више не може настати. После гашења царинског дуга, односно пошто наступе околности због којих царински дуг више не може да настане, обезбеђење за наплату царинског дуга се раздужује без одлагања.

Ако је царински дуг делимично угашен или ако може настати само у односу на део износа за који је положено обезбеђење, део обезбеђења се раздужује на захтев подносиоца обезбеђења, осим ако се ради о мањем износу, због чега раздуживање дела обезбеђења није оправдано.

Прописивање одступања

Члан 236.

Влада може да пропише посебне услове, облик и начин полагања обезбеђења за плаћање царинског дуга, када је то потребно ради примене међународних уговора.

ГЛАВА II

НАСТАНАК ЦАРИНСКОГ ДУГА

Члан 237.

Царински дуг при увозу настаје:

- 1) стављањем робе која подлеже плаћању увозних дажбина у слободан промет;
- 2) стављањем такве робе у поступак привременог увоза са делимичним ослобођењем од плаћања увозних дажбина.

Царински дуг настаје у тренутку прихватања декларације.

Дужник је декларант, а у случају посредног заступања, дужник је и лице за чији је рачун декларација поднета.

Ако су у декларацији за један од поступака из става 1. овог члана приказани нетачни подаци због чега увозне дажбине нису обрачунате и наплаћене, делимично или у целости, дужником сматра се и лице које је дало податке наведене у декларацији, а које је знало или могло да зна да подаци нису истинити.

Царински дуг код незаконитог уношења робе

Члан 238.

Царински дуг при увозу настаје и:

- 1) незаконитим уношењем у царинско подручје Републике Србије робе која подлеже плаћању увозних дажбина;
- 2) незаконитим уношењем робе из става 1. тачка 1) овог члана из слободне зоне у други део царинског подручја Републике Србије.

Незаконитим уношењем робе у смислу овог члана сматра се уношење робе супротно одредбама чл. 63. до 66. овог закона и члана 202. став 1. тачка 2) овог закона.

Царински дуг настаје у тренутку незаконитог уношења робе у царинско подручје.

Дужник је лице које је:

- 1) незаконито унело робу,
- 2) учествовало у незаконитом уношењу робе, а знало је или је могло да зна да је такво уношење незаконито,
- 3) стекло својину или државину над робом из става 1. овог члана и које је у тренутку стицања или пријема робе знало или је могло да зна да је роба незаконито унета.

Царински дуг код изузимања робе испод царинског надзора

Члан 239.

Царински дуг при увозу настаје и незаконитим изузимањем испод царинског надзора робе која подлеже плаћању увозних дажбина.

Царински дуг настаје у тренутку изузимања робе испод царинског надзора.

Дужник је лице које је:

- 1) изузело робу испод царинског надзора,
- 2) учествовало у изузимању робе испод царинског надзора иако је знало или је могло да зна да је роба изузета испод царинског надзора,
- 3) стекло или задржало робу изузету испод царинског надзора, ако је у тренутку стицања односно пријема робе знало или је могло да зна да се ради о таквој роби,
- 4) било дужно да се придржава обавеза које произилазе из привременог смештаја робе или царинског поступка у који је роба била стављена.

Царински дуг због неиспуњавања обавеза или услова

Члан 240.

Царински дуг при увозу, у случајевима који нису наведени у члану 239. овог закона, настаје и:

1) због неиспуњавања обавеза које произилазе из привременог смештаја или царинског поступка у који је роба била стављена, или

2) због неиспуњења неких од услова за стављање робе у одговарајући царински поступак или за одобравање ниже или стопе царине нула, ради употребе робе у посебне сврхе.

Изузетно од става 1. овог члана, царински дуг не настаје ако се утврди да учињени пропусти нису битно утицали на правилно спровођење привременог смештаја или одређеног царинског поступка.

Царински дуг настаје у тренутку када престане испуњење обавезе због чијег неиспуњења настаје царински дуг или у тренутку кад је роба била стављена у одређени царински поступак ако се накнадно утврди да није био испуњен један од прописаних услова за њено стављање у тај поступак или за одобравање ниже или стопе царине нула ради употребе робе у посебне сврхе.

Дужник је лице које је дужно или да испуни прописане обавезе које произлазе из привременог смештаја робе или њеног стављања у одговарајући царински поступак или које је било дужно да испуни услове за стављање робе у такав поступак.

Царински дуг због неправилног поступања или употребе робе у слободној зони или слободном складишту

Члан 241.

Царински дуг настаје трошењем или употребом робе у слободној зони или слободним складиштима на начин или под условима који нису у складу са прописима. Ако роба нестане у слободној зони или слободном складишту и царински орган оцени да објашњење у вези са њеним нестанком није прихватљиво, сматра се да је таква роба потрошена или употребљена у слободној зони или слободним складиштима супротно прописима.

Царински дуг настаје у тренутку кад се роба потроши или први пут употреби под условима који нису у складу са прописима.

Дужник је лице које је потрошило или употребило робу, као и лице које је у потрошњи или употреби робе учествовало, ако је знало или је могло знати да се роба троши или користи под условима који нису у складу са царинским и другим прописима.

Ако царински орган сматра да је роба која је нестала, потрошена или употребљена у слободној зони или слободном складишту, а није могуће одредити дужника у смислу

става 3. овог члана, лице које је према сазнању царинског органа последње било у поседу робе обавезно је да плати царински дуг.

Када царински дуг не настаје

Члан 242.

Изузетно од одредаба чл. 238. и 240. став 1. тачка 1) овог закона, царински дуг за одређену робу неће настати ако лице докаже да обавезе које произилазе из:

- 1) одредаба чл. 63. до 66. и члана 202. став 1, тачка 2) овог закона или
- 2) привременог смештаја те робе или
- 3) примене царинског поступка у који је та роба била стављена,

нису могле бити испуњене због потпуног уништења или неповратног губитка робе као последице саме природе робе, непредвиђених околности, наступања више силе или уз одобрење царинског органа. Неповратно изгубљена роба је роба неупотребљива за било које лице.

Царински дуг не настаје за робу која је под условом употребе у посебне сврхе стављена у слободан промет по нижој или стопи царине нула, ако је та роба уз одобрење царинског органа извезена или поново извезена.

Остаци или отпаци код уништења робе

Члан 243.

Ако, у складу са одредбама члана 242. став 1. овог закона, није настао царински дуг за робу која је под условом употребе у посебне сврхе стављена у слободан промет уз нижу или стопу царине нула, остаци или отпаци који преостану после уништења такве робе сматраће се страном робом.

Царински дуг када је роба била стављена у слободан промет уз нижу стопу царине

Члан 244.

Ако је у складу са одредбама члана 239. или члана 240. став 1. тачка 1) овог закона царински дуг настао у вези са робом која је ради њене употребе у посебне сврхе била стављена у слободан промет уз нижу стопу царине, износ плаћен приликом стављања робе у слободан промет одбија се од износа царинског дуга.

Одредбе става 1. овог члана сходно се примењују у случају кад царински дуг настане у вези са остацима или отпацима који преостану после уништења такве робе.

Настанак царинског дуга при извозу када је поднета декларација

Члан 245.

Царински дуг при извозу настаје за робу која подлеже извозним дажбинама, а која се, након подношења декларације, извози из царинског подручја Републике Србије.

Царински дуг настаје у тренутку прихватања извозне декларације за ту робу.

Дужник је декларант. У случају посредног заступања, дужником сматра се и лице за чији је рачун извозна декларација поднета.

Настанак царинског дуга при извозу када није поднета декларација

Члан 246.

Царински дуг при извозу настаје изношењем из царинског подручја Републике Србије робе која подлеже извозним дажбинама, иако декларација није поднета.

Царински дуг настаје у тренутку када таква роба напусти царинско подручје.

Дужник је лице које је:

- 1) изнело робу,
- 2) учествовало у изношењу такве робе а знало је или је могло знати да декларација није, а требало је да буде, поднета.

Други случајеви настанка царинског дуга при извозу

Члан 247.

Царински дуг при извозу настаје због неиспуњења услова под којима је одобрено да роба напусти царинско подручје Републике Србије, уз потпуно или делимично ослобођење од царинских дажбина.

Царински дуг настаје у тренутку када роба стигне на неко друго одредиште, различито од оног које је било одређено када је дозвољено да роба иступи из царинског подручја, уз потпуно или делимично ослобођење од плаћања извозних дажбина, или, ако царински органи не могу да утврде тај тренутак, истеком рока за подношење доказа о испуњености услова под којима је ослобођење одобрено.

Дужник је декларант. У случају посредног заступања, дужником сматра се и лице за чији је рачун извозна декларација поднета.

Царински дуг за робу која подлеже мерама забране или ограничења

Члан 248.

Царински дуг из чл. 237. до 241. и 246. до 247. овог закона настаје и за робу која подлеже мерама забране или ограничења приликом увоза или извоза, осим за незаконито уношење у царинско подручје Републике Србије фалсификованог новца, дроге и психотропних супстанци које не улазе у привредне токове а које због своје употребе у медицинске и научне сврхе подлежу строгом надзору и контроли надлежних органа. Ради примене кривичних и прекршајних поступака за радње које су у супротности са царинским прописима, сматраће се да је царински дуг настао у случајевима када кривични и прекршајни прописи предвиђају да су царинске дажбине, односно постојање царинског дуга основ за одређивање казни, односно да је постојање царинског дуга основ за покретање казних поступака.

Царински дуг за робу за коју је прописан повлашћени тарифни третман

Члан 249.

Када, у складу са одредбама члана 30. став 3. тачка 7), чл. 108, 172. или чл. 215. до 223. овог закона, царински прописи предвиђају да се за робу, због њене врсте или употребе у посебне сврхе, може одобрити повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања увозних или извозних дажбина, такав повлашћени тарифни третман, смањење или потпуно или делимично ослобођење ће се применити и када, сходно одредбама чл. 238. до 241, 246. или 247. овог закона, настане царински дуг, под условом да заинтересовано лице није незаконито поступило, нити је поступало намерно или са грубом непажњом и ако поднесе доказ да су испуњени сви други услови за повлашћени тарифни третман, смањење или делимично или потпуно ослобођење од плаћања дажбина.

Солидарна одговорност

Члан 250.

Ако је више лица у обавези да плате исти царински дуг, обавезна су да тај дуг плате солидарно.

Правила која се примењују код обрачуна царинског дуга

Члан 251.

Износ увозних или извозних дажбина за одређену робу обрачунава се према прописима који су за ту робу важили на дан настанка царинског дуга, осим ако овим

законом није другачије утврђено. Одредбе овог става не искључују унапред одредбе ст. 2. и 3. овог члана.

Ако није могуће тачно одредити када је царински дуг настао, сматраће се да је дуг настао у време кад царински орган утврди да се роба налази у статусу који условљава настанак царинског дуга.

Ако на основу расположивих података царински орган може да утврди да је царински дуг настао пре тренутка из става 2. овог члана, износ увозних или извозних дажбина за предметну робу, утврђује се на основу прописа који су важили за ту робу у најранијем тренутку у којем се може на основу расположивих података утврдити постојање царинског дуга.

Под условима и околностима које утврди Влада, на износ царинског дуга наплатиће се компензаторна камата ради спречавања неоснованог стицања финансијске користи због померања дана настанка или обрачуна царинског дуга.

Место настанка царинског дуга

Члан 252.

Царински дуг настаје у месту у којем је декларација или извозна декларација из чл. 237, 245. и 253. поднета, или у месту у којем ће бити поднета допунска декларација из члана 101. овог закона.

Осим у случајевима из става 1. овог члана, царински дуг може настати и:

1) у месту у коме су наступиле чињенице и околности које условљавају његов настанак,

2) ако није могуће утврдити место из тачке 1) овог става, сматра се да је царински дуг настао на месту где царински орган закључи да се роба налази у околностима у којима настаје царински дуг и

3) ако је роба стављена у царински поступак који није окончан, а место настанка царинског дуга не може се утврдити у складу са тач. 1) и 2) овог става у утврђеном року, у месту где је роба стављена у одређени царински поступак или у месту у коме је у оквиру царинског поступка унета у царинско подручје Републике Србије.

Ако на основу расположивих података царински орган може да утврди да је царински дуг настао раније, док се роба налазила на неком другом месту, сматра се да је царински дуг настао у месту где је утврђено да се роба раније налазила и то у најранијем тренутку у којем се може утврдити постојање царинског дуга.

Повољнији тарифни третман предвиђен међународним споразумом

Члан 253.

Ако међународни споразуми предвиђају повољнији тарифни третман при увозу робе пореклом из Републике Србије у те државе, ако је роба добијена у поступку

активног оплемењивања, роба која није пореклом из Републике Србије или државе са којом је закључен споразум, а садржана је у тој роби са пореклом, подлеже обавези плаћања увозних дажбина. Увозни царински дуг настаје оверавањем исправа које су потребне за добијање таквог повољнијег тарифног третмана у другој држави.

Царински дуг из става 1. овог члана настаје у моменту прихватања извозне декларације за ту робу.

Дужник је декларант. У случају посредног заступања, дужником сматра се и лице за чији рачун је поднета декларација.

Висина увозних дажбина која одговара царинском дугу, утврђује се на исти начин као да се ради о царинском дугу који би настао да је у том моменту прихваћена декларација за стављање стране робе у слободан промет у сврху окончања поступка активног оплемењивања.

ГЛАВА III

ОБРАЧУН И НАПЛАТА ЦАРИНСКОГ ДУГА

Утврђивање износа увозних или извозних дажбина

Члан 254.

Царински орган надлежан према месту на којем је царински дуг настао или се сматра да је настао у складу са одредбама члана 252. овог закона, одмах чим добије потребне податке, утврђује износ увозних или извозних дажбина (у даљем тексту: износ дажбине) који треба платити.

Царински орган, у складу са одредбама члана 103. став 2. овог закона, може да прихвати износ дажбине који треба платити, утврђен од стране декларанта.

Обавештавање дужника о дугу

Члан 255.

Дужник се, на прописани начин, обавештава о дугу на месту на којем је царински дуг настао или се сматра да је настао у складу са одредбама члана 252. овог закона.

Изузетно од става 1. овог члана, дужник се не обавештава о дугу:

1) када је уведена привремена мера трговинске политике у облику дажбине, док се не утврди коначан износ тих дажбина;

2) ако је износ дажбине који треба платити већи од износа утврђеног на основу обавезујућег обавештења;

3) ако је првобитна одлука да дужник не буде обавештен о царинском дугу или да буде обавештен о износу мањем од износа дажбине који треба платити, донета на основу прописа који су накнадно поништени судском одлуком;

4) у случајевима у којима је царински орган, на основу царинских прописа, ослобођен обавезе да обавештава дужника о царинском дугу.

Ако је износ дажбине који треба платити једнак износу унетом у декларацију, дужник неће бити посебно обавештен о износу дуга, а сматраће се да је био обавештен у тренутку пуштања робе од стране царинског органа. Ако се износ наведен у декларацији не подудара са износом који је обрачунао царински орган, царински орган на примерен начин обавештава дужника о износу дуга.

Дужник ће, осим у случају из става 3. овога члана, бити обавештен о царинском дугу у року од 14 дана од дана када је царински орган у могућности да утврди износ дажбине који треба платити.

Влада прописује случајеве из става 2. тачке 4. овога члана.

Рокови за обавештавање дужника о дугу

Члан 256.

Дужник се неће обавештавати о дугу након истека рока од три године од дана када је дуг настао.

Ако је царински дуг последица радње која је била кажњива у тренутку када је била почињена, рок од три године из става 1. овог члана продужава се на рок од десет година.

У случају подношења жалбе у смислу члана 12. овог закона, рокови прописани у ст. 1. и 2. овог члана продужавају се за време трајања жалбеног поступка.

Ако је обавеза за царински дуг поново настала у складу са чланом 279. овог закона, рокови из ст. 1. и 2. овог члана мирују од дана када је поднет захтев за враћање или отпуштање дуга у складу са чланом 273. став 4. овог закона, за време док одлука о враћању или отпуштању не буде донета.

Књижење

Члан 257.

Царински орган из члана 254. овог закона прокњижиће, у складу са националним прописима, износ дажбине који треба платити утврђен у складу са тим чланом, осим у случајевима из члана 255. став 2. овог закона.

Царински орган не мора да прокњижи износе дажбина о којима, у складу са одредбама члана 256. овог закона, више не може да обавести дужника.

Министар прописује начин књижења износа дажбина. Књижења се могу разликовати у зависности од тога да ли је царински орган, на основу околности у којима је царински дуг настао, уверен да ће ти износи бити плаћени.

Рокови књижења дуга

Члан 258.

Ако је царински дуг настао прихватањем декларације за неки царински поступак, осим за поступак привременог увоза уз делимично ослобођење од плаћања дажбине или извршењем неке друге радње са истим дејством као и прихватање декларације, износ таквог царинског дуга ће се прокњижити чим се заврши обрачун износа царинског дуга.

Укупан износ царинског дуга за сву робу пуштenu једном истом лицу у року који одреди царински орган, а који не може бити дужи од 31 дана, може се прокњижити једним књижењем на крају тог периода, под условом да је плаћање обезбеђено. Књижење се мора извршити најкасније два дана након истека одобреног периода.

Када је прописано да роба може бити пуштена пре него су услови за одређење износа насталог царинског дуга или обавезе за плаћање царинског дуга испуњени, тада ће се дуг књижити најкасније два дана након што износ царинског дуга буде обрачунат или обавеза његовог плаћања коначно утврђена.

Ако је царински дуг настао под условима друкчијим од оних из ст. 1. и 2. овог члана, износ дуга се књижи у року од два дана од дана кад је царински орган у могућности да:

- 1) израчуна износ дажбина, и
- 2) утврди идентитет дужника.

Царински орган може да продужи рокове из овог члана, најдуже за осам дана, ако посебне околности онемогућавају царински орган да књижење спроведе у прописаном року.

Рокови из става 5. овог члана не примењују се у случају непредвиђених околности или више силе.

Накнадно књижење

Члан 259.

Кад износ дажбина произишлих из царинског дуга није прокњижен у складу са чланом 258. овог закона или је прокњижен у нижем износу од оног који се потражује, износ дуга или његов преостали део прокњижиће се у року од два дана од дана када царински орган то утврди и буде у могућности да израчуна стварни дуг и утврди дужника (накнадно књижење). Ти рокови могу се продужити у складу с чланом 258. овог закона.

Накнадно књижење се не врши, осим у случајевима из члана 255. став 2. тач. 2) и 3) овог закона, када:

1) је првобитна одлука да се дажбина не књижи или да се књижи али у умањеном износу од износа дажбине који се законски потражује донета на основу прописа који су накнадно поништени судском одлуком;

2) износ дажбине који се потражује није био књижен због грешке царинског органа коју из објективних разлога лице које је дужно да изврши плаћање није могло да открије, под условом да је то лице поступало савесно и у складу са прописима у погледу декларација.

Када се преференцијални статус робе утврђује у оквиру система административне сарадње, у који су укључени органи друге државе, издавање уверења од стране тих органа, ако се покаже нетачним, представља грешку која објективно није могла да се открије.

Издавање нетачног уверења не представља грешку када се уверење заснива на нетачном приказивању чињеница од стране извозника, осим када је очигледно да су органи који су га издали знали или су требали да знају да роба није испунила захтеве прописане за преференцијални статус.

Сматра се да је лице које је дужно да плати царински дуг поступало савесно када може да докаже да је за време трговинских радњи водило рачуна о томе да услови за преференцијални статус буду испуњени.

Сматра се да лице које је дужно да плати царински дуг није поступало савесно ако је у службеном гласилу објављено обавештење о постојању сумње у вези са правилном применом преференцијала од стране државе односно територије кориснице преференцијала.

Влада прописује до ког износа дажбина се не врши накнадно књижење царинског дуга.

Рокови за плаћање дуга, обустава наплате

Члан 260.

Дужник, који је о износу дуга обавештен у складу са чланом 255. овог закона, плаћа царински дуг у следећим роковима:

1) ако нема право ни на једну од олакшица прописаних у чл. 262. до 265. овог закона, плаћање се врши у предвиђеном року, који не прелази осам дана од дана обавештавања дужника о износу дуга који се потражује, осим у случају из члана 12. став 2. овог закона.

У случају обједињавања књижења под условима прописаним у члану 258. став 2. овог закона, утврђује се тако да се дужнику не дозвољава дужи рок за плаћање од оног којег би добио да му је било одобрено одложено плаћање.

Царински орган, на захтев дужника, може да одобри продужење рока, када је износ дажбине који треба да се плати настао као последица поступка накнадне наплате и то за период који није дужи од рока који је дужнику потребан да предузме одговарајуће радње ради измиривања те обавезе;

2) ако има право на неку од олакшица прописаних у чл. 262. до 265. овог закона, плаћање се врши најкасније до истека рока или рокова утврђених у вези са тим олакшицама.

Рок за извршење обавеза дужника за плаћање дуга мирује, ако је:

- 1) поднет захтев за отпис дуга у складу са чл. 273, 275. и 276. овог закона,
- 2) роба заплењена с намером да се одузме у складу с чланом 271. став 1. тачка 4) алинеја 2 или тачка 5) овог закона, или
- 3) царински дуг настао у складу са чланом 239. овог закона и има више дужника.

Влада може да пропише рокове из става 2. овог члана.

Начини плаћања

Члан 261.

Плаћање врши се у готовини или на други начин, у складу са прописима којима се уређује начин плаћања. Оно може да се изврши и поравнањем потраживања када је то прописано.

Појам одложеног плаћања

Члан 262.

Царински орган, на захтев заинтересованог лица, ако се износ дажбина који мора да се плати односи на робу која је пријављена за неки царински поступак којим је предвиђена обавеза плаћања такве дажбине, одобрава одложено плаћање тог износа, под условима предвиђеним у чл. 263. и 264. овог закона.

Одобравање одложеног плаћања

Члан 263.

Одобравање одложеног плаћања зависи од полагања обезбеђења подносиоца захтева.

Царински орган одлучује који од следећих поступака мора да се користи приликом одобравања одложеног плаћања:

- 1) појединачно за сваки износ дажбине прокњижен под условима прописаним у члану 258. став 1. или у члану 259. став 1. овог закона; или
- 2) збирно, за све износе дажбина прокњижене под условима прописаним у члану 258. став 1. овог закона у року који утврди царински орган, а који не прелази 31 дан; или

3) збирно, за све износе дажбина који чине једно књижење у складу са чланом 258. став 2. овог закона.

Израчунавање рока код одложеног плаћања

Члан 264.

Рок у којем се плаћање одлаже је 30 дана и који се израчунава на следећи начин:

1) када се плаћање одлаже у складу са чланом 263. став 2. тачка 1) овог закона, тај рок се рачуна од дана књижења износа дажбине од стране царинског органа. Када се примењује члан 258. овог закона, рок од 30 дана, скраћује се за број дана који прелазе рок од два дана потребна за књижење износа;

2) када се плаћање одлаже у складу са чланом 263. став 2. тачка 2) овог закона, тај рок се рачуна од дана када истиче одобрени рок. Скраћује се за онај број дана који одговара половини броја дана одобреног рока;

3) када се плаћање одлаже у складу са чланом 263. став 2. тачка 3) овог закона, тај рок се рачуна од дана истека рока у којем се роба пуштала. Скраћује се за онај број дана који одговара половини броја дана рока одобреног за књижење укупног дуга.

Када је број дана рокова из става 1. тач. 2) и 3) овог члана непаран, број дана који треба да се одузме од рока од 30 дана у складу са ставом 1. тач. 2) и 3) овог члана једнак је половини следећег најнижег парног броја.

Неодобравање одложеног плаћања

Члан 265.

Царински орган неће одобрити одложено плаћање за износ дажбина који се, иако повезан са робом која је пријављена за царински поступак који за собом повлачи обавезу плаћања такве дажбине, књижи у складу са прописима који се односе на прихватање непотпуних декларација, због тога што до истека одређеног рока декларант није доставио потребне податке за коначно утврђивање царинске вредности робе или није доставио податке или документ који је недостајао приликом прихватања непотпуне декларације.

Царински орган може да одобри одложено плаћање у случајевима из става 1. овог члана када се износ дажбине који треба да се наплати књижи пре истека рока од 30 дана од дана када је био књижен првобитни износ за наплату или, ако није био прокњижен, од дана прихватања декларације која се односи на ту робу. Дужина одлагања плаћања одобрена у таквим околностима не прелази рок који је, у складу са чланом 264. став 2. овог закона, био одобрен у вези са износом дажбине који је био првобитно утврђен или који би био одобрен да је износ дажбине утврђен у складу са законом био књижен приликом пријављивања робе.

Плаћање дажбина пре истека рока

Члан 266.

Дужник може платити целокупан износ дажбине или део износа пре истека рока који му је био одобрен за одложено плаћање.

Треће лице

Члан 267.

Износ дажбина може уместо дужника платити треће лице у складу са прописима.

Принудна наплата царинског дуга

Члан 268.

Ако износ царинског дуга није плаћен у прописаном року, царински орган обрачунава затезну камату на износ дуга и предузима све законом прописане мере за наплату дуга, укључујући и принудну наплату.

Влада прописује до ког износа дуга, односно камате се не врши принудна наплата.

Обрачун камате

Члан 269.

Ако износ царинског дуга није плаћен у прописаном року, царински орган обрачунава камату на износ дуга, почев од дана доспелости за плаћање тог дуга, по стопи једнакој годишњој есконтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто.

Застаревање царинског дуга

Члан 270.

Царински дуг се не може наплатити по истеку рока од пет година од дана његовог настанка.

Застаревање се прекида сваком радњом царинског органа која се предузима ради наплате дажбина, у ком случају рок почиње да тече од почетка.

Изузетно од става 2. овог члана, право наплате застарева по истеку 10 година од дана настанка царинског дуга.

ГЛАВА IV

ГАШЕЊЕ ЦАРИНСКОГ ДУГА

Начини гашења царинског дуга

Члан 271.

Царински дуг се гаси:

- 1) плаћањем износа дуга,
- 2) отпустом износа дуга,
- 3) наступањем застарелости потраживања и у случајевима правно утврђене неспособности плаћања дужника,
- 4) ако је за робу декларисану за царински поступак за који настаје обавеза плаћања увозних дажбина:

– декларација поништена,

– роба пре пуштања била задржана и истовремено или накнадно одузета, уништена по налогу царинског органа, уништена или уступљена у корист државе у складу са одредбама члана 209. овог закона или уништена или неповратно изгубљена због њене врсте или непредвиђених околности или због више силе;

5) ако је роба за коју је царински дуг настао према члану 238. овог закона задржана због незаконитог уношења и истовремено или накнадно одузета.

У случају да је роба задржана или одузета сматраће се да царински дуг није угашен ако је царински дуг основ за утврђивање прекршајне или кривичне казне или је постојање царинског дуга основ за покретање кривичног или прекршајног поступка.

Царински дуг настао у складу са одредбама члана 253. овог закона биће угашен кад се пониште све формалности учињене ради стицања права на повлашћени царински третман како је то наведено у члану 253. овог закона.

ГЛАВА V

ПОВРАЋАЈ И ОТПУСТ ЦАРИНСКОГ ДУГА

Дефиниције

Члан 272.

Повраћај дуга је потпун или делимичан повраћај наплаћеног царинског дуга.

Отпуст дуга је одлука о одустајању од наплате целог дуга или дела дуга или одлуке којима се утврђује неоснованост књижења целог дуга који није плаћен или његовог дела.

Услови и начин повраћаја и отпуста дуга

Члан 273.

Ако се докаже да у тренутку плаћања царински дуг није био утврђен у складу са законом или је укњижен противно члану 259. став 2. овог закона, царински дуг враћа се до тако утврђеног износа.

Ако се докаже да у тренутку књижења царински дуг није био законски утемељен или је укњижен противно члану 259. став 2. овог закона, извршиће се отпуст царинског дуга до тако утврђеног износа.

Царински орган неће одобрити повраћај или отпуст кад су чињенице које су довеле до плаћања или књижења износа који није законски утемељен последица поступања одређеног лица супротно прописима.

Царински орган, на захтев заинтересованог лица, одобрава повраћај или отпуст у року од три године од дана кад је о износу дуга обавештен дужник. Царински орган ће продужити овај рок ако лице пружи доказе да је било спречено да захтев поднесе у наведеном року због непредвиђених околности или више силе.

Царински орган одобрава повраћај или отпуст по службеној дужности ако у року од три године од дана кад је о износу дуга обавештен дужник утврди неправилности из ст. 1. и 2. овог члана.

Повраћај царинског дуга код поништавања декларације

Члан 274.

Царински орган, на захтев лица, који је поднет у роковима прописаним за подношење захтева за поништавање декларације, одобрава повраћај царинског дуга, ако је декларација поништена, а дажбине плаћене.

Повраћај или отпуст царинског дуга за робу са недостатком

Члан 275.

Царински орган одобрава повраћај или отпуст царинског дуга ако утврди да се износ дажбина који је прокњижен односи на робу која је стављена у одређени царински поступак, а коју увозник није прихватио, јер је у тренутку прихватања

декларације била с недостацима или није испуњавала услове уговора на основу којег је увезена.

Робом с недостацима сматра се и роба која је била оштећена пре пуштања.

Царински орган одобрава повраћај или отпуст увозног дуга ако:

1) роба није била употребљавана, осим ако је почетна употреба била нужна да би се утврдили недостаци робе или њена неусклађеност с одредбама уговора,

2) је роба извезена из царинскога подручја Републике Србије.

Царински орган, на захтев заинтересованог лица, одобрава да роба буде уништена или да ради поновног извоза буде стављена у поступак транзита, поступак складиштења, у слободну зону или слободно складиште уместо да буде извезена. У сврху стављања робе у један од наведених царинских поступака или употреба сматраће се да роба има статус стране робе.

Царински орган неће одобрити повраћај или отпуст увозног дуга за робу која је пре него што је стављена у слободан промет била привремено увезена ради испитивања, осим ако се не утврди да таквим испитивањем, није било могуће установити чињеницу да роба има недостатке или да не одговара условима из уговора.

Царински орган одобриће повраћај или отпуст увозног дуга из разлога наведених у ставу 1. овог члана ако странка поднесе захтев царинском органу у року од 12 месеци од дана кад је о износу тога дуга обавештен дужник.

Изузетно од става 6. овог члана, царински орган може продужити рок из оправданих и благовремено истакнутих разлога.

Други случајеви повраћаја или отпуста царинског дуга

Члан 276.

Изузетно од случајева из чл. 273, 274. и 275. овог закона, Влада може прописати и друге случајеве повраћаја или отпуста царинског дуга, који нису настали као последица преваре или грубе непажње од стране дужника или других учесника у царинском поступку, као и посебне услове и поступак остваривања повраћаја или отпуста дуга.

Повраћај или отпуст дуга из разлога наведених у ставу 1. овог члана одобриће се на захтев декларанта поднетог царинском органу у року од 12 месеци од дана кад је дужник обавештен о дугу. Царински орган може продужити рок у оправданим случајевима.

Износ за који се неће одобрити повраћај или отпуст царинског дуга

Члан 277.

Царински орган одобрава повраћај или отпуст царинског дуга само ако је тај износ већи од износа који је утврдила Влада.

Камата код повраћаја дуга

Члан 278.

Ако царински орган изврши повраћај царинског дуга, укључујући и износ камате, односно затезне камате, који је зарачунат приликом плаћања тог дуга, царински орган не плаћа и камату.

Изузетно од става 1. овог члана, царински орган ће, у складу са одредбом члана 269. став 1. овог закона, платити камату када одлука којом је одобрен захтев за повраћај није извршена у року од три месеца од дана њеног доношења.

Враћање камата и обавеза плаћања првобитно утврђеног дуга

Члан 279.

Ако је грешком извршен повраћај или отпуст царинског дуга, дужник је обавезан да плати првобитно утврђени дуг. Дужник је обавезан, ако је плаћена камата из члана 278. овог закона, да је врати царинском органу.

ДЕО ОСМИ

МЕРЕ ЗА ЗАШТИТУ ПРАВА ИНТЕЛЕКТУАЛНЕ СВОЈИНЕ НА ГРАНИЦИ

Увоз, извоз или транзит робе којим се повређују права интелектуалне својине

Члан 280.

Увоз, извоз или транзит робе којим се повређују права интелектуалне својине утврђена прописима који уређују то питање и међународним уговорима није дозвољен.

Поступање царинског органа на захтев носиоца права интелектуалне својине

Члан 281.

Царински орган, на захтев носиоца права интелектуалне својине, прекинуће царински поступак и задржати робу у случају постојања сумње да се увозом, извозом или транзитом робе која је предмет царинског поступка повређују права интелектуалне својине.

Захтев из става 1. овог члана може бити појединачан, ако се односи на једну пошиљку, или општи. Носилац права доставља царинском органу детаљне податке о оригиналној роби, произвођачима и дистрибутерима такве робе, као и све остале

податке које царинском органу могу помоћи да идентификује пошиљке за које постоји сумња да повређују права интелектуалне својине.

Против одлуке царинског органа којом се захтев носиоца права интелектуалне својине из става 1. овог члана одбија или којом се одбија продужење рока за предузимање мера потребних за отклањање повреде права интелектуалне својине подносилац захтева може изјавити жалбу министарству.

Поступање царинског органа по службеној дужности

Члан 282.

Царински орган може, по службеној дужности, прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине.

Накнада штете

Члан 283.

Царински орган не одговара увознику или власнику робе за накнаду штете која настане због задржавања робе у складу са одредбама чл. 281. и 282. овог закона.

Лице из члана 281. став 1. овог закона дужно је да увознику или власнику робе плати накнаду за штету насталу због задржавања робе, ако је до неоснованог задржавања робе дошло на захтев тог лица.

Обавештење о прекиду царинског поступка

Члан 284.

Кад царински орган, у складу са одредбом члана 282. овог закона, прекине царински поступак, о томе без одлагања обавештава:

- 1) увозника;
- 2) носиоца права интелектуалне својине, ако је царинском органу позната његова адреса;
- 3) орган надлежан за заштиту права интелектуалне својине.

Ако у року од 10 радних дана од дана када су заинтересоване стране обавештене о прекиду поступка царински орган не буде обавештен да је покренут поступак који води мериторној одлуци, или да је надлежни орган одредио привремену меру на основу које се одлаже пуштање робе, роба ће бити пуштена ако су испуњени услови за увоз, извоз или транзит.

Царински орган може, на захтев подносиоца, у оправданим случајевима, да продужи рок из става 2. овог члана за још 10 радних дана.

Преглед робе

Члан 285.

Носилац права интелектуалне својине, увозник, извозник и власник робе имају право да идентификују робу, укључујући и преглед робе, под условом да се преглед обави под царинским надзором.

Када се мере за заштиту права интелектуалне својине не примењују

Члан 286.

Мере за заштиту права интелектуалне својине из чл. 280. до 285. овог закона, не примењују се на мање количине некомерцијалне робе која се налази у личном пртљагу путника или која се шаље у мањим пошлицама.

Прописивање услова и начина за примену мера

Члан 287.

Влада прописује услове и начин за примену мера из чл. 280. до 286. овог закона.

ДЕО ДЕВЕТИ

ПРОДАЈА ЦАРИНСКЕ РОБЕ И РАСПОРЕД ПРИХОДА

Продаја царинске робе, прописивање услова и начина продаје

Члан 288.

Продаја царинске робе врши се после испуњења услова утврђених овим законом, по правилу, јавном продајом.

Царински орган може, без јавне продаје, одмах продати лако кварљиву робу и живе животиње, задржане у складу са одредбом члана 298. став 6. овог закона.

Влада прописује ближе услове и начин продаје царинске робе.

Уступање робе без накнаде, уништење робе

Члан 289.

Влада може уступити без накнаде робу од историјске, археолошке, етнографске, културне, уметничке и научне вредности, као и робу намењену за хуманитарне сврхе, државним органима, установама културе које су одговорне за заштиту културних добара, хуманитарним организацијама и другим корисницима хуманитарне помоћи, као и у друге оправдане сврхе.

Роба која се не може продати, односно употребити због здравствених, ветеринарских, фитосанитарних, сигурносних или других разлога прописаних законом уништава се под царинским надзором, у складу са прописима.

Робом из става 2. овог члана, сматрају се и дуванске прерађевине које нису обележене на прописан начин.

Трошкове уништења сноси власник или увозник робе, а ако су они непознати или недоступни, трошкове уништења сноси царински орган.

Распоред прихода

Члан 290.

Приходи остварени по основу наплаћених казни и продаје царинске робе представљају приход буџета Републике.

ДЕО ДЕСЕТИ ПОВРЕДА ЦАРИНСКИХ ПРОПИСА

ГЛАВА I

ЦАРИНСКИ ПРЕКРШАЈИ

I Опште одредбе

Појам

Члан 291.

Радње или пропусти који су у супротности са одредбама овог закона и подзаконских аката донетих на основу њега, сматрају се царинским прекршајима када је то одређено овим законом и као такви подлежу кажњавању.

II Прекршаји и казне

Члан 292.

Новчаном казном од једноструког до четвороструког износа вредности робе која је предмет прекршаја, казниће се правно лице, предузетник и физичко лице, ако:

1) уноси или износи робу ван граничног прелаза или у време када гранични прелаз није отворен за промет; уноси или износи сакривену робу преко граничног прелаза (члан 58);

2) изузме робу испод царинског надзора, чиме се избегава царинска контрола (чл. 62, 72, 108, 123, 131);

3) не пријави робу коју уноси преко граничног прелаза у царинско подручје Републике Србије или не допреми робу царинском органу (чл. 63. и 65);

4) у декларацији, не прикаже сву робу која подлеже царинском поступку (члан 84);

5) не пријави робу коју из слободне зоне или слободног складишта уноси у остали део царинског подручја Републике Србије (члан 203).

Новчаном казном у износу од 15.000 динара до 150.000 динара, казниће се одговорно лице у оквиру правног лица за прекршај из става 1. овог члана.

Члан 293.

Новчаном казном од једноструког до четвороструког износа царинских дажбина за робу која је предмет прекршаја казниће се правно лице, предузетник и физичко лице, ако:

1) изношењем нетачних или неистинитих података или на било који други начин навођењем царинског органа на погрешан закључак, стекне или покуша да стекне плаћање дажбина у мањем износу, преференцијални тарифни третман, ослобођење од плаћања увозних дажбина, олакшицу у плаћању увозних и других накнада, плаћање смањеног износа, повраћај или отпуст од плаћања увозних дажбина или било коју другу олакшицу (чл. 23, 30, 31, 84, 87, 104, 112, 113, 150, 152, 169, 172, 177. до 180, 249. до 252);

2) супротно законским одредбама, изврши пренос робе трећем лицу, робу преда трећем лицу на коришћење, изнајми је или је на неки други начин користи за друге сврхе осим оних за које је та роба добила олакшицу за плаћање увозних и других дажбина, тј. робу за коју је одобрена олакшица да као залог, у најам или као обезбеђење од плаћања дажбина пре измирења увозних дажбина у пуном износу (члан 220).

Новчаном казном у износу од 15.000 динара до 150.000 динара, казниће се одговорно лице у оквиру правног лица за прекршај из става 1. овог члана.

Члан 294.

Новчаном казном у износу од 50.000 динара до 1.500.000 динара казниће се правно лице, ако:

1) приликом подношења захтева за одобрење царинског поступка, било директно или индиректно, поднесе царинском органу документацију која садржи нетачне податке и под условом да такво чињење подразумева или може подразумевати ослобођење од плаћања увозних дажбина, плаћање смањеног износа или одобрење неке царинске повластице, или права која му по закону не припадају (чл. 11, 111, 112. и 113);

2) не достави документацију, или не пренесе информацију која је неопходна царинском органу, тј. не пружи другу неопходну помоћ у спровођењу царинског поступка (члан 23, члан 53. став 1, чл. 94. и 201);

3) припреми или наложи припрему лажне евиденције о пореклу робе; припреми или наложи припрему документа који садржи нетачне податке како би довело до непрописног одобрења за поступак са економским дејством и утврђивања преференцијалног порекла робе која је обухваћена тим документом (чл. 32. и 37);

4) истовари или претовари без одобрења царинског органа, или спроведе одобрени истовар или претовар робе на местима која нису намењена нити одобрена за ту сврху, или пропусти да на време обавести царински орган у случају непосредне опасности која изискује хитно истоваривање или претовар робе, или без овлашћења царинског органа изнесе робу из простора где је роба првобитно била смештена (чл. 71. и 72);

5) не унесе у декларацију све податке о роби, који су одлучујући за утврђивање тарифног сврставања према номенклатури или у декларацију унесе тарифну ознаку која је другачија у односу на податке о природи те робе, а при чему такво чињење проузрокује, или може да проузрокује плаћање увозних дажбина или других накнада у умањеном износу или поднесе царинском органу, у оквиру извозног поступка, извозну декларацију у коју су унети подаци о већој количини, већој вредности, или другачијем пореклу робе од онога што је утврдио царински орган (члан 87. став 1);

6) поднесе царинском органу, било директно или индиректно, у оквиру извозног поступка, документа која садрже нетачне податке, при чему таквим чињењем добије, или може добити одобрење повлашћеног поступка или права која му по закону не припадају (члан 87. став 2);

7) пропусти да прописно заштити царинско обележје робе од уништења или оштећења или га уклони са превозног средства без овлашћења царинског органа, осим ако је услед непредвиђених околности или услова више силе такво уклањање или уништење обележја неопходно да би се заштитила роба или превозно средство (члан 97. став 2);

8) делује у супротности са чланом 89. или не поштује обавезе које мора испунити у случају примене одобрења за поједностављени поступак (члан 101);

9) поступа као да је роба стављена у слободан промет пре обављања формалности за стављање у слободан промет и за плаћање свих дажбина прописаних овим законом,

или не поштује друге законе или мере трговинске политике или друге прописе који се односе на увоз робе (члан 104);

10) не поштује обавезе које проистичу из одобрења царинског поступка са економским дејством (члан 113. став 1, члан 144. став 1. и члан 159);

11) не обавести царински орган о поступцима предузетим након одобрења царинског поступка са економским дејством и који су од значаја за садржај и валидност таквог одобрења (члан 113. став 2);

12) брисана.

13) у поступку пасивног оплемењивања поступа са робом у супротности са овим законом (члан 172. став 1);

14) унесе или изнесе робу из слободне зоне или слободног складишта ван места уласка и изласка, не допреми царинском органу робу по уласку у слободну зону или слободно складиште, не преда копију транспортног документа који прати робу, или не преда робу на захтев царинског органа (члан 192. став 1, члан 193. став 4, члан 195. став 2);

15) не обавести царински орган о изградњи објекта у слободној зони и слободном складишту, о спровођењу индустријске, комерцијалне или услужне делатности у слободној зони или слободном складишту или спроводи такву делатност без обзира на забрану или ограничење које је одредио царински орган (члан 197. став 1);

16) не води прописану евиденцију о роби која уђе у слободну зону или слободно складиште, као и евиденцију о кретању и претовару робе (члан 201);

17) поступа са робом из слободне царинске продавнице у супротности са овим законом (члан 208);

18) не обавести царински орган о поновном извозу или уништењу робе (члан 209. став 4) и

19) обавести царински орган да одређена роба напушта царинско подручје Републике Србије, а да при том нема такву робу, или такве робе нема у превозном средству (члан 210).

Новчаном казном у износу од 10.000 динара до 300.000 динара казниће се предузетник за прекршај из става 1. овог члана.

Новчаном казном у износу од 10.000 динара до 100.000 динара казниће се физичко лице и одговорно лице у правном лицу, за прекршај из става 1. овог члана.

Члан 295.

Новчаном казном у износу од 100.000 динара казниће се правно лице, ако:

1) не чува документацију у прописаном периоду (члан 26);

2) пропусти да у року превезе робу путем и на начин како је то одредио царински орган (члан 63);

3) не поднесе сажету декларацију у складу са чланом 59. овог закона, или поднесе сажету декларацију након прописаног периода (члан 59);

4) за потребе обављања прегледа робе и превозних средстава којима се она преноси, не истовари или не распакује робу након што је то од њега затражио царински орган (члан 71. став 3);

5) не поднесе захтев за доделу неког од царински дозвољених поступања или коришћења робе или пропусти да обави такве формалности у прописаном року (чл. 73. и 74);

6) чува робу у привременом смештају на местима и под условима који су у супротности са онима које је одобрио царински орган, или спроводи поступке над робом којима се мења њен изглед или техничке карактеристике (чл. 76. и 77);

7) не достави допунску декларацију или је не достави у прописно време (члан 101);

7а) не заврши транзитни поступак и не преда робу царинском органу одредишта у неизмењеном облику или не преда робу у за то прописаном року, или не поштује остале мере које предузме царински орган да би обезбедио идентитет робе (чл. 119. и 121);

8) настави са радом у царинском складишту из члана 128. став 1. и члана 138. овог закона, у супротности са одобрењем царинског органа или без одобрења царинског органа (члан 128. став 1. и члан 138);

9) не поштује обавезе и услове које је преузео као држалац царинског складишта (чл. 131, 139. и 140);

10) не поштује обавезе и услове које је преузео као корисник царинског складишта (члан 132);

11) пропусти да води прописану евиденцију за робу која је стављена у царински поступак на начин који је одредио царински орган или је води нередовно (члан 135);

12) не извезе, тј. пропусти да поново извезе робу, у утврђеном року, у оквиру поступка активног оплемењивања, или пропусти да у датом периоду захтева другачије царински одобрено поступање или коришћење робе (члан 146. став 1);

13) не извезе привремено увезену или унету робу у за то прописаном року или пропусти да у прописаном року поднесе захтев за добијање одобрења за спровођење другог царински одобреног поступања или коришћења робе (чл. 167. и 181).

Новчаном казном у износу од 50.000 динара казниће се предузетник за прекршај из става 1. овог члана.

Новчаном казном у износу од 10.000 динара казниће се физичко лице и одговорно лице у правном лицу, за прекршај из става 1. овог члана.

Брисан назив члана 296.

Члан 296.

Новчаном казном у износу од 40.000 динара казниће се правно лице, које изврши прекршај из чл. 294. и 295. овог закона, под условом да царинска вредност робе која је предмет прекршаја не прелази износ од 1.000 евра, у динарској противвредности, прерачунато у складу са чланом 54. овог закона.

Новчаном казном у износу од 20.000 динара казниће се предузетник за прекршај из става 1. овог члана.

Новчаном казном у износу од 10.000 динара казниће се физичко лице и одговорно лице у правном лицу, које изврши прекршај из члана 294. овог закона, под условом да царинска вредност робе која је предмет прекршаја не прелази износ од 1.000 евра, у динарској противвредности, прерачунато у складу са чланом 54. овог закона.

Одговорност другог лица

Члан 297.

Правно лице, предузетник, физичко лице и одговорно лице у правном лицу које купује, продаје, распродаје, прима као поклон, сакрива, преузима ради смештаја у одговарајући смештајни простор или превози, чува, користи или по било ком основу стиче робу, за коју зна или за коју је имајући у виду дате околности морао знати да је предмет прекршаја према чл. 292. до 295. овог закона, свако од њих казниће се казном прописаном за тај прекршај.

III Заштитне мере

Одузимање робе

Члан 298.

Роба која је предмет прекршаја из чл. 292. и 293. овог закона, одузеће се. Поред робе која је предмет прекршаја одузеће се преносно средство употребљено за смештај робе која је предмет прекршаја (контејнер, паковање или други предмети).

Роба из става 1. овог члана ће се одузети иако није својина учиниоца прекршаја.

Ако роба која је предмет царинског прекршаја не буде пронађена или се не може одузети из било ког разлога, починилац прекршаја је дужан да плати вредност робе утврђену у складу са одредбама овог закона уз покретање посебног поступака наплате увозних дажбина и накнада које се плаћају приликом увоза.

Роба која је предмет царинског прекршаја, за коју је прописана заштитна мера из става 1. овог члана, одузеће се и у случају ако је прекршајни поступак обустављен зато што је учинилац у време извршења прекршаја био малолетан или се против учиниоца није могао водити поступак зато што је учинилац био недоступан или непознат

царинском органу или због постојања других законских сметњи, осим у случају наступања апсолутне застарелости.

Ако постоји више од једног учиниоца прекршаја, исти ће бити солидарно одговорни за плаћање вредности робе и дажбина.

Роба која је предмет царинског прекршаја за коју је прописана заштитна мера одузимања робе, привремено се задржава и остаје под царинским надзором до окончања прекршајног поступка.

Одузимање превозног средства

Члан 299.

Превозно средство које се користи за превоз робе која је предмет прекршаја из члана 292. овог закона, одузеће се, ако вредност поменуте робе прелази 1/3 вредности превозног средства, када је власник тог превозног средства знао или могао знати да ће се оно користити за превоз робе која је предмет извршења прекршаја.

Превозно средство из става 1. овог члана ће се одузети без обзира на вредност робе и превозног средства, ако је посебно конструисано, адаптирано, измењено или на било који други начин прилагођено сврси сакривања робе.

Одузимање превозног средства по основу ст. 1. и 2. овог члана не утиче на права трећих лица да од починиоца прекршаја захтевају надокнаду штете.

Члан 300.

Брисан.

Плаћање затезне камате

Члан 301.

На казну која није плаћена у року наплаћиваће се и затезна камата. Царински орган обрачунава камату на износ казне, почев од дана доспелости за плаћање те казне, по стопи једнакој годишњој есконтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто.

Брисан је назив IV Органи за вођење прекршајног поступка

Надлежност органа

Члан 302.

Царински орган издаје прекршајни налог за прекршаје за које је прописана новчана казна у фиксном износу у складу са одредбама закона који уређује прекршаје.

За прекршаје за које се не издаје прекршајни налог, царински орган подноси захтев за покретање прекршајног поступка.

Хитност

Члан 303.

Ако је учинилац прекршаја лице чије је боравиште ван царинског подручја Републике Србије, а испуњени су сви услови за издавање прекршајног налога, прекршајни налог се мора издати у року од 48 сати.

Члан 304.

Брисан.

Застаревање

Члан 305.

Прекршајни поступак не може се покренути ако протекне три године од дана када је прекршај учињен.

Поступак за издавање прекршајног налога не може се покренути нити водити ако протекне три године од дана када је прекршај учињен.

Застаревање се прекида сваком радњом надлежног органа која се предузима ради издавања прекршајног налога.

Застаревање почиње поново да тече после сваког прекида, али апсолутна застарелост настаје у сваком случају по истеку рока од шест година од дана када је прекршај учињен.

Примена одредаба Закона о прекршајима

Члан 306.

На поступак у царинским прекршајима примењују се одредбе Закона о прекршајима.

ДЕО ЈЕДНАЕСТИ ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Царинске повластице

Члан 307.

Права из појединачних аката у вези са ослобођењем од плаћања увозних дажбина или другим царинским повластицама које су донели надлежни органи, а нису у целини или делимично искоришћена до дана почетка примене овог закона могу се искористити у роковима утврђеним тим актима.

Обавезе из појединачних аката у вези са ослобођењем од плаћања увозних дажбина или другим царинским повластицама које су донели надлежни органи, морају се извршити до истека рока утврђеног тим актима.

Царински поступци

Члан 308.

Царински поступци који су започети пре дана почетка примене овог закона биће окончани у складу са прописима који су важили до дана почетка примене овог закона.

Промет робе са Аутономном покрајином Косово и Метохија

Члан 309.

Одредбе овог закона сходно се примењују и на промет роба са Аутономном покрајином Косово и Метохија у периоду важења Резолуције Савета безбедности број 1244.

У складу са одредбом члана 58. став 2. овог закона, Влада утврђује царинске контролне пунктове на којима се врше мере царинског надзора и царинске контроле, односно води царински поступак, у вези са применом става 1. овог члана.

Влада може утврдити посебне услове за вршење промета робе из става 1. овог члана.

Прописи који престају да важе

Члан 310.

Даном почетка примене овог закона, престаје да важи Царински закон („Службени гласник РС”, бр. 73/03, 61/05, 85/05 – др. закон и 62/06 – др. закон), осим чл. 252. до 329. тог закона.

Прописи за извршавање овог закона донеће се најкасније у року од шест месеци од дана почетка примене овог закона.

До ступања на снагу прописа из става 2. овог члана примењиваће се прописи донети на основу Царинског закона („Службени гласник Републике Србије”, бр. 73/03, 61/05, 85/05 – др. закон и 62/06 – др. закон), ако нису у супротности са овим законом.

Ступање на снагу

Члан 311.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”, а примењиваће се од тридесетог дана од дана ступања на снагу.

Самостални члан Закона о изменама и допунама Царинског закона („Сл. гласник РС”, број 29/2015)

Члан 30.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.